

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic embrace between a man and a woman. The man, on the left, is shirtless and has a beard, looking down at the woman. The woman, on the right, has long blonde hair and is wearing a white top, looking down. They are in a close, intimate pose.

We have what happily-ever-after is made of
but for us, this is only the beginning.

LAKE + MANNING
**JESSICA
HAWKINS**

We have what happily-ever-after is made of
but for us, this is only the beginning.

LAKE + MANNING
JESSICA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HAWKINS

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

LAKE + MANNING

YOLDA BİR ŞEY VAR, 4

JESSICA HAWKINS

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Lake + Manning (Yolda Bir Şey Var, 4) Haberdar

Olun

Yabanmersinli Turta

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Büyük

Ayı

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Ayı ve Kuş 13.

Bölüm

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Yaz Üçgeni Bölüm

18

Bölüm 19 Sonsöz

[Sıcak Yaz Günü](#)

[Haberdar Olun](#)

[Jessica Hawkins'in Başlıkları](#)

[Bölüm 1: Sahiplenme](#)

[Bölüm 1](#)

[Yazar Hakkında Jessica](#)

[ile Bağlantı Kurun](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

GÖL + MANNING (YOLDA BİR ŞEY, 4)

Manning ve ben sonsuza dek mutluluğun ne olduğunu biliyoruz.
Uğruna savaştığımız sarsılmaz temeller üzerine inşa ettiği bir ev.
Kalp acısı ve ihanetten doğan kahkahalarla dolu bir hayat.
Zamanın testine dayanacak bir aşk hikayesi.

Ancak kırılmayan bir güven, dizginlenemeyen bir neşe ve güneşi kavuracak
bir tutku arasında, boş alanları görmezden gelmek giderek daha zor hale
geliyor.

Manning'i geceleri yatağımızdan kayarken uyanık tutan korkular.
Onun saygı duyduğu ve benim nasıl affedeceğimi bilemediğim bir adamla
olan karmaşık ilişkimiz.
Ve asla dolduramayacağımdan korktuğum küçük bir odası olan geniş, güzel
bir ev.

Manning ve ben sonsuza dek mutluluğun ne olduğunu biliyoruz. Ama Tanrı'ya
bir şey için daha yalvaracağım.

Lake + Manning, bir aşk destanı olan Something in the Way serisinin son kitabıdır.

OceanofPDF.com

© 2018 Jessica Hawkins
www.jessicahawkins.net

Something in the Way ekstraları.
Tüm Jessica Hawkins filmleri.

Düzenleme Elizabeth London *Düzenleme*
Underline This Editing'in yardımıyla
Kapak Tasarımı © *R.B.A. Designs*
Kapak Fotoğrafları *Perrywinkle* Photography Kapak
Modelleri: Chase Williams ve Miranda McWhorter

OceanofPDF.com

Yeni sürümlerden, satışlardan ve aylık haber bültenlerinden
haberdar olun: [Posta Listesine Katılın](#)

[OceanofPDF.com](#)

MAVİ BÖĞÜRTLENLİ TURTA

KIŞ 2008

OceanofPDF.com

W Fırın eldivenlerini bir kolumun altına sıkıştırmış ve cep telefonumu kulağımla omzum arasında dengede tutarak Blue'nun üzerinden geçtim. İki yıl önce onu sahiplendiğimizden beri her kış, köpek

ne zaman yemek yapsam mutfağın *ortasında* uzanmaya *alışmıştım*.

"Bir saniye," dedim telefona ve belimden eğildim. Fırının ışığını yaktım ve yaban mersinli turta ortaya çıktı, kabuğu tam zamanında kızarmıştı. "Mükemmel."

"Mükemmel olan ne?" Val hattın diğer ucundan sordu.

"Manning'e pişirdiğim turta."

"Güzel. Bir adamın kalbine giden yol midesinden geçer derler."

Pek sayılmaz. Manning'den bir haftadan fazla uzak kaldıktan sonra aklındaki ikinci şey yemek olacaktı. "Birkaç santim daha aşağı düşünceleri gerekiyor."

"Sen tam bir eşsin ve evli bile değilsin. Bahse girerim önlük falan giyiyorsundur."

"Öyleyim. Üzerinde kuşlar var."

"Tamam, bu garip. Kuşların yemek pişirmekle hiçbir ilgisi yok," dedi Val. "Ama yapman gereken şey şu. Manning turta ve ayı etiyle ya da onun boyunda bir insan ne yerse onunla dolduğunda ve yarı uykulu haldeyken ona nedenini sor."

"Neden ne?"

"Evlilik meselesi."

Fırını kapattım. Onu başka yöne çekmeye çalışsam da konuyu tekrar açacağını bilmeliydim. En iyi arkadaşım bir şeylerin peşindeyken oyalama taktikleri işe yaramıyordu. "*Evlilik* diye bir şey yok," dedim, Manning'in bana sinsice yaklaşmadığından emin olmak için omzumun üzerinden kontrol ettim. "Bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Bana dört yıl birlikte yaşadktan sonra neden emin olmadığınızı söylüyordunuz-"

"Bunlardan biri iş için Los Angeles'a gidip geldiğim," dedim, "üçü de yarı zamanlı olarak Pomona'da yaşadığım yerlerdi."

Beni görmezden geldi. "Manning'in neden hâlâ evlenme teklif etmediğini bilmediğini söylüyordun."

"Ben öyle demedim." İç çekerek turtayı fırından çıkardım ve ocağın üzerine koydum. "Neden yapmadığını zaten biliyorum, ben okulu bitirene kadar yapmamasını söyledim."

"Okulu bitirene kadar *evlenmek* istemediğini söylemiştin ve önümüzdeki yaz mezun olacaksın. Hâlâ evlenme teklif edebilir."

Val'in haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordum. Aslında Val'in cazip gelen *her şeyi* alıp peşinden koşacağını hatırlamadan önce açıklamaya başladığım şey, Manning'in eskiden evlenme konusunda beni sürekli rahatsız ettiğiydi... ama son zamanlarda bu konuda alışılmadık derecede sessizdi. Mobilya işi ve benim haftanın dört günü okula gitmem arasında, son altı aydır evlilik konusu neredeyse hiç açılmamıştı. Neden evlenme teklif etmediğini merak etmiyordum, neden evlenme teklif etmekten vazgeçtiğini öğrenmek istiyordum.

Çünkü Manning'in istediğini elde etmenin yolları vardı. Bir keresinde arabam için kar lastiğine ihtiyacım olup olmadığını tartışarak üç hafta geçirmiştik. Big Bear'da kar oldukça hafif yağırdı ve yağmadığı zamanlarda Manning'in kamyonetini kullanırdık. Kış lastikleri pahalıydı.

Yorgunluktan pes etmiştim.

Manning evlenmek istiyordu, bundan emindim. Ona beklemesi için söz verdirmeseydim, taşındığım ılık Eylül gününde anlaşmayı imzalayacaktı. Bu ve düşünün özel olmasını istiyordu ve şu anda ikimizin de Belediye Binası'na hızlı bir yolculuktan başka bir şey için zamanı yoktu. Manning'in işi onu günün her saati meşgul ediyordu. Ben iki saat uzaklıktaki okula gidiyordum, bu yüzden hafta boyunca kaldığım bir daire kiralamıştım. Hayatımız henüz *başlamamıştı*.

Ama yakında olacaktı. Mayıs ayında mezun olmadan önce bir sömestr dersim kalmıştı ve Manning'in aklından mutlaka bu geçmiştir. "Onu yaban mersinli turtayla uyuşturup bana evlenme teklif etmesini istemeyeceğim. Özellikle de bunu isteyip istemediğimi henüz bilmediğim için."

"Geçmişte yanmış olduğunuz için bunu istemenize *izin* vermiyorsunuz."

"Doğru değil. Eninde sonunda istiyorum ama programlarımız-"

"Vesaire, vesaire, vesaire. Dinle, eğer turtta onu diz çöktürmezse, pes edene kadar seks yapmayın. Önlüğünün altında çıplak olduğunu varsayıyorum."

Güldüm. "Ben değilim. Manning'in pes etmesine de ihtiyacım yok. Onunla aramızda sır yok. Evlenme teklifine hazır olursam, ona söyleyebilirim."

"Bunun neresi eğlenceli?" diye sordu. "Benim planıma göre, pasta ve seks alacaksın." "Ben zaten bunları alıyorum. Geçen hafta sınavlar için evde olmadığım için, ona ev yapımı bir yemek ve başka şeylerle sürpriz yapacağım." İkimizi de komaya sokmak ya da Manning'e dağ gibi bir adam gibi tırmanmak için bir bahaneye ihtiyacım yoktu. Bu konuyu açmak için de bir bahaneye ihtiyacım yoktu.

Evlilik, eğer böyle bir şey yapmaya karar verirsem.

"Hâlâ Pomona'da olduğunu mu sanıyor?" diye sordu.

"Yarına kadar." Mavi başını kaldırıp kendine özgü turkuaz gözleriyle bana baktı. İşaret parmağımı dudaklarımın üzerine koydum. "Babama söyleme."

"İğrenç," dedi Val. "Ona baba mı diyorsun?"

"Mavi'yle konuşuyordum." Karnını kaşımak için çömeldim. Manning ve ben, mezun olduktan sonra evde yaşayacağım zamana kadar evcil hayvan beslemeye karar vermiştik.

tam zamanlı bir ev. Blue bir Border Collie-Avustralya Çoban köpeği karışımıydı -ya da biz öyle tahmin ediyorduk- adını gözlerinin çarpıcı renginden almıştı. Aldığımız üçüncü köpekti. Barınak ikinci köpeği yerleştirdiğinde hüngür hüngür ağlamıştım, bu yüzden Manning Mavi'yi almamızı önermişti. Daha fazla gözyaşı dökülmesini önlemek için olduğunu söylemişti ama Manning'in mavi gözlere karşı bir zaafı olduğu sır değildi.

Ön kapı açıldığında Mavi canlandı. Val'e "O burada," diye fısıldadım. "Seni sonra ararım."

"Ona yüzük takmasını söyle," diye bağırdı.

"Beyoncé'nin yeni albümünü kaç kez dinlediğini bilmek bile istemiyorum," dedim telefonu kapatmadan önce.

"Lake?" Manning antrede tepinerek seslendi.

Ayağa kalktım ve bileğimdeki unu hızlıca temizlemeden önce önlüğümü düzelttim. "Mutfakta."

Şakağını koluna silerek içeri girdi. "Yarın sabah arabayla geleceğini söylemiştin."

Ona iyice bakabilmek için iki saniyem vardı -yakası açık fanila, bir haftalık sakal ve yüzüne dökülmüş saçlar- beni ayağa kaldırıp güçlü ayı kucaklamalarından birine sarmadan önce.

"Sana sürpriz yapmaya karar verdim," dedim.

"Sürprizlerden nefret ederim." Saçlarını içine çekti. "Yollarda buz var ve hava karanlık. Eğer bir şey olsaydı-"

"Yarın tekrar gelmemi ister misin?"

Boynuma doğru hırladı ve beni tezgâhın üzerine bıraktı. "Bir hafta çok uzun, Lake."

Öpücüklerini boğazımda gezdirirken başımı geriye attım. Beni kenara çekerek bacaklarımı etrafına doladı. "*Manning*," dedim alet kemeri iç uyluklarıma baskı yaptığında. "Matkabin."

"Bu benim talimim değil, Birdy." Kemerini çözerken kıs kıs güldü ve beni zıplatan bir *gümbürtüyle* yere çarpmasına izin verdi.

"Mavi'ye dikkat et!"

"Anne Ayı eve geldiğinde yoldan çekilmesi gerektiğini biliyor."

Fazla uzamış kirli sakalıyla çenemin altını gıdıklarken güldüm. "Neden hâlâ bunları giyiyorsun ki?" diye sordum.

"Ha?" dedi, öpmek için eğilerek.

Geri çektim. "Genellikle günün sonunda kemerinizi atölyede bırakırsınız."

"Bir şeyler atıştırmaya geliyordum."

Avuçlarımı göğsüne bastırdım ve beni yutmasını engellemek için tüm gücümü kullandım. "Bir ısırık mı?" diye sordum. "Peki ya sana bıraktığım dondurulmuş yemekler?"

"Bu benim için bir ısırık. Bir tanesini mikrodalgaya koyacaktım-"

"Fırın demek istiyorsun."

"Doğru."

"Sonra ne

olacak?"

"Kapağı kapatıp işinizin başına dönün. Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

Bir kaşımı kaldırdım. Ondan doğal olarak coşku bekliyordum ama Manning sanki yaban mersinli turtaymışım gibi üzerime geliyordu. "*Neyden sonra?*"

İç çekti ve onu geri itmeme izin verecek kadar rahatladı. "Seni özledim. Hevesli olmamamı bekleyemezsin."

"Telefon seksi kesmiyor mu?" Şaka yaptım.

Bana ters ters baktı. "Öyle olmadığını biliyorsun. Sadece bir hafta sonundan daha uzun süre yalnız kalacağın için mutluyum."

"Noel tatili için şükürler olsun." Mesafemi koruyarak gömleğinin düğmelerinden biriyle oynadım. "Ama saat yediyi geçti. Neden oraya geri dönüyordun?"

"Sen burada değilken ne yaptığımı sanıyorsun?" Benimkine bakarken dudaklarını yaladı. "Çalışıyorum."

"Bu gece değil, yapamazsın."

Kalçalarını sıkarak beni kasıklarına doğru yaklaştırdı. "Sen buradayken asla geç saate kadar çalışmam. Anlaşmamız böyleydi. Ne olursa olsun, eğer ikimiz de şehirdeyse, akşam yemeğini her zaman birlikte yeriz."

Alnından öptüm ve homurdanarak karşı çıkmasına rağmen tezgâhtan kaydım. "Önce yemek yiyeceğiz."

"Ama neredeyse iki hafta oldu."

"Sekiz gün oldu." Alet kemerini aldım ve tezgâhın üzerine koydum. "Fırında lazanya var, ben de tatlı olarak bir turtta soğutuyorum."

Tahmin ettiğim gibi, bu onu susturdu. Yemek, Manning'in cinsel dürtülerini en azından bir süreliğine bastırma potansiyeline sahip tek şeydi.

"Sınavların aradan çıkmasını kutlamak için bu akşam sınıf arkadaşlarınızla yemek yemeniz gerekiyordu."

"Akşam yemeği yoktu." Lazanyayı kontrol etmek için eğildiğimde ona baktım ve sııttım. "Yalan söyledim."

"*Yalan* mı?" Önlüğümün ipine bir parmağını geçirdi ve beni geriye doğru çekti. "Bana mı? Burada kiminle uğraştığını sanıyorsun?"

Elini ittim ve fırına geri döndüm. "Eldivenleri uzat."

Onları kendisi giydi ve tabağı çıkarıp turtaların yanına koydu. "Senin ev yemeklerin gibisi yok," dedi. "Ağzım sulanıyor."

"Sabır. Bir *başka* yanmış dilinizden daha sorumlu olmayacağım. Neden gidip dükkânı kapatmıyorsun?" Bir spatula almak için dönerek sordum.

Dirseğimi tuttu ve göğsüne yaslanana kadar beni geri çekti. "Teşekkür ederim," dedi.

Ona sokularak uzun bir nefes aldım. Manning'in ayrı olduğumuz zamanlardaki huysuzluğuyla dalga geçmeyi ne kadar sevsem de, aramızdaki mesafeyi ben de hissediyordum. Her günün her saati. Hayatımıza nihayet birlikte başlayabilmek için okulu bırakıp Pomona'dan ayrılmayı düşündüğüm zamanlar oldu ama veterinerlik programı olan bize en yakın üniversite orasıydı. "Bana ne için teşekkür ediyorsun?" diye sordum. "Henüz hiçbir şey yapmadım."

Mavi aramıza girmeye çalıştı. Manning beni yakınında tutarken kulağının arkasını kaşıdı. "Eve erken döndün. Bunun için şükretmeye değer."

"Keşke daha fazla burada olabilseydim."

"Bunu ben de istiyorum, biliyorsun, ama sonsuza kadar değil."

Aramızdaki mesafenin Manning'i rahatsız ettiğini bilsem de, kariyerime destek olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Hollywood'daki kontratımı bitirdiğimde de yanımda olmuştu, *sonra* dönüp iki saat uzaklıktaki bir üniversiteyi seçtiğimde de. Son on buçuk yılda ayrı kalmaya oldukça alışmıştık. Belki de şimdi ihtiyacımız olan şey bir parça, hatta bir sonsuzluk vaadiydi.

Kahretsin Val. Evlilik konusunu açtığında tam olarak hangi tohumu ektiğini biliyor olması mümkündü. Bu kız her zaman görüldüğünden daha akıllı olmuştu.

Ve sonra kafamdaki tüm düşünceler yok oldu. Manning eğildi ve üzerinde durduğum zemini yavaş, tatlı bir öpücükle sarstı. "Bunu kapıdan girer girmez yapmalıydım," dedi.

"Heyecanlıydın," diye takıldım kollarımı boynuna dolayarak.

"Hâlâ öyleyim." Ağzımın kenarını okşadı. "Dudakların kıpkırmızı. Bu gece geleceğini bilseydim tıraş olurdum."

Elimin tersiyle, ayrı kaldığımız bir hafta boyunca uzamış olan kısa sakallarının üzerinde gezindim. "Hiç bu kadar uzamasına izin vermezdin."

"Çünkü seni kaşırmaktan hoşlanmıyorum."

"Yani ben olmasaydım, Koca Ayak mı olacaktın?"

"Hayır. Bütün bu kıllar kaşındırıyor. Sen yokken tıraş edemeyecek kadar tembelim."

Aralık ayında olduğumuzu düşünürsek, dağ adamı görüntüsü hoşuma gitmişti ama tıraş olmak istemiyorsa, ben onun yerine olurdum. Her gün benim için yeterince şey yapıyordu; bu gece onun içindi.

"Yemek neredeyse hazır," dedim kollarından kayarak. "Git kapıyı kilitle. Senin için daha sonra planlarım var."

"Planlar?" Arkamı sıvazladı ve kapıdan çıkarken tezgahdan kemerini aldı.
"Sabırsızlanıyorum."

Tekrar Blue'ya döndüm, o da benden yemeğe bakıyordu, sanki *sonunda dayanamayıp* köpeğinin tabağına bir porsiyon atacakmışım gibi. Ev yemeği, yaban mersinli turta ve seks... Bu bir plandı, değil mi? Hem de iyi bir plan. Bu gece evlilik gibi ciddi bir konuyu açmanın anlamı yok.

Keşke bunu düşünmeyi bırakabilsem.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

W Manning bulaşıkları yıkarken ben de ana banyomuzdaki tezgâhın üzerine bir havlu serdim, musluğun altına bir fincan doldurdum ve dolaptan tıraş bıçağını aldım.

Manning karnını ovuşturarak geldi. "Sanırım çok fazla yedim."

"Sana ikinci turtayı yememeni söylemiştim."

Önünde beliren sahneye başını sallayarak baktı. "Bütün bunlar da ne?" "Yemek odasından bir sandalye getir."

"Beni tıraş edecek misin?"

"Bir taneye ihtiyacın olduğunu söylemiştin." Omzumun üzerinden ona baktım. "Ve sen her zaman ne kadar çok sevdiğinden bahsediyorsun-"

"*Seni* tıraş etmek mi? Mmm." Arkamdan yaklaştı, bir elini karnımdan aşağı kaydırırken lavabolarımızın üzerindeki aynada gözüme takıldı. "Lafi açılmışken, senin de tıraş olma zamanın gelmiş olmalı."

Elini kot pantolonumun beline soktuğunda onun önünde rahatladım. Tangamın dantel bandıyla oynarken ona "Okuldaki bazı arkadaşlarım ağda yapmaya başladı" dedim. "Benim yapmamı ister misin? Daha temiz olur."

"Ve beni işimden mi edeceksin?" diye kulağımı tırmaladı, dolaşan parmakları nefesimin kesilmesine neden oldu. "Bunu yapmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Manning gerçek bir yaratıcıydı. Bu herkesin gözden kaçırdığı bir şeydi. *Sadece* evimizi inşa etmemişt i. *Sadece* mobilyaları bir araya getirmed i. Her ayrıntıya dikkat ederek tasarladı. Ve beni de tasarlamış tı. Onun seçtiğı ve kurduğı ayaklı küvette birçok gece geçirmişt ikt i. Bacaklarımı tıraş etti, bikini bölgemi çizmemek için acele etmedi ve tam istediğı gibi olana kadar asla tatmin olmadı. Her zaman seksle sonuçlanırdı. Odaklanması, özen göstermesi ve tatmin olana kadar beni yavaş ve kontrollü bir şekilde tımar etmesi, özel bir tür ön sevişmeydi.

Ona teslim olmak için yanıp tutuşurken göz kırptım ve kendimi gerekliğı geri dönmeye zorladım. Yakında ben de kendiminkini alacaktım ama önce çok çalışan bu adamı şımartmak istiyordum. Elini pantolonumdan çekti. "Sonra," dedim. "Şu anda gerçekten ihtiyacım olan şey bir sandalye."

"Hemen geliyorum."

O gittikten sonra ihtiyacım olan her şeyin yanımda olup olmadığını kontrol ettim. Ya da en azından Manning'in sabahları kullandığını gördüğüm şeyleri. Bir yemek sandalyesiyle döndü ve aynanın karşısına oturdu. Arkasından bir el havlusunu omuzlarına doladım, sonra da baş aşağı bana bakana kadar çenesini geriye yatırdım. "Bu benim ilk seferim," dedim. "Nasıl yapacağım?"

"Bilmiyorum. Sadece tıraş ol."

"Akıntıya karşı mı gideyim yoksa akıntıyla mı gideyim?"

"Karşı çıkıyorum ama bunu gerçekten hiç düşünmedim."

Onun önünde durmaya gittim. "Bunu neredeyse her gün yapıyorsun. Doğru yaptığından emin olmak hiç aklına gelmedi mi?"

"Salar her sabah dökölüyor, değil mi?"

İç çekerek başımı salladım ve avucumu tıraş kremiyle doldurdum. Sa çizgisine ya da üst dudağını kapatırken burnuna gelmemesine dikkat ederek çenesine sürdüm.

"Bu konuda çok nazik davranıyorsun," dedi. "Kremayı sürün ve dilimleyin."

"Birkaç dakika orada oturun ve kremin saçı yumuşatmasına izin verin," dedim onu görmezden gelerek. "Bunu nasıl düzgün yapacağıma bakacağım."

"Önemli bir şey değil."

"Hayır mı? Beni böyle mi tıraş ediyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır."

"O zaman bırak da bunu kendi yöntemimle yapayım." Dilimi çıkardım ve sadece bir masa, bir sandalye, bir yazıcı ve birkaç hafif dosya dolabı olan ortak ofisimize gittim. Evdeki en küçük odaydı ve ebeveyn odasına en yakın olanıydı - çocuk odası için mükemmeldi - ama Manning geçici olarak oraya yerleşmişti çünkü en fazla ışığı içeri alıyordu. Bilgisayarın başına oturdum, bir erkeğin yüzünün nasıl tıraş edileceğine dair bir araştırma yaptım ve makalelerden biriyle banyoya döndüm.

Manning bana yavaşça göz kırptı. "*Yol tarifinin* çıktısını mı aldın?"

"Doğru yapmak istiyorum. Birinci adım," diye okudum, "krem sürün ve tüylerin yumuşamasını bekleyin." Aynada Manning'e öyle bir bakış attım ve tıraş bıçağını değiştirmeden önce talimatların geri kalanını gözden geçirdim. "Ben yokken kendine iyi bakmıyorsun."

"Bu da nereden çıktı?"

Dizlerinin arasında durdum, çenesini yukarı kaldırdım ve usturayı çenesinden aşağı kaydırdım. "Doğru tıraş olmuyorsun. Düzgün tıraş olman gerekiyor."

"Ben yetişkin bir adamım, Lake."

"Öyle misin? Ben burada değilken yeterince sebze yemiyorsun. Daha çok sigara içiyorsun."

"Hayır."

"Bilmiyormuş gibi davranma. Ayrıca, sabahtan akşama kadar çalışıyorsun. Belki de gazeteye ilan vermenin zamanı gelmiştir. Buralarda yardım alırsan, işi azaltabilirsin. Ayrıca her gün gerçek bir insan görürsün, böylece sık görünmek zorunda kalırsın." Sağ yanağındaki ilerlememi incelemek için geri çekildim. "Burada tek başına kalmandan endişeleniyorum."

"Öyleyim," dedi bir elini kalçamın dış kısmında gezdirerek. "Bu bir sır değil."

"Mezun olduktan sonra bile uzun saatler çalışacağım. Her zaman burada olamam."

"Lake, elimizdekinden başka bir şeye ihtiyacım yok. Daha fazla arkadaş edinmek ya da işime karışacak birini işe almak istemiyorum."

"*Kulübenizde* olacaklar, sizinle yan yana çalışacaklar. Bu, kontrolden vazgeçmeniz gerektiği anlamına gelmiyor."

"Yine de paradan vazgeçmek zorundayım. Bu kişinin ödeme almak isteyeceğinden şüpheleniyorum."

"Bütün fikir, onların daha fazla üretmesi ve sizin de daha fazla kazanmanız." "Tüm gün boyunca yaptıkları işi iki kez kontrol etmem gerektiğinde bundan şüphe duyuyorum." "Buna *güven* denir. Ve bırakmaya. Ve delegasyon." Onun bu sözlerine kaşlarımı çattım. amaçlı inatçılık. "İş dersine ihtiyacın olmadığını biliyorum. Sadece kendine karşı daha yumuşak olmanı istiyorum."

Gözleri yüzümde gezindi. "Kendi tavsiyene uymalısın."

"Yapamam." Boynuna ulaşmak için çenesini daha da geriye yatırdım. "Benim durumumda, bazen ölüm kalım meselesinden bahsediyoruz. İnsanların evcil hayvanlarıyla çalışmaya başlamadan önce mümkün olduğunca hazırlıklı olmalıyım."

"Gördün mü? Her birimiz daha yeni yeni yerleşiyoruz. Zamanla olacak. Biraz zaman ver."

Jileti bıraktım ve kalan tıraş kremini havluyla sildim. Ben çenesini silerken gözlerini kapattı, sonra parmaklarımı saçlarının kenarlarında gezdirdim. Eğer evlilik konusunu açacaksam, bu isteyebileceğim en iyi başlangıçtı. Avuçlarım aniden nemlendi. Muhtemelen gittiğimden beri ilk kez bu kadar rahatlamış görünüyordu ve konuyu neden aniden kapattığına dair onu gerçekten rahatsız etmem *gerekliyor muydu*? Manning bilinçli bir adamdı. Her neyse, kendine göre nedenleri vardı.

"İyi hissettiriyor," diye mırıldandı. "Sana ihtiyacım var, Lake." Kalçalarımın tutarak beni bacaklarının arasına çekti, gözleri karnımdan göğüslerime doğru içimi sıkacak şekilde ilerliyordu. "Kapıdan girdiğinden beri sana ihtiyacım var."

"Henüz değil," dedim.

"Şimdi." Ayağa kalktı ve ben itiraz edemedim beni kaldırıp yatak odasına doğru götürdü.

"Planladığım bir şey daha var," dedim göğsünü iterek. "İne doğru yeniden yönlendir."

"Mmm, evet," dedi ve dönüp koridorda ters yöne doğru ilerledi. "Bir süredir orada yapmamıştık."

Çalışma odasının kapısında kısa bir süre durunca gözlerimi devirdim. "Bütün bunları ne zaman yaptın?"

"Sen çalışırken. Beni yere bırak ve şömineyi yak."

Yere iner inmez, akşam yemeğinden önce hazırladığım şöminenin üzerindeki mumları yakmaya başladım. Odanın ortasında, şöminenin yanında, koyun postundan bir halının üzerine yastıklardan bir yatak yapmışım.

Manning şömineyi doldururken bana baktı. "Johnnie Walker Blue Label?" diye sordu ben yan masaya içkilerimizi koyarken. "Olay nedir?"

"Sen." Bardağını bir kenara koydum. "Geçen hafta Pomona'da kalıp ders çalışmak istememden memnun olmadığını biliyorum. Ve eminim ki kendini çok yordun. Bunu telafi etmek için sana uzun bir masaj yapacağım."

Bir rulo gazete yaktı ve bacayı ısıtmak için bacaya tuttu. "Bu düğümlerle başa çıkabilecek kadar güçlü olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Oh, evet." Sırıttım, masaj yağını elime aldım ve pazularımı esnetmeye başladım. "Kimse vücudunu benim kadar iyi tanıyamaz, Büyük Ayı. Tüm tatlı noktalarına vuracağım."

Gerçekten ürperdi.

Kanepenin kenarına tünedim ve yere, bacaklarımın arasına oturmasını işaret ettim. "Soyun."

Fanilasını dirsekleyerek çıkardı ve yere düşerken bir kenara fırlattı. Omuzlarına yağ sürdüm ve sırtının üst kısmına ve pazularına sürdüm. Ona masaj yapmak beton yoğurmak gibiydi ve birkaç dakika sonra

ateşin etkisiyle saç çizgim terlemeye başladı. Kanepeye yeniden yerleştim, bacaklarımı açık tutmaktan uyluk kaslarım ağrıyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Boynunun arkasını okşadım, parmaklarımı kafa derisine kadar gezdirdikten sonra omurgasından aşağı indim. Kaliforniya güneşi kışın bile çok kuvvetliydi ve doğal bronz tenine rağmen ensesinde belli belirsiz bir bronzluk çizgisi vardı. "Bir fark yaratıyor mu?"

"Evet, Birdy." Güldü. "Ama beni terletiyorsun." Kolunu çimdikledim. "Bunu seviyorsun."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Buraya gel."

Ön tarafına doğru eğildim, ellerimi arkadan göğüs kaslarına doğru kaydırdım, uzun saçlarımı omzunun üzerinden geçirerek boynuna sokuldum. Kollarımdan tutarak beni kendine çekti. "İşte tatlı nokta," dedi ben onun taş gibi karın kaslarına masaj yaparken, parmaklarım gittikçe aşağı iniyordu.

Yan masadan viskisini almak için kolumu bıraktı, bir yudum aldı ve bana geri uzattı. İçkinin ve şöminenin tenimdeki yanığı kollarımı gevşetti.

"Titriyorsun." Dizlerimi pazularıyla kavradı, bacaklarımı iki yanına çekti ve baldırlarıma masaj yaptı.

"Omuzların çok geniş." Bardağı onun yanına, yere koydum. "Kalçalarım ağrıyor."

Benden uzaklaşarak öne doğru kaydı. "Bundan daha iyi bir davet duymamıştım. Ağrıyan kalçalarını rahatlatmaktan mutluluk duyarım."

"Bu gece seninle ilgili. Halının üzerine çık ki ben de *seninkiyle* ilgilenebileyim."

"Ne zaman bu kadar otoriter oldun?" diye sordu ama yastıkları yığdığım yere uzanmaya gitti. Birini göğsünün altına sıkıştırdı ve çenesini ön kollarına dayadı. "Israrcı mı? Dürtüsel mi? Evet, öyle. Ama benim küçük kuşumun eskiden utangaç bir tarafı vardı."

"Son birkaç yılını bana dokunarak, yalayarak ve utangaçlığımı öperek geçirdin," dedim kışının üzerine oturarak.

"Öyle, değil mi?" diye sordu, sesinde bir gülümsemeyle. "Nasıl oluyor da Mavi burnunu kıcıma sokmuyor?"

"Onu arkaya koydum."

"Bunu gerçekten planlamışsın."

"Şşş." Başparmaklarımı omurgasının etrafındaki kaslarda gezdirdim.

"Rahatlamaya çalış." Bir düğüm bulduğumda, daha derine inmek için önce bir dirseğimi, sonra ikisini birden kullandım. İnleyene kadar daha fazla baskı uyguladım. "Pekâlâ, sen kazandın," dedi.

dedi. "Bu harika hissettiriyor."

Ağrıyan bir yere dokunduğumda kalçalarını oynattı. Güçlü erkeğimin ağrılarını hafifletmek beni ne kadar tahrik etse de, beni kollarına çekmesini ve benimle sevişmesini ne kadar istesem de, en çok ben kendimi tüketene kadar rahatlayabilmesini diliyordum.

Tabii ki, bunun gerçekten olacağına dair hiçbir hayalim yoktu. Masajın sonu ya da seksin başlangıcı olmayacaktı. Sırtının alt kısmına vurduğumda Manning'in inlemeleri derinleşti. Parmaklarımı kot pantolonunun kemerinin altına daldırdım ve kıcının üst kısmını yoğurdum.

"Ön tarafı ihmal etmeyin," dedi.

Avuç içlerimi daha fazla yağla kayganlaştırdım. Ellerimi pantolonunun önünden aşağı kaydırıp onu bir kez, uzun ve yavaş bir şekilde okşadığımda kalçalarını kaldırdı. Ters dönüp pantolonunu çıkarırken arkama yaslandım. Ayıyı daha fazla zapt edemeyecektim, bu yüzden pes ettim ve üzerine çıktım.

"Yüzün pembeleşmiş," dedi.

"Ateş beni ısıtıyor."

Bluzumu açarak sıcaktan biraz olsun kurtulmamı sağladı. Üstümü omuzlarımdan sıyrıp kot pantolonumun düğmelerini açarken gözlerimi kapattım. "Seni görmeme izin ver," dedi.

Zaten beni istediği kadar görebiliyordu ama her zamanki gibi gözlerimin açık olmasını istiyordu. Ellerimi göğsüne yaslayarak ona baktım. Saçlarım etrafımızda bir perde oluşturdu, uçları göğsünü sıyrırken karın kasları gerildi.

derim. "Ateşin ışığında bile," dedi elini kotumun ön kısmına sokarak, "melek gibi görünüyorsun."

Parmak uçlarını iç çamaşırımın içinden klitorisimin üzerinde gezdirirken nefesimi içime çektim. "Belki de seni cezbetmek için bir kılık değiştirmedir," dedim dudağımı ısırarak.

"İşe yarıyor." Külotumun ağ kısmını kenara kaydırıldı. "Asıl soru, beni ne kadar derinde istiyorsun?"

Ağzımı onunkinin üzerinde gezdirmek için belimden eğildim. "'Mümkün olduğunca derin' dışında bir ayarınız var mı?" diye sordum.

İki parmağını içime sokmak için kotuma karşı mücadele etti, kalçalarım farklı bir nedenle titreyene kadar onları salladı. Sıkıca oturan avucu klitorisime masaj yaptı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu elini çekerek. "Çünkü bu iki yönlü bir yol."

"Bunun oynamak isteyeceğin bir oyun olduğundan şüpheliyim." Masajın etkisiyle neredeyse nefes nefese kalmıştım. Kucağından kalkıp göğüs kaslarını ve karın kaslarını öptüm, saçlarımın teninde iz bırakmasına izin verdim, bunun onu nasıl gıdıkladığını ve tahrik ettiğini biliyordum. İç çamaşırını aşağı çekerek, tırnaklarımı iç uyluklarında gezdirirken shaftının alt tarafını yaladım. Kirpiklerimin altından yukarı bakarak ucunu dilimle ısırdım.

Pes edip kafa derimdeki saçları yumrukladığında, altımda kıvranıyordu. "Sen kazandın," dedi. "Ağzını üzerime koy."

"Henüz değil." Sırıttım. Bir zamanlar Manning'i tahrik etmek bir maceraydı, vücudu haritası çıkarılacak yeni bir bölgeydi. Şimdi ise haritayı gözlerim kapalı takip edebiliyordum ve birçok kez de etmişim. O nasıl kaburgalarım tüy gibi bir dokunuşun her zaman nefesimi kestiğini biliyorsa, ben de taşaklarının altına bir tırnağımı sürtmenin ereksiyonunu taştan saf çeliğe çevirdiğini biliyordum. Çekingenliğimin ve kararsızlığımın olduğu günler geride kalmıştı. Manning'i ağzıma aldığımda, bunu onu bir oral seksle cennete gönderebileceğime ve onun da bana izin vermeyeceğine güvenerek yapıyordum. Şu anda olduğu gibi tahrik olduğunda, taşaklarına kadar içime girmekten başka bir yerde asla bitirmezdi.

Ona bir kral gibi hissettirmek, ona nasıl taptığımı göstermek için Manning'i tüm gücümle emdim ve altımda parçalanmaya başlayana kadar durmadım. Beni saçlarımdan çekiştirdiğinde boğazıma kadar gelmişti.

Pantolonumu çıkarmak için ayağa kalktım, o da izleyebilsin diye acele etmedim. Beni nasıl istediğini sormama gerek yoktu. Ayrı kaldığımız zamanlardan sonra ne zaman sevişsek, her yerime dokunabilmeli, gözlerimin içine bakabilmeli, orgazm olurken yüzümü izleyebilmeliydi. İlk seferinde, içime boşalabilmek için beni çiğ istiyordu. Doyduktan sonra, beni arkadan becerebilir ya da onu yutmamı isteyebilirdi, ama asla ilk seferinde değil.

İç çamaşırlarımı ayak bileklerime kadar indirdim ve üzerimden çıkarıp onun üzerinde durdum.

"Yeterince ıslandın mı yoksa önce seni yememi ister misin?" diye sordu.

Sadece sözleriyle ve dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek, dizlerimin bağı çözüldü. "Bekleyebileceğimi sanmıyorum," dedim. "Ben de bekleyemem."

Ben kendimi alçaltırken, o da kalçalarımı tutarak üzerine yerleştirdi. Ellerimi göğsüne dayadım ve üzerine çöktüm. Bazı geceler içime yeterince hızlı giremezdi. Diğer geceler ise kontrolü ele almama, kendimi onun boyutuna göre ayarlarken ikimizi de kızdırmama izin veriyordu. Kaç kez birlikte olduğumuzun bir önemi yoktu, birlikteliğimiz her zaman ilk kezmiş gibi hissettiriyordu - ezici, büyük, kalın.

Manning parmak uçları neredeyse değene kadar belimi sıktı. Ben onun üzerinde sallanırken göğüslerimi avuçladı, meme uçlarını okşadı, sonra ellerini gevşekçe boynuma doladı. Her şeyi devralırken beni yerimde tuttu, içime doğru itti, böylece onu tamamen almaktan ve doğru noktaya her vurduğunda inlemekten başka bir şey yapamadım.

Beni sırt üstü çevirdi. Vücudumun sağ tarafı ateşten uzakta hızla soğudu. Üstten yaptığı ilk hamle, bütün gün içimde olmak için duyduğu acının tezahürü olarak su katılmamış, sert ve derin bir şekilde geldi.

Alnını benimkine dayadı ve hiçbir uyarıda bulunmadan yavaşladı, itişlerini uzattı. Beni aynı nazik kontrolle öptü, ikimiz de orada birlikte olmanın basit sevincini takdir ediyorduk.

"Her gece burada sevişelim," diye mırıldandı.

"Hayat o kadar iyi değil," dedim. "Olamaz."

"Olabilir. Öyle."

Kalbim kabardı ve o hızını artırdıkça ben de daha sıkı tutundum. Ellerinden biri yanımdan aşağıya ve kalçamın üzerinde dolaştı, dizim bükülene kadar uyluğumu yukarı çekti. Altıma uzandı, beni doruğun eşiğine getirdiğini bildiği yasak noktalarla alay etti. Kendimi onun içinde, beni çaresiz ve sevgi dolu bir şekilde almasına bıraktım ve boşalmaya hazır olduğunda, önce benim boşalmamı sağladı.

Orgazmım içime işlerken, ellerimi başımın üzerine doğru hareket ettirdi. Parmaklarının benimkilere dolanışını, göğsünden gelen homurtuları ve sonra içimi dolduruşunun sıcak, kaygan şeklini zar zor hissettim.

Manning sırt üstü yuvarlandı, zor nefes alarak terliyordu. Ben olduğum yerde kaldım, kemiksizdim ve yastıklara gömülmüştüm. Birkaç dakika sonra bir kolunu altıma sıkıştırarak beni yanına çekti. "Bu gece tek başıma donmuş yemek artıkları yiyip mastürbasyon yapacağımı sanıyordum," dedi, gözleri çoktan kapanmıştı. "Şansıma inanamıyorum."

Son sözlerini mırıldandı, hızla soluyordu. Ben hâlâ uyanıktım. "Ben yokken mastürbasyon mu yapıyorsun?" Alay ettim.

"Hmm."

"Neye?" Onu görebilmek için kolumu göğsüne dayayıp çenemi elimin arkasına koydum. "İnternet pornosu mu?"

Tek tepkisi bir homurtu oldu. Onu kaybetmişim. Sakin yüzünü incelemek için birkaç dakika ayırdım. İstedğim şeyi başarmıştım, onu komaya sokmuştum. Ama düşüncelerimle baş başa kalınca Val'in soruları aklımın bir köşesinde belirdi. Kendime onun karısı diyebilmem için ne kadar zamanım vardı? Onun olmak için yıllarca bekledim. Evlenmeyi ertelemek isteyen ben olsam da

Evlilik artık bana pek mantıklı gelmiyordu. Mezun olup tam zamanlı çalışmaya başladığımda düşün yapmamak için hiçbir neden kalmamıştı.

Manning'in nefes alış veriş i dü z l e ş m i ş t i . Muhtemelen evlilik konusunu açmak için doğru zaman değildi.

Yine de, ikimiz de ne zaman zamanlamamızı doğru yaptık ki?

OceanofPDF.com

Tuyuklayan Manning'in karanlık yüz hatlarını çıtırdayan ateş ısıtıyordu. Alevler onun güçlü, köşeli yüzünde gölgeler oluşturuyordu, yüz ifadesi sevişmemizden dolayı durgun ve huzurluydu. Bu benim

Ani bir sabırsızlıkla evliliği gündeme getirirken her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. "Uyanık mısın?" diye sordum.

"Mmm."

"Hayatımızı sevdiğimi biliyorsun."

Birkaç saniye sürdü ama tam da bildiğim gibi Manning'in kendine gelmesini sağladı. Tek gözünü açtı. "Ne oldu?"

Göğüs kıllarında bir daire çizdim. "Ve geçmişte, büyük değişiklikler yapmadan önce okulu bitirmek istediğimi söylemiştim."

"*Ben* de zaten yeterince beklediğimizi söyledim." "Aynen öyle."

"Tam olarak ne?" Yüzümü taradı. "Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, aklını okuyamıyorum. Bana bir şey sormak istiyorsan, sor."

Manning bana her zaman aklımı okuyamadığını hatırlatırdı ama ben buna bir an bile inanmadım. Ne istediğimi biliyordu, en azından her zaman öyle görünüyordu. Bazı geceler ben ders çalışırken bana çay getirmesi gibi küçük şeylerdi, bazı geceler ise duvara tosladığımı hissediyor gibiydi. Beni yatağıma götürürdü, birkaç saat daha çalışmam gerektiğini söylediğinde bile.

daha fazla saat. İstediğim şeyi çok sık sormak zorunda kalmıyordum ve "benimle evlen" demekten daha büyük bir istek olmadığı için bu beni utandırıyor. "Gerçekten bilmiyor musun?" diye sordum.

"Evet." Saçımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ama bunu söylemen gerekiyor."

Nefesimi üfledim. "Birkaç ay önce ormanda yürüyüşe çıkmıştık ve sen ayakkabılarını bağlamak için durmuştun, hatırlıyor musun?"

Biraz güldü. "Çok fazla yürüyüşe çıktık, Lake."

"Ama sen diz çöktün ve ben bir şey beklemiyordum, ama bunu yapma şeklin sanki Yani, aptalca olduğunu biliyorum, ama ..." O anda olduğu gibi, kalbim Manning'in evlenme teklif etme olasılığıyla çarpmaya başladı. "Aklımın nereye gittiğini itiraf etmekten utanıyorum. Ve bu ilk kez olmuyor."

"Bana teklif etmememi söylemiştin."

"Ne zamandan beri beni dinliyorsun?"

Yarı gülümsediğinde beliren gamzesi, tüm bu olanları unutup onu tekrar mahvetme isteği uyandırdı bende. "Bir kez olsun," dedi eğlenerek, "bu konuyu açan ben değilim."

"Eskiden her zaman yapardın ama artık yapmıyorsun." Gözlerimi göğsüne indirdim. "Bizim hakkımızda tereddüt etmediğini biliyorum ama... sen tereddüt mü ediyorsun?"

Güldü. "Hayır, Birdy. Tabii ki hayır. Çünkü zihnimde başka şeyler yer kaplıyor."

Başka şeyler mi? Hangi başka şeyler? Manning'in beni *her zaman* ilk sıraya koymak gibi çok tatlı bir alışkanlığı vardı. Bir keresinde sınav sabahı arabam bozulduğunda beni Pomona'ya götürmek için iş gününü iptal etmişti - önemli her şeyden önce okulda kalmaya başlamamın bir nedeni de buydu. Sonra o haftanın sonunda beni yeni tamir edilmiş arabamla almıştı. Akşam yemeği yapmak için evde olduğum her gece, onu çağırdığım anda her şeyi bıraktı, hatta o bölgedeyken bile. Yatak odasında benim ihtiyaçlarım önce gelirdi.

Tam anlamıyla. Eğer benden ya da işinden başka bir şey düşünüyorsa, onu suçladığımı söyleyemezdim ama bu karakterine aykırı bir durumdu. "Ne gibi şeyler?"

Tavana baktı ve sözcükleri seçiyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Yıllar içinde öğrendiğim derslerden birinin *mükemmelin* var olmadığı olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Seninle evlendiğim gün, sonunda karım olduğunu duymak yeterli olacak, ama bunun mümkün olduğunca mükemmele yakın olmasını istemekten kendimi alamıyorum."

Sinirlerim bozuldu. Bunu aştığımı sanmıştım. Manning ilk başta beni mahvedeceğinden korktuğu için uzak durmuştu. Sonra, uydurduğu bazı saçma beklentiler yüzünden beni kendi kurduğu eve getirmesi yıllarını almıştı. O zaman da mükemmelliğe ihtiyacım yoktu, şimdi de yok. Sadece Manning'e ihtiyacım vardı. Bunun bizim için bir gerileme olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum. "Büyük jestlere ihtiyacım yok, Manning. Ne zaman hazır olursan o zaman sor. O zaman Belediye Binası'na gidebiliriz, umurumda değil."

Basit bir bakışla beni azarlama şeklinden, Belediye Binası'nın bir seçenek olmadığını görebiliyordum.

"Mükemmelliğe ihtiyacım yok, hatta istemiyorum bile," diye devam ettim. "Özellikle de geçmişte yaptığın gibi aramıza mesafe koyacağın anlamına geliyorsa."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Başka şekilde ifade edeyim. Mükemmelliğe ihtiyacım yok. Tek önemsedğim ve senin de bunu istediğini düşündüğüm şey, düğünün *biz* olması. Ve biz mükemmel olmaktan çok uzağız."

"Aynen öyle," dedim. "Peki sorun nedir?"

"O güne pişmanlık duyarak bakmanı asla istemiyorum."

"Şaka mı yapıyorsun? Nasıl düşünebildin?" *Pişmanlık*. Sözlerinin anlamı kafamda canlandı. Manning pişmanlıktan söz ettiğinde, bu genellikle tek bir şeyle ilgiliydi. "Bu ailemle mi ilgili?"

Burnunun kenarını kaşıdı ve "Orada olmalılar," dedi.

"Bunu aştık. Orada olmak istemiyorlar ve ben bununla barıştım."

"Yani onlarla bu konuyu konuştunuz mu?" diye sordu.

Konuşmadığımı biliyordu. Annem ve Tiffany ile New York'ta yaşadığım zamanlardan bile daha az konuşuyordum. Öylece ortaya çıkıp onlara Manning'le birlikte olduğumu söyleyemezdim. Bu fikir sadece midemi bulandırmakla kalmıyordu, aynı zamanda telefonda söylenecek bir haber de değildi. Konuştuğumuz nadir zamanlarda, hayatımın en önemli kısmı hakkında onları bilgilendirmemek yalan söylemek gibi geliyordu. Onlarla hiç konuşmamak daha kolaydı.

Kaşlarımı çatma zahmetine girmeden ayağa kalkmaya başladım. "Ben yapmadım ama sanırım sen yaptın."

Manning beni dirseğimden tutarak göğsüne doğru çekti. "Baban ve ben çoğunlukla benim işim hakkında konuşuruz. Bildiğin gibi seninle konuştuğumdan haberi yok." İçini çekti. "Demek istediğim, onların ne istediğini bilmiyorsun. Bunu ilk hamleyi yapmamak için bir bahane olarak kullanıyorsun."

"Bana ültimatım mu veriyorsun?" diye sordum. "Eğer ailemle barışmazsam, benimle evlenmeyecek misin?"

"Hadi ama. Dünyada seni karım yapmaktan beni alıkoyabilecek hiçbir şey olmadığını *biliyorsun*. Babanın seni evlendirmesinin, benim istediğimi bir an önce elde etmemden daha önemli olduğunu yeni yeni anlamaya başladım." Manning başını eğerken yanıımızdaki ateş patladı. "Sen de farkına varana kadar beklemek anlamına geliyorsa, bunu yapmaya hazırım."

On yıldan uzun bir süredir benimle hiçbir şey yapmak istemeyen babamın benimle koridorda yürümesi fikri o kadar acı vericiydi ki burnum istenmeyen gözyaşlarıyla sızladı. Bu asla gerçekleşmeyecekti. Bu hazırlıklı olduğum bir görüntü değildi ve Manning bunu hiç uyardıktan üzerime fırlatmıştı. Bu sefer, o beni geri çekmeden önce ayağa kalkmayı başardım. "O zaman umarım bir süre beklemeye hazırsındır." Kollarımın altına sıkıştırdığım bir paçavrayla üstümü örttüm. "Onları orada tutmayı düşünmedim değil, ama nasıl işe yarayacağını anlamıyorum."

"Sandığın kadar imkânsız değil," dedi doğrulup. "Denemezsen asla bilemezsin."

Manning ve ben çok iyi gidiyorduk. Artık aramıza herhangi bir şeyin girmesine izin vereceği düşüncesi -özellikle de benim ailem, onun ailesi ve mükemmelliğin aptallığı gibi çoktan yendiğimiz şeyler- beni tehlikeye atıyordu. "Ortaokuldaki ilham verici bir poster gibi konuşuyorsun," dedim, umarım istediğim gibi şirretçe çıkmıştır.

"Eğer bana tüm samimiyetinle onların orada olmasını kesinlikle istemediğini söyleyebilirsen, bunu kabul ederim," dedi. "Seninle evlenmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin ve onların tekrar aramıza girmesine izin vermek istemiyorum. Ama bunu yapmadan önce babanla konuşacağımı bilmelisin. Ve Tiffany ile de."

Dönüp ona baktım, yüzüm kızarmıştı. "İzin almak için ona nasıl gidebilirsin? Tabii ki hayır diyecek. Bizi hiçbir zaman birlikte istemedi ve eğer unuttuysan, bu konuda çok uzun bir süre istediğini aldı."

"Bu izin değil. Saygıdır."

"Neden? Onların ne düşündüğünü neden önemsiyorsun?"

"Belki artık senin için bir şey ifade etmiyorlar ama onlar da bir zamanlar benim ailemdi." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu benim için önemli, Lake."

"Sizin için önemli *olması gereken* şey, onun sayesinde birlikte geçirdiğimiz birkaç yılı kaybetmiş olduğumuz gerçeğidir. *Her ikisi* sayesinde. Böyle bir aile mi istiyorsun?"

"Bütün bunların onların suçu olduğunu düşünmenin daha kolay olduğunu biliyorum ama değil." Muhtemelen bu gece için sevişmemizin bittiğini hissederek iç çamaşırına uzandı. Böyle giderse kanepede bile uyuyabilirdi. "O zamanlar kendi kararlarımı kendim veriyordum ve babanın bu kararlar üzerinde sandığından daha az etkisi vardı."

Kesinlikle kanepede. Mumları söndürmek için döndüğümde, "Eğer beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsan, fena halde başarısız oluyorsun," diye karşılık verdim.

"Bunu arkada bırakmanı istiyorum," dedi. "Senin ihtiyar inatçıdır ve pes etmeyecektir."

Evlilik konusunun ailem gibi tehlikeli bir alana kayacağını bilseydim, bu konuyu asla açmazdım. Her ne kadar babamın bizi ayırmak için elinden geleni yapmış olmasına kızgınlığım devam etse de, beni asıl kızdıran hatalarını kabullenmemesi, USC'ye gitmeme kararına saygı duymaması ve benimle uzlaşmaya çalışmamasıydı. Aptal bir bina kümesinin aramıza girmesine izin vermişti.

Manning'in altından bir yastık çektim ve sonra diğerini, çenemi yüksek tutarken onları kanepeye fırlattım. "Peki neden aradaki boşluğu dolduran ben olmak zorundayım?"

"Çünkü gurur, sizi yetiştiren adamlar -sadece sizin için en iyisini isteyen bir adamlar- ilişkinizi mahvetmek için yeterli bir sebep değildir."

"Sanırım bir şeyi unutuyorsun," dedim, Manning'in yastık yatağını ve romantik gecemizi parçalara ayırırken bir elimle örtüyü kapalı tutarak. "O da benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Hepsi *benim* inatçılığım değil."

"Baban seni özlüyor." Ayağa kalktı ve iç çamaşırını çekti. "Bunu yıllardır söylüyorum. Buna inanmasaydım seni onunla barışman için asla cesaretlendirmezdim."

Ateşi söndürmek için döndüm, ki bunu sadece birkaç kez yapmıştım. Manning'in kullandığını gördüğüm demiri aldım ve tereddüt ettim. Sessizce izledi, bu neredeyse benimle tartışmaktan daha kötüydü. Konuşmadığı zaman onu görmezden gelmek zordu.

Sonunda geldi ve maşayı elimden aldı. "Reddedilmesinin seni ne kadar incittiğini biliyorum ama inanıyorum ki o da en az senin kadar hayatına geri dönmek istiyor."

"O zaman bana neden hala telefonu açmadığını açıklayın. Sonunda onun standartlarına göre 'saygın' bir kariyer yolunda ilerliyorum. Bu neden ona ulaşmak için yeterli bir sebep olmadı?"

"Size şunu sorayım," dedi Manning kollarını kavuşturarak, "Charles son on buçuk yıldaki davranışlarını mazur gösterecek ne söyleyebilir?"

"Hiçbir şey."

"Eminim o da böyle düşünüyordur. Senin gibi o da aranızda çok büyük bir uçurum olduğuna inanıyor."

"Var." Viskimizin tortularını topladım. "Bu konuyu şimdi açtığına inanamıyorum. Bizden, geleceğimizden bahsederken o kadar heyecanlıydım ki şimdi tek düşünebildiğim onlar. Anladığını sanmıştım. Benim tarafımda olduğunu sanıyordum."

"Ben her zaman senin tarafındayım Lake ve bu yüzden bunu zorluyorum. Beni mutlu edeceği için değil, mutlu etse bile. *Senin* mutlu olmanı istediğim için. Aileni özlediğin gerçeğini sonsuza kadar saklayamazsın."

"Hiçbir şey saklamıyorum," dedim ve odadan çıkmak için döndüm. Çıkarken de ekledim: "Aile eğlenceleriyle dolu mükemmel bir düğün yapabilmek için *senden* babanla barışmanı istediğimi görmüyorsun."

Bunu söylerken, boğazım gözyaşı tehdidiyle kalınlaştı. Gecenin böyle geçeceğini tahmin etmemiştim. Şimdi, sadece almadığım bir teklifi istediğim için utanmakla kalmamıştım, aynı zamanda babasından bahsederek büyük bir hata yapmıştım. Durumlarımızın gece ve gündüz gibi olduğunu biliyordum ama Manning'in, Manning ve benim hiç tanışmamamızı tercih edecek bir adamın tarafını tuttuğunu hissetmekten kendimi alamıyordum.

Kızgındım ama Manning'e değil. O ve ben sağladık, yıldızları kendi başımıza hareket ettirmiştik. Babama *rağmen*. On yıldan uzun bir süredir beni yetiştiren adamdan yoksundum; o kadar uzun süre aramızdaki uçurumu kapatmayı umursamamıştı. New York Üniversitesi'nden mezun olduğumda beni tebrik etmemişti. Annemle yaptığım telefon görüşmelerinden öğrendikleri dışında hayatımı kontrol etmemişti. Gururunun tüm bunların önüne geçmesine izin vermiş ve hayatımın çok büyük bir kısmını kaçırmıştı. En iyi zamanımda gelmeyi hak etmiyordu.

Bardaklarımızı lavaboya koyarken Manning arkamdan, "Lake," dedi.

Arka bahçeye bakarken burnumun kenarını ovuşturdum. Arkamı dönmem emredilmişti ama söylediklerimden sonra onunla yüzleşmek istemiyordum. Babasını bu işe asla karıştırmamalıydım. O özünde bir canavardı. Beni ne kadar incitmiş olursa olsun, o benim babam değildi.

Döndüğümde Manning'i iç çamaşırlarıyla kapı aralığına yaslanmış, kollarını yağlı göğsünün üzerinde kavuşturmuş, saçları her yöne doğru uzamış halde buldum. Adam eşit derecede seksi ve sevimliydi ve ona kızgın kalmak tamamen imkânsızdı.

"Özür dilerim," dedim sönük bir sesle. "Bunu söylememeliydim." "Sorun değil," dedi. "Öyle demek istemediğini biliyorum." "Sadece bunun senin için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum."

"Sana hiç dokunmamamın nedenlerinden biri, bunun ailenle olan ilişkini mahvedeceğini bilmemdi." Gövdesi bir nefesle genişledi, kaşları çatıldı. "Biliyorsun, eğer sen ve ben birlikte olsaydık, Tiffany işin içinde olmasaydı bile, bu babanla aranda bir çatlak yaratırdı. Bunun benim hatam olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Öyle değil ama," dedim.

"Öyle olsun ya da olmasın, sen ve ben artık daha büyüğüz. *Biz de* en az onlar kadar yetişkiniz. Eğer baban ve ben iletişim halinde kalabildiysek, sen ve o da en azından bunu deneyebilmeliyiz."

"Ama ben mutluyum, Manning. Gerçekten mutluyum, olabildiğince mutluyum. Babama hayatımın tüm zor ve korkutucu kısımlarını atlayıp her şey yolundayken içeri girme hakkını kim veriyor?"

"Sana zaten söyledim." Manning mutfığa geçti ve bir elini saçımın altından geçirerek başparmağıyla yanağımı okşadı. "Bu onunla ilgili değil. Seninle ilgili. Ve bizimle."

"İyi değil miyiz?" Sessizce sordum. "Her şeyin olabildiğince mükemmele yakın olduğunu düşünmekle hata mı ettim?"

"Oh, Birdy," diye fısıldadı. "Yanılmadın. Birlikte yaşadığımız hayatla ilgili hiçbir şeyi değiştirmedim." İki avucunu da yanaklarıma koydu. "Sanırım bir parçam sana sahip olmadığım ve asla sahip olamayacağım bir şeyi vermek istedi. Belki de,

Bencilce, o şeyleri geri istiyorum ... bir baba, bir kardeş, hatta bir anne. Artık bunlara sahip değilim ve benim yüzümden senin de sahip olmaman beni öldürüyor."

Kalbim parçalandı. Bencil olan bendim, bunun sadece benimle ilgili olduğunu düşünüyordum. Manning'in benim için görmezden gelinmesi kolay olan ihtiyaçları vardı. "Özür dilerim," dedim. "Sadece anneni ve babanı değil, benimkileri de kaybettiğini *unutmuşum*. Maddy'nin ölümüne kadar ailenle güzel zamanlar geçirdiğini biliyorum."

"O farklı bir hayattı. Belki de onları affetmeni sağlamaya çalışmak yerine onları bırakmalıyım. Tüm bunları ortaya çıkaran benim kendi güvensizliğim."

Ergenlik çağında aile duygusunu kaybetmiş biri olarak bana her zaman önce benim geldiğimi hatırlatırdı. O ve ben, biz, biz onun önceliğiydik. Dokunuşuna doğru eğildim, avucunun tanıdık sertliğine gömüldüm. "Ben senin ailenim."

"Ve bunu resmileştirmek için daha fazla beklemek istemiyorum. Seni karım olarak istiyorum-şimdi. Çocuğuma hamile kalmanı istiyorum-şimdi."

Sözlerinin aniden söylenmesi göğsümden yüzüme doğru bir sıcaklık yayılmasına neden oldu. Bir dakika önce, tereddütleri olduğundan endişelenmiştim. Birdenbire bebeklerden mi bahsediyorduk? Çocuk fikri hiç gündeme gelmiyor değildi -sık sık geliyordu- ama sabırsızlığında fazladan tahrik edici bir şey vardı. "Bunu daha önce de söylemiştin. Dikkatli ol, yoksa günün birinde beni yıpratabilirsin."

Gözlerini ağzıma dikti. "Bunu bir tehditmiş gibi söylüyorsun."

"Öyle. Bir düğün planlamaya başlamamamız için hiçbir neden yok, ama kesinlikle bir bebek için hazır değiliz."

"Bana neden olmadığını tekrar hatırlatır mısın? Altı aydan kısa bir süre sonra mezun olacaksın. Eğer seni şimdi hamile bırakırsam-"

Gözlerimi büyüttüm. "O zamana kadar evlenmiş bile olmayacağız."

Omuz silkti ve sert bir elini battaniyenin içinden kaburgalarımın doğru kaydırıldı. "Belki de gelinliğinin ortası biraz dar gelmiştir."

"Manning-"

Kıçım tezgâha çarpana kadar beni geri yürüterek inledi. "Bu görüntünün beni nasıl etkilediğini biliyor musun, hamile bir gelin olarak?"

Doğrusu, bana da bir şeyler yaptı. Yıllardır, bir ya da iki yıl çalışana kadar beklemek planımızdı, ama bu her zaman bunu düşünmediğim anlamına gelmiyordu. "Yakında iş aramaya başlamam gerekiyor."

"Birlikte olmamamız, evlenmememiz, bebek sahibi olmamamız için her zaman bir neden vardır," dedi, kalçamı ortaya çıkarmak için atkıyı toplayarak. "Hayatımızda başka hiçbir şeyi doğru yapmadıysak, kötü zamanlamayı bir sanat haline getirmişizdir, o halde neden bununla savaşıalım?"

Manning'in bir bebeğe olan şeytani ihtiyacı beni heyecanlandırıyordu ve bu sadece karnıma doğru sertleştiği için değildi. Ne zaman *koruma*, *sağlama*, *çiftleşme* moduna geçse bu oluyordu. Ama bu gece sabırsızlığı beni duraksattı. Manning'in hem kendi ailesinin hem de benim ailemin bıraktığı boşluğu doldurmak için bir bebeğe ihtiyaç duyma ihtimali olmadığını bilmem gerekiyordu. Manning ruhumda doldurulmamış bir boşluğu asla kabul etmezdi. Ben de ona aynısını borçluydum. Ona bir zamanlar sahip olduğu ailesini geri verebilirdim. Onu onlardan uzak tutan tek şey bensem, daha fazla bencillik edemezdim.

Belki de Manning bu konuda haklıydı. Kötü bir babanın gerçek anlamını biliyordu. Babamdan uzun süre uzak durmuştum ve benim için hâlâ önemli olduğundan bile emin olmadığım nedenlerden dolayı. Her zaman istediğim hayata sahipken kin tutmak zordu. Manning'inki gibi bir evde büyüye bilirdim. Bunun yerine, ailem bana her fırsatı vermeye çalışmaktan başka bir şey yapmamıştı. Manning bana tutunurken, bana olan güveni her zamanki gibi sağlamken, ona yanlış yaptığımı kabul etmek zorunda kaldım. Tüm bunların onu ne kadar derinden etkilediğini düşünmemiştim. Manning'in sadece bir baba olmasını değil, aynı zamanda onun da bir babası olmasını istiyordum. Yine de bu şekilde davranmamıştım. Babamla iletişim halinde olduğu için Manning'e birden fazla kez fırça atmıştım. Çok uzun süre sanki ilişkileri bir sorunmuş gibi davrandım, oysa gerçekte Manning'in gözünde bu bir hediye idi.

Ağır bir şekilde i çektim, yenilgi içime işliyordu. Bedenim gevşerken Manning beni kendine yakın tuttu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Annem geçenlerde beni pazar yemeğine davet etti."

"Ben de," dedi. "Birkaç ayda bir yapıyor. Sen ona hayır diyorsun. *Ben* de ona hayır diyorum."

Ne dűřünüyordum ki? Emin deđildim. Tek bildiđim, eđer řimdi bir hamle yapmazsam, onları tekrar gőrecekle cesareti toplayabilmem için bir on yıl daha geçmesi gerekebilirdi. Ve karřımdaki adamla evlenmek için o kadar uzun sűre bekleyecek deđildim. "Ya iřleri yoluna koymak istemezse?" Mırıldandım. "Ya oraya gittiđimde őz babam yűzűme bile bakmazsa?"

"O zaman sana bakmasını sađlayacađım. Ona bunun çok uzun sűrdűđűnű gőstereceđim. Hayatında eksik olanı onarmak için elimden gelen her řeyi yapacađım ve eđer yapamazsam, sadece sen ve ben olacađımızı bilerek tatmin olman gerekecek - ama *her zaman* sen ve ben olacađız."

Biraz gűlűmsedim. "Sanırım bununla yařayabilirim."

Babamla iletiřime geçmeyi birçok kez dűřűnműřtűm; ama bunu *gerçekten* yapmayı hiç dűřűnmemiřtim. Bu dűřűnce beni korkutuyordu ama Manning yıllar boyunca bana çok řey vermiřti, bunu onun için ve iliřkimiz için yapmak istiyordum. Ve eđer dűrűst olursam, kendim için de. Bize nasıl davrandıđına bakmaksızın babamı őzlemiřtim ve kendi bařıma yeterince uzun zaman geçirmiřtim. Belki de onsuz da yařayabileceđimi bilmek kararlılıđımı gűclendirmeliydi ama ailemi hayatıma geri istiyordum. Sadece babamı deđil, eđer aramızdaki adamı geride bırakabilirsek kız kardeřimi de.

Eve gitme vakti gelmişti.

OceanofPDF.com

S Manning ve ben, ailemin ön kapısının önünde dururken, annemin çocukluğum boyunca her yıl astığı hoş geldin bayram çelenginin bir versiyonuyla karşı karşıyaydık.

kırmızı, kabarık keçe fiyonk. Her zamanki gibi çıkmaz sokak düzgün çimlerle kıvrılıyordu ve Noel'den haftalar sonra bile LED ışıklar her çatıyı süslüyordu. Okyanus esintisi enseme serinletiyordu. Taşındığımdan beri geçen yıllarda pek bir şey değişmemişti ama yine de her şey farklıydı.

Hava ılıman olmasına rağmen ellerim Ocak soğğundan ve elim boş gitmemek için getirdiğim iki kap yemeğı tutmaktan kızarmıştı.

O da dönene kadar Manning'in yapımına yardım ettiğı komşunun evine baktığını fark etmemiştim bile. "O gün ne konuşmuştuk ki?" diye sordu, gözleri oturduğumuz duvardaydı.

"Bilmiyorum. Ufak tefek şeyler." Başımı kaldırıp ona baktım. "Ama o zamanlar dünyalar benim olmuştu."

Ensemi okşadı, saçlarımı kenara çekti. Bir hafta önce omuzlarıma kadar kestirmiştim. Otuz bir yaşında ve on yılı aşkın bir süredir tek başıma olmak, babamın karşısına bir yetişkin gibi çıkmak için yeterli olmalıydı ama öyle olacağından emin değildim. Babasının her isteğine boyun eğen o kız olmadığımı görmesine yardımcı olacağını umuyordum.

"İlk ben gireceğim," dedi Manning. "Beni bekliyorlar."

"Sen ve bir randevun var," diye hatırlattım ona.

"Sadece annene yemek için haber vermek üzere birini getireceğimi söyledim."

Haftalardır zihinsel olarak buna hazırlanıyordum. Big Bear'dan buraya gelirken defalarca olduğu gibi, davetsizce içeri girme düşüncesi midemi altüst etti. "Tamam," diye kabul ettim.

Manning kapıyı vurmak için yumruğunu kaldırdı ama dirseğini geri çekti. On sekiz yaşına kadar bildiğim tek evin üst katından mahallemizi seyrederek birçok gün batımında oturduğum ikinci kat sahanlığına baktım. "Ya bizden iğreniyorlarsa?" diye sordum. "Utanmak mı? Belki de önce aramalıydık."

"Bu telefonda söylenecek türden bir şey değil," diye hatırlattı bana. "Ve eğer bu olursa, sonunda gerçekle özgürleşmemiz dışında ne değişir?"

"Babamın küçümsemesi sessizliğinde yüksek sesle. Şahsen sağır edici olacaktır." "Ona bir şans ver." Manning başımın üstünü öptü. "Eğer yapamazsa

Bunu kabul edersen hiçbir şey kaybetmezsin." "Kaybedersin," dedim.

"Sen daha önemlisin. Eğer senin ve benim içtenlikle mutlu olduğumuzu kabul edemiyorsa, ona çok fazla kredi vermişim demektir."

Tüm vücudumu ona doğru çevirdim, Tupperware'i karnıma öyle sıkı sarmıştım ki plastik kenarları kazağımın içinden geçiyordu. "Peki ya Tiffany?"

"En azından ondan ne bekleyeceğimizi biliyoruz." Manning'le bu konuyu birkaç kez konuşmuştuk ama o sabırla bana tekrar anlattı. "Bunu kendisiyle ilgili hale getirecek ve bir olay çıkacak. Ama sinirlenecek başka bir şey bulduğunda yoluna devam edecek."

İki ayağımın arasında kaydım. Eğer bir konuda uzmansam, o da Tiffany'nin dünyasını değiştiren dramaydı. **Ş i m d i k i** fark ne? Ben bir

Kız kardeşinin aşırı gelişmiş ergenlik öfkesine katlanan masum bir çocuk. Çizgileri aştım ve onu inciteceğini *bile bile* kararlar verdim.

Ama aynı zamanda daha yaşlıydım ve pisliklere katlanmakta daha ustaydım. Tiffany'nin söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyin Manning ve benim aramdaki sevgiyi inkar edemeyeceğini ya da zayıflatamayacağını bilerek çelikleşmişim. Babamla kıyaslandığında, Tornado Tiffany'nin yaklaşımı aslında idare edilebilir gibi geliyordu.

Manning kapıyı sertçe çaldı, sonra içeri girdi. "Alo?"

O evin içinde kaybolduğunda, açık kapıdan içeri adım attım. Evin sıcak kucacı ve çam iğneli şenlikli hava bile vücudumdaki gerginliği yok edemedi.

Girişteki ilk kapının babamın çalışma odasını kapatması da yardımcı olmuyordu. Onu masasının başında, orada her ne yapıyorsa yaparken hayal edebiliyordum. Bir zamanlar gizemli ve yasak bir havası olan çalışma odası artık umurumda değildi. Muhtemelen orada metresini aramış, Ritz'deki arkadaşlarıyla yazışmış, bir kızının düğününü ve diğerinin düşüşünü ayarlamıştı. Belki de kendi başıma yapmama izin vermek yerine beni USC'ye sokmak için gücünü ve nüfuzunu bile kullanmıştı.

-Ben olsam bu kadarını yapmazdım.

Topuklu ayakkabılarımı fayansın üzerinde sessiz tutmaya çalışarak parmak uçlarımla geçtim. Annem ikinci kata çıkan merdivenlerdeki halıyı yırtmıştı. Evi daha fazla çelenk ve atatürk çiçeği süslüyordu. Televizyon odasında gerçek bir ağaç tavanın bir karış altında duruyordu; hâlâ dolu ve yemyeşildi, pahalı cam süsler ve renkli duygusal süslerin karışımıyla ağırlaştığından bahsetmiyorum bile.

Fırındaki hindinin kokusu ve Manning'in sesinin derin tınısı beni bir siren şarkısı gibi mutfığa çağırdı, ama ben sessiz ve gözden uzak kaldım. "Uğramayalı çok uzun zaman oldu," dedi annem. Dinlemek için öne doğru eğilmek zorunda kaldım, sesi o kadar yumuşaktı ki Manning'le sarıldıklarını düşündüm. "Bütün süslemeleri senin için bıraktım. Gelip gelmeyeceğinden emin değildim.

tatilini biriyle geçirdi." "Teşekkür ederim Cathy."

"Gerçi ... şey, Charles ya da Tiffany'ye hiçbir şeyden bahsetmedim çünkü bana aptal diyecekler. Yanında birini getireceğini söylediğinde, bizi biriyle tanıştıracığını düşünemedim. Sen böyle bir adam değilsin, iki hayatını birbirine karıştırıyorsun. Tabii o hayatlar zaten karışık değilse."

"Cathy," dedi.

"Haklı mıyım?" diye sordu. "Eğer değilsen, sorun değil. Senin mutlu olmanı istiyorum Manning. Ama bebeğimi özlüyorum ve bazen geceleri onu eve getirebilecek tek kişinin sen olup olmadığını düşünerek uyuyamıyorum."

Kazağımın ağırlığına rağmen tüylerim diken diken oldu. Burası bir süredir benim evim olmasa da, onun bunu söylediğini duymak iyi hissettirdi. Aramızda ne geçmiş olursa olsun, bu evde yaşadığım mutlu anıları asla silemezdim.

"Tiffany ile boşandığınızı biliyorum," diye devam etti annem, "ama siz ailesiniz. Biz de *senin* aileniz. O yüzden bana seni yıllardır görmediğimizi söyle çünkü uzak kalmak için çok iyi bir nedenin vardı."

"Bu iyi bir neden, hanımefendi," dedi Manning ve sesindeki gururu ve duyguyu duydum. "En iyisi. Neredeyse geri dönme nedenim kadar iyi."

Bu, yıllardır adım atmadığım ama her yerden daha fazla yemek yediğim, yemek yapmayı öğrendiğim ve ev ödevleri için sayısız saat harcadığım mutfığa girmem için bir işaretti. Bazı günler, okul, babamın işi, annemin emlak randevuları ve Tiffany'nin sosyal hayatı arasında, mutfak masası gün boyunca ailemi tek bir yerde gördüğüm tek zamandı.

Yine de ayaklarım botlarımın içinde kurşun gibiydi ve annemin günün en kolay kısmı olması *gerekiyordu*. Mutfığa göz attım ve Manning'in sırtını gördüm. Yanımda olacağını bilmek bana bunu yapma cesareti verdi. Önce yemeğe girdim, getirdiğim turta ve tamale kaplarını bir kalkan gibi tuttum.

Manning ayak seslerimle döndü ve arkasında annemi gördü. O anda beni yetiştiren kadını görmeyi beklediğimi fark ettim - ne de olsa sesi aynıydı ve telefonda bana aynı şekilde davranıyordu. Bir gün

Hırkası ve sigara pantolonuyla, uzun küt saçlarıyla tarzı değişmemişti ama aramızdaki on dört yıllık farkı kapatmak beynimin bir anını aldı. Daha inceydi, çenesinin açılı ve elmacık kemiklerinin kıvrımları daha belirgindi.

Tiffany ve bana aktardığı aynı mavi ailesinden olan gözleri bir anda yaşlarla doldu. "Lake?" diye neredeyse fısıldıyordu.

Sesim kesildi. "Anne."

Geldi ve ellerimde tuttuğum yemeğin etrafından bana sarıldı, aramızdaki mesafeyi fark etmemiş gibi görünüyordu bile. Limonlu bulaşık deterjanı ve Chanel No. 5 karışımı olan tanıdık kokusuna kapılmamak çok zordu.

Manning kapları dikkatle elimden aldı, sonra da kalabalık tezgâhta onlara yer buldu. Parmaklarındaki ve çenesindeki gerginlik omuzlarımdaki sertliği yansıtıyordu. Bu benim için ne kadar korkutucuysa onun için de o kadar önemliydi ve gelmemin ardındaki katalizör de buydu.

Ama sonuçta sebep bu değildi. *Bu şuydu*: Ben ağlama dürtüsüyle savaşıırken annem sırtımı ovuyor, çocukluğumda pek çok kez yaptığı gibi beni teselli ediyordu.

"Göl, tatlım. İşte, işte," dedi annem. Üzgün olduğumu her zaman anlamış gibiydi, bunu gizlesem bile. "Çok büyümüşsün. Ne kadar güzel bir genç kadınsın."

Yumuşak sözleri ve sıkılaştıran kucaklamasıyla, babam ve Tiffany ile kavga ederek ondan çaldığım yıllar netleşti. Bunu zaten biliyordum ve bunun için biraz suçluluk duyuyordum ama ilk kez her şeyi Manning'in her zaman olduğu gibi görüyordum. Ailem ve ben, hak ettiklerinden daha fazla ağırlık verdiğim için ağır olan meseleler yüzünden birlikte geçirdiğimiz değerli zamanı kaçırmıştık. Ani ve büyük bir pişmanlığı başka nasıl ifade edeceğimi bilemediğimden, ona tekrar sarıldım ve sadece "Anne" dedim.

Yüzümü ellerinin arasına almak için geri çekildi. Gözlerinden akan yaşlara rağmen gülümsedi, gözlerinin kenarları yeni kırışıklıklarla buruşmuştu. "Sen benim

bebeğim, bunu biliyor musun?"

Başımı salladım, çenem titriyordu.

"Evet." "Eve geldiğin için teşekkür ederim."

"Manning'e teşekkür ederim," dedim, şimdiden onun varlığını özölüyordum. Nereye gitmişti? Annemin elleri yanaklarımı tutarken yapabildiğim tek şey olan başımı hafifçe çevirmemle, tezgahların birleştiği köşeden başka bir yere gitmediğini gördüm. Hapisten çıktığı gece durduğu köşeye, mutfaktaki her şeyi görebildiği tek noktaya, antrenin ve arka bahçenin kapısı da dahil olmak üzere. Aynı şeyi evde de yapıyor, sırtını duvara yaslıyordu. Toplum içinde de. Her zaman kaldırıma en yakın yerden yürür, birlikte olduğumuz her zaman araba kullanmakta ısrar eder ve restoranın girişini görebileceği yemek masalarına otururdu. O zamanlar bu alışkanlığını pek fark etmemiştim ama onunla yaşadığım yıllar boyunca iyice belirginleşmişti.

Annem bir kolunu bana doladı ve bakışlarımla Manning'i takip etti. "Aman Tanrım," dedi iç çekerek. "Yıllardır şüpheleniyordum, hatta umut ediyordum ama lojistiğini hiç düşünmemiştim."

"Umuyor muydun?" Sessizce sordum.

Bana döndü. "Manning'le birbirinize giden yolu bulduğunuzu mu? Evet. Boşandıktan sonra tabii ki."

"Ama neden?" Ben sordum.

Sanki kendisi de pek emin değilmiş gibi başını salladı. "Sanırım sahip olduğum tek teselli buydu. Manning çok güçlü, yetenekli bir adam. Ve sevgi dolu da. Seninle birlikte olduğunu düşünmek bana huzur veriyordu."

Bu güzel bir duyguydu ama aynı zamanda Manning'le olan bağlantımın her zaman görmezden gelinmesinin imkânsız olduğu gerçeğini de hatırlatıyordu. Görmezden geldiler. Hepsini. Aramıza daha fazla mesafe koymak istemesem de geçmişini unutmaktan çekinerek geri çekildim. "Burada olmam bir sorun mu?"

"Tabii ki hayır. Bir sürü yiyeceğim var-"

"Babam için demek istedim."

Manning adanın etrafını dolaştı ve yolda buzdolabından bir bira aldı.

"Ya bunu kabul edecek ya da bütün gece çalışma odasında kalacak," dedi.

Tiffany'nin ya da babamın içeri gireceği korkusu Manning'in eline uzanmamı engelledi. Bana göz kırptı ve aynı şeyin kendisi için de geçerli olduğunu onayladı. "Ne istiyorsun?" diye sordu. "Şarap mı? Bira? Su?"

"Su iyidir," dedim.

"Merhaba demek için çalışma odasına gitmelisin," diye ekledi annem. "Bunu kendi bölgesinde yutması onun için daha kolay olabilir."

Her şey onun şartlarına göre olmak zorundaydı. Şaşırtıcı değildi ama bu sinir bozucu olmadığı anlamına da gelmiyordu. "Bir daha düşündüm de," dedim Manning'e, sinirlerim tepeme çıkarken yutkunarak, "biraz şarap alayım."

Manning başıyla onayladı ve odadan çıktı, muhtemelen babamın barını yağmalamak için. Annem bir fırın eldiveni aldı. "Yer elması şekerlemesini neredeyse unutuyordum." dedi, fırını açıp ısıyı uzaklaştırarak. "Manning'in almamış olma ihtimaline karşı Noel yemeğini yeniden yarattım." Omzunun üzerinden bana baktı ve tereddüt etti. "Hep o muydu?"

"Her zaman."

"Ve bu ..." Doğruldu ve fırın tepsisini bir sacayağına taşıdı. "İyi mi?"

Midemdekiler yuvarlanırken kollarımı önümde kavuşturdum. "Eğer o başıma gelen en iyi şey olmasaydı," dedim, "sence hepimize bunu yaşatır mıydım?"

"Kesinlikle hayır," diye kabul etti, savunmacı ses tonuma rağmen gözleri yaşararak tekrar gülümsedi.

Derin bir nefes aldım. "Tiffany hakkında-"

Annem elindeki eldiveni bana doğru salladı. "Onun için endişelenme." "Ama-"

"Pinot Noir ve bir barış teklifi," dedi Manning, elinde şarap ve bir bardak kehribar rengi sıvıyla dönerken. "Gün ortasında keyfi yerine gelecektir."

İki içkiyi de aldım.

"Teşekkürler." "Seninle gelmemi ister misin?"

"Sorun yok." Kız kardeşimin eski kocasıyla -babamın beni uzak tutmaya çalıştığı bir adamla- geçirdiğim onca zamandan sonra babamın çalışma odasına girmek, bu konuya yaklaşmak için doğru bir yol gibi görünmüyordu.

Manning, "Her zaman senin yanında olacağımı söylemiştim," diye hatırlattı.

Ben.

"Burada olduğunu bilmek yeterli. Bunu yalnız yapmalıyım ki pusuya düşürülmüş gibi hissediyorum."

"Sen ve benle ilgili kısma geldiğinizde, orada olmak isterim."

Babamla sohbet uzun sürmezdi. En iyi günlerinde bile boş sohbetlerden hoşlanmazdı. Onunla formalitelerin ötesinde yalnız kalma düşüncesi bile tüylerimi ürpertmeye yetiyordu. Manning'e, "Bize birkaç dakika ver," dedim, "ama daha fazla değil."

Omzumu sıktı. "Hemen kapının önünde olacağım."

Annemin bunu nasıl yapmam gerektiğine dair bir fikri varsa bile, bunu gönüllü olarak söylemedi. Sadece Manning'in beni mutfaktan çıkarışını izledi. Antrede kapıyı çalmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. Ellerim dolu olduğu için Manning kapıyı tıklattı.

"Bir şişe burbon kap ve içeri gel," diye seslendi babam.

"Beni daha önce duymuş olmalı. Seni ben sanıyor." Manning çenesini bana doğru uzattı ve düğmeyi çevirirken beni içeri çağırdı. "Maker's Mark'ı zaten aldın. Devam et."

Çelik gibi bir nefesle, aslanın inine sadece sıvı cesaretle ve babamla ilişkim söz konusu olduğunda işlerin daha da kötüye gidemeyeceğinin rahatlatıcı bilgisiyle girdim.

OceanofPDF.com

T Babamın çalışma odasının kapısı arkamdan kapandı ve beni kendisi kadar iyi bildiğim bir odaya hapsetti. Sessiz, düzenli ve ürkütücü bir şekilde durgun olan odada sadece babamın sevdiği şeyler vardı.

Pahalı

içki şişeleri ve kristal bardaklar. Okul zamanından kalma iş kitapları. Silahlar. İçindekileri hiç görmediğim dosya dolapları - evimizin işleyişini sağlayan ama hayatındaki kadınlardan saklanan önemli eşyalar. Aklıma Manning'in bu ofisi muhtemelen benden daha iyi tanıdığı ve hatta belki de sırlarına ve gizemlerine vakıf olduğu geldi.

Babamın bilgisayarından başını kaldırması bir an aldı. İki kez bakmasıyla birlikte gülümsemesinin başlangıcı soldu. "Bu da ne?"

Onu gafil avlamak bir riskti; hazırlıksız yakalanmayı sevmezdi ama bu şekilde öfkelenecek zamanı da olmayacaktı. En azından hemen değil. "I . . . Akşam yemeği için geldim."

Koltuğuna geri oturdu ve bana baktı. "Manning olduğunu sanıyordum."

Odaya doğru ilerledim ve viskisini masanın üzerine koydum.

Daha fazla alet olmasına rağmen, çoğunlukla aynı görünüyordu. "Bu-" "Ne olduğunu biliyorum." Bardağı eline aldı ama içmedi.

Bir zamanlar şifonyerimin üzerinde duran USC kağıt ağırlığı vardı. Ona baktığımı fark etti. "Burada ne yapıyorsun?"

"Akşam yemeği için geldim," diye tekrarladım. Arkamdan kapıya bakışını görünce, "Annemin haberi yoktu," diye ekleme ihtiyacı hissettim.

"Onu biraz uyarabilirdin. Seni görmek onu üzmüş olmalı." Kendimi çocuk gibi hissetmem için onun masasının önünde durmaktan daha hızlı bir yol olamazdı. Burada yaz okuma listeleri almış, notlar yüzünden azarlanmış ya da övülmüş, ev işleri yaptırılmışım. Bu *kötü* bir his değildi, daha çok tanıdık bir histi. Babamın çalışma odası gözümü korkutsa da, beni korkutmaktan çok tedirgin ediyordu; bilgisayarında tıkır tıkır çalışıyor, önemli gibi görünen şeyler yapıyor ve soruyordu okuldaki günüm hakkında.

Şimdi tüm bu şeylerin bir karışımıydım -çekingen, gergin, korkmuş- ama aradaki fark, büyümüş ve çoğunlukla bu duyguları nasıl dizginleyeceğimi öğrenmiş olmamdı.

Ve içmek için yeterince büyük olduğumu.

Şarabımdan uzun bir yudum aldım ve karşısına oturdum. "Buraya annem hakkında konuşmaya gelmedim. Beni istesen de istemesen de yemek masasında olacağım konusunda seni uyarmaya geldim."

"*Benim* yemek masam," dedi.

"Sadece senin değil. Hepimizin." Sanki sokakta geziniyormuşum gibi bana baktı. Belki de onu şaşkına çevirmiştim, gözünü budaktan sakınmayan babamı. Sessizliği beni sadece teşvik etti. "Her akşam masada *yediğın* yemeği kim yapıyor?" diye sordum. "Hangi küçük kızın çenesinde takılıp kenara çarptığı için dikişler var? Kim-"

"Pekâlâ, pekâlâ. Anladım." Burnunun kenarını ovuşturdu ve ağır bir iç çekişle koltuğunda geriye yaslandı. "Bana bir dakika ver."

Sadece gözlerini kapattığında ona bakmama gerçekten izin verebildim. O da yaşlanmıştı. Şakaklarında grileşme, yüzünde ve ellerinde çizgiler vardı, yaşını yorgun görünen annemden daha belirgin ama daha zarif bir şekilde taşıyordu.

Söyleyecek bir şeyi yok muydu? Ona da farklı görünmüyor muydum?

"Elbette biliyorsun," dedi.

Bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim ama eğer bir ilişki umudumuz varsa, konuşmaya başlamam muhtemelen en iyisiydi. Artık beni korkutması için hiçbir neden yoktu. Onun söz konusu olduğu yerde kaybedecek bir şeyim kalmamıştı. Benden umudunu uzun zaman önce kesmişti. Kız kardeşimin babam için önemli olan her şeye karşı ilgisizliğini ilk kez anlamıyordum. En iyi çabaları bile hayal kırıklığıyla karşılanıyorsa, neden denesin ki?

Sonunda bir gözünü ve sonra diğerini açtı. "Neden şimdi?"

"Neden şimdi ne?"

"Haber vermeden gittin. Seni yıllardır görmüyoruz. Elbette sizi geri getiren şeyin ne olduğunu soracağım."

"Biliyorum," dedi Manning arkamdan.

Sevdiğim adama, beni geri getirmekle kalmayıp arkamı *kollayan* adama bakmak için koltuğumda döndüm. İçeri girdiğini duymamıştım ve belki de bu tür şeyleri kendi başıma yapmam gerekiyordu ama beni desteklediği için mutluydum.

Manning çalışma odasının kapısını arkasından kapatarak içeri girdi. Kız kardeşim, annem ve benim gibi babam için küçülmek yerine odada kendi varlığını yarattı. Sandalyeme yaklaşırken gözleri hep ilerideydi. "Bay Kaplan."

Arkama yaslandım, babamın beni izlediğini görünce şaşırmadım, "Manning ..." derken bile.

"Burada olmamın sebebi o," dedim.

Babam sanki ulusa seslenmek üzere olan bir başkanmış gibi ellerini masasının üzerinde kavuşturdu. "Yaptığın seçimlerin çoğundan onun sorumlu olduğundan şüpheleniyorum."

"Öyle," dedim. "Ve bundan utanmıyorum."

Babam beni görmezden gelerek dikkatini Manning'e çevirdi. "Buna ne dememi bekliyorsun?" diye sordu ona. "Sana uzun zamandır oğlum gibi davrandım."

Manning bar arabasını göstererek, "Bunun benim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok," dedi. "Burada çok güzel içkiler içtik. Anlamlı tartışmalar yaptık. Gelecek için planlar yaptık. Senin hayatımda olmanın önemli olduğunu kabul edecek kadar erkeğim." Manning'in bana baktığını görmek için durakladığında başımı kaldırıp baktım. "Son birkaç yıldır bunu özledim, ama bu kızınla arana koyduğun mesafenin bir sonucu."

"Ben mi?" diye sordu, dikkatimizi geri çekerek. "Lake giden, bir daha arkasına bakmayan ve bu aileyi sanki bir tür tümörmüşüz gibi hayatından çıkaran kişi."

Sözlerinde doğruluk payı olsa da, yaptığım her şeyin incinmiş bir yerden geldiğini bir şekilde biliyor olmalıydı. Hiçbir küçük kız babasından uzak kalmak *istemez*, ama bazen en iyisi budur.

Manning'in yanında durmak için ayağa kalktım. "O da bu ailenin bir parçası olmak istiyor," dedim. "Benim de bunu istediğimi anlamama yardımcı oldu. Tekrar söylüyorum. Bunu istemekten hiç vazgeçmedim ama önce öfkenin, sonra da gururun yoluma çıkmasına izin verdim."

Babamın da aynı şeyi yaptığını itiraf etmesini beklerken aramızda sessizlik uzadı. Masasının kenarındaki bazı kâğıtları düzeltti ve sanki bir senaryodan okuyormuş gibi bilgisayar ekranına baktı. "Kız kardeşine ne söyleyeceksin? Bu haberi nasıl karşılamasını bekliyorsun?"

"Konuyu değiştirme," dedi Manning. "Bugün buraya gelmek benim için kolaydı ama Lake için değildi. Yıllardır sizden sessizlikten başka bir şey görmedi ama yine de geldi. İlginizi hak ediyor."

Ağzım açık bir şekilde Manning'e dönmek için kendimi zor tuttum. Daha önce kimsenin babamla bu şekilde konuştuğunu duymamıştım. Aslında, Manning belki de babama karşı çıktığını gördüğüm tek kişiydi - ama geçmişte bu genellikle Tiffany'yi savunmak için olurdu, beni değil.

Babam beni şaşırtarak sandalyesinde arkasına yaslandı ve elini önünde gezdirdi. "O zaman ne söyleyeceksen söyle Lake."

Ne söylemem gerekiyordu? Konuşmanın çoğunu babamın yapmasını bekliyordum.

-Ya da dürüst olmak gerekirse çığlık atıyordum. Pinot'umu yudumlamak istedim ama bunun yerine boğazımı temizledim. "Bu kadar uzun zaman geçtiği için özür dilerim," dedim ve bu doğrudu. Annemle babamın dış görünüşlerinin nasıl değiştiğini görmek bile sarsıcıydı. Onlar da yaşılanıyordu, ben de... Bu geri kazanabileceğim bir zaman değildi. Cevap vermedi ve bunun devam etmeyi kolaylaştırdığından mı yoksa zorlaştırdığından mı emin değildim. "O zamanlar Manning hakkında ne hissettiğimi bildiğini sanıyordum," dedim. "Sırf beni inciteceği için Tiffany'yle evlenmesini istediğini sanıyordum."

"Doğru düşünmüşsün," dedi sert bir baş hareketiyle. "Seni incitmek istediğimden değil elbette. Ama kızım olarak senin için en iyisinin ne olduğunu biliyordum ve seni sandığından daha iyi tanıyordum. Senden çok daha yaşlı bir adam için nelerden vazgeçmeye hazır olduğunu gözlerinde gördüm. Benim gözümde asla sana layık olamayacak biri için."

Gerçeği duymak beni hem üzdü hem de öfkелendirdi. Geleceğime bu şekilde karar vermeye hakkı yoktu. Aşkına daha layık, daha çok hak eden bir erkek yokken Manning'i o kutuya koymaya. Bunu ona söylemek için ağzımı açtım ama Manning boşdaki elimi tuttu. Başını bana doğru salladı. "Bırak konuşsun."

"İçimde bir his vardı," diye devam etti babam, gözleri belirgin bir şekilde birbirine kenetlenmiş parmaklarımızdaydı, "Manning şehri terk ederse sen de onu takip edecektin. Eğer Manning sen on sekiz yaşına gelene kadar bekleseydi, o zaman seninle birlikte okula giderdi ve derslerin aksardı. Seni ondan uzak tutabilecek tek şey kız kardeşindi."

Yeterince zaman geçtiği için, aşırı korumacı bir babanın mantığını görebiliyordum. *Manning*'in gelecekteki çocuklarını güvende tutmak için her şeyi yapacağından hiç şüphem yoktu. Ve bu doğrudu; on altı yaşında bir kızken bir adama olan hayranlığım gözümü kör etmişti. Tüm bunları anlasam bile, işin gerçeği hâlâ canımı yakıyordu. Şarap kadehime baktım ve başımı salladım. "Ama Manning ve ben birlikte *yıllar* kaybettik."

Babam dirseklerini masasının üzerine koydu ve ellerini açtı. "Yaptıklarım için özür dilemeyeceğim. Yapılması gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım ve yine yaparım." Sonunda gözlerini kaldırıp Manning'e baktı. "Bana inanmayabilirsin Lake, ama Manning bunun doğru olduğunu biliyor - senin için sadece en iyisini istedim."

Bu gerçeklerle yüzleşmek için yıllarım vardı. Onları zaten biliyordum. Onlarla tam olarak barışmamıştım ama beni şok etmediler. Şüphelerimin doğrulanması küçük bir haklılıktı ama daha fazlası değildi. "Sana inanıyorum," dedim, "ama bunun için ya da beni bu kadar kolay bir kenara attığın için seni nasıl affedeceğimi bilmiyorum."

Babam başını çevirdi, bir duvara yaslanmış bar arabasına bakıyordu ama görünüşe göre bir düşüncenin içinde kaybolmuştu. "Anlıyorum."

Kalbim göğsümde sıkıştı. Ondan af dilemesini ya da davranışı için özür dilemesini beklemiyordum. Yine de küçük bir parçam bu uzlaşmayı en azından biraz olsun isteyeceğini ummuştu. İstemedenden de olsa Manning'in elini tuttum.

"Onunla evleneceğim," dedi Manning.

Bu hem benim hem de babamın dikkatini tekrar Manning'e çekti. "Affedersiniz?" Babam sordu.

"Size haber vermeye ve hayır duanızı istemeye geldim," diye devam etti Manning.

"Benim *kutsamam* mı?" Babam alışılmadık bir şaşkınlıkla sordu. "Nasıl olur?"

"Çünkü sana saygı duyuyorum ve çünkü senin fikrin benim için Lake ve Henry'ninkiler dışında herkesten daha önemli. Senin onayın olsa da olmasa da evleneceğiz ama bu benim için ve Lake için çok şey ifade edecek.

-Eğer orada olsaydın."

Babam burnunu çekti. "Bunu düşüneceğimi sana düşündüren nedir? Tiffany'ye bunu yapacağımı mı?"

"Tiffany için duyduğun endişenin gerçek olduğunu düşünseydim beni utandırmana izin verebilirdim," dedim.

"Öyle," dedi babam bana. "Görünüşe göre benim bir canavar olduğumu düşünüyorsun, ama değilim. Kız kardeşin benim ilk çocuğum, benim kanımdan. Olayları nasıl gördüğünden bağımsız olarak, onu seviyorum. Çok şey yaşadı. Bunların hepsini kaçırdın."

"Ama yolun her adımında yanıdaydım," diye araya girdi Manning. "Tiffany'yi önemsediyini biliyorum. *Önemsemediğimi* biliyorsun. Ona iyi bir koca olduğumu söyledin. Yaşadığımız onca şeyden sonra benim kararına güvendiğini söylemekle hata mı ediyorum?"

Gergin bir anın ardından babam Manning'in devam etmesi için başını salladı. "Haksız değilsin."

"Efendim, Lake'i seviyorum. İtiraf etmek istediğimden daha uzun süredir seviyorum ama bunu ondan, sizden ve hatta kendimden saklamak ailedeki herkese kötülük etmekten başka bir işe yaramadı." Elimi sıktı. "Bunu gün ışığına çıkararak onurlu bir şey yapmaya çalışıyorum."

Kalbim küt küt atıyordu. Bu on altı yıldır beklediğim bir andı - bir anlamda 'açılma' anımız. Yıllardır birbirimizden ayrılmamıştık ama yine on altı ve yirmi üç yaşında olabilirdik, tehditkâr babamın önünde durup birbirimizi sevmek için ondan izin isteyebilirdik. Şu anda o kız olmadığım için şükreliyordum, çünkü o Manning'le bu odadan çıkmazdı ama babamın cevabı ne olursa olsun *ben çıkacaktım*. "Ben de aynı şeyi hissediyorum," dedim. "Benim için her zaman Manning oldu."

"Ve benim için Lake," diye yineledi Manning. "Senin gibi ben de onun için en iyisini yapmaya, onu sevmeye ve korumaya çalıştım ve şimdi bunu tüm varlığımla yapabiliyorum. Başkalarının ne dediği ya da ne düşündüğü konusunda endişelenmeden."

Babam gözleri bulutlanırken çenesini iki yana oynattı. Tepkisinden korksam da, bu beni geri adım attırmaya yetmedi. Manning yanımdayken olmaz.

Ve babam kesinlikle Manning'in gözünü korkutmuyordu. "O benim tek endişem," diye devam etti Manning, "tek önceliğim ve artık onun için endişelenmenize gerek olmadığını söylemek için buradayım. O güvende, mutlu ve bakılıyor."

Babam ağzını kapatmıştı, dudakları kansız bir çizgiydi. Öfke yüzünü karartmıştı. Manning'in söylediklerinden herhangi birinin onu nasıl üzdüğünü anlayamıyordum. Manning'in bana, benim de ona olan sevgimi babamın hiç görmediği bir vahşilikle savunmak için ağzımı açtım. Ama gözlerindeki yaşları görünce durdum.

Dirseğini masanın üzerine koydu ve bir eliyle yüzünü sakladı. O muydu *Ağlıyor* musun? "Git," dedi bir süre sonra. "Git."

Yüzündeki duyguyu öfke olarak okumuştum çünkü üzüntü o kadar alışılmadık bir şeydi ki. Manning'in beni çalışma odasından çıkarmasına izin vermekten başka bir şey yapamayacak kadar şaşırmıştım. Koridorda yalnız kaldığımızda ona baktım. "Az önce orada ne oldu?"

"Biraz çatladı ve bu iyi bir şey. İnanın bana."

"Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Pişmanlık. Acı. Sen onun kızıydın Lake. Elbette kendi çocuklarımız olana kadar ikimizin de anlayamayacağı bir yoğunlukla senin için endişeleniyor." Arkamdaki kapıya baktı. "Tek yaptığım onu yıllardır omuzlarına yük olan bir endişeden kurtarmaktı."

Kendimi tutamadım, çünkü duygularım karmakarışık. Duygulanmış olsam da gururum hâlâ incinmişti. "Eğer bu doğruysa, o zaman bizi neden kovdu?"

"Onu bu şekilde görmenize izin vermek onun için muhtemelen zor." Manning Pinot şarabıma uzandı, ben de nadiren şarap içmesine rağmen uzattım. Belki de düşündüğümden daha gergindi. Bir yudum aldıktan sonra, "Babandan çok şey öğrendim," dedi, "sevdiğim insanlardan zayıflıklarımı onun yaptığı gibi sakladığım gerçeği de dahil."

"Bunu artık bana yapmıyorsun," dedim. Manning beni ve hayatımızı korumaya asla engel olamazdı ama artık bugün burada olmak da dahil olmak üzere bizi etkileyen kararları *birlikte* alıyorduk. Beni korumak gibi yanlış bir niyetle beni karanlıkta tuttuğu günlerden bu yana çok yol kat etmişti.

"Dediğim gibi, ondan öğrendim," dedi Manning. "Duygularını bastırmak hiçbir işe yaramaz ve sadece sevdiği insanlara zarar verir."

"Bu bize neden gitmemizi söylediğini açıklamıyor," dedim, hâlâ reddedilmenin acısıyla. "Kızgın mı?"

"Tahmin etmem gerekirse ..." Manning'in dudaklarının kenarı kıvrıldı ve bir süre sonra kıkırdadı. "Evet derdim çünkü *kızgınlık* babanın varsayılan duygusudur. Ama eminim daha çok endişesini ve pişmanlığını görmeni istemediği içindir. Bu şekilde programlanmış. Yine de ona ulaştığımızı düşünüyorum."

"*Sen* yaptın," dedim elimi kaldırıp Manning'in yanağına dokunmak için. "Senden başka kimseye boyun eğdiğini hiç görmedim."

"Çünkü bazen fark etmeni istediğimden daha çok ona benziyorum." Tüm dikkatini bana odakladı ve benden de aynısını talep etti, bu yüzden gözlerinin kararlılıkla dikildiğini fark ettim. "Ama söz veriyorum, onun yaptığı, babamın yaptığı ve hatta benim yaptığım hatalar bana sadece ders olacak. Olacağım babayı daha iyi şekillendirecekler."

Manning'in baba olacağı düşüncesi her zamanki gibi midemi bulandırdı. Ama bu kez kelekler daha şiddetliydi. Çünkü Manning'in zaten baba *olabileceğini* biliyordum. Evlilik konuşmamızdan sonra doğum kontrol hapımı törenle atmış ve bir aile *fikrini* gerçeğe dönüştürme sürecine çoktan başlamıştık.

Parmaklarımı biraz Manning'in yanağına doğru kıvırdım. "O halde hiçbir şeyden pişman değilim," dedim. "Eğer yaşadığımız acılardan herhangi biri bizi daha iyi ebeveynler yapacaksa, bunun için minnettarlıktan başka bir şey duymuyorum."

"Aynen." Göz kııptı. "Ama bu kadar zor ders yeter. Öğrendiklerimi uygulamaya koymaya hazırım."

Küçük bir parçam bir an önce hamile kalmak istiyordu, ikimizden biri her şeyin sırasını yanlış anladığımızı fark etmeden önce. Sadece birkaç haftadır birlikteydik ama bunun yeterli olacağını ummaktan kendimi alamıyordum.

OceanofPDF.com

E ıllar sonra annemle birlikte mutfakta sorunsuzca hareket ettim. Çocukluğum boyunca defalarca yaptığı hindi rostoyu fırından çıkarıp bana uzattı, sonra da iltifat etti tamalelerim, ailem için tamamen geleneksel olmayan bir yemek olmasına rağmen.

Ellerimi yıkarken, lavabonun üzerindeki pencereden arka bahçedeki Manning'i izledim. Ağzının kenarına sıkıştırdığı sigarasıyla, düz olmayan bir veranda sandalyesini düzeltmek için çömelmişti. Birlikte yaşamaya başladığımız ilk zamanlarda onu unlu mamuller, oral seks ve sırt masajıyla günde bir paket sigara alışkanlığından vazgeçirmeyi başarmıştım. Ondan sonra onu nadiren sigarayla gördüm. Ama dün her yemek arasında, bugün arabayla gelirken ve şimdi -arka bahçede geçirdiği yarım saat boyunca sigara içmiş miydi?

Annem tencere ve tavaları lavaboya taşıırken, "Ellerini her zaman meşgul tutması gerekiyor," dedi. "Özellikle de gergin olduğunda."

Manning son birkaç gündür sigara içiyor ve durmadan hareket ediyordu. Ailemle yüzleşmek onun fikri olabilirdi ama bu onun için kolay olduğu anlamına gelmiyordu. "Anlayabiliyor musun?" diye sordum.

"Elbette. Buralarda çok zaman geçirdi. Her zaman anlaşılması kolay biri olduğunu söyleyemem, ama ruh halleri farklıdır." Bana biraz gülümsedi.

"Sen onun yerinde olsan gergin olmaz mıydın?"

Manning boşandıklarından beri Tiffany'yi pek görmemişti, ancak ara sıra konuşuyorlardı. Konuşmaları sırasında odada hiç kalmadım, ama ona göre formaliteden öteye gitmiyorlardı. Manning ilişkimizi değer verdiği insanlardan saklamaktan benim kadar hoşlanmıyordu.

Manning verandadaki sandalyeden kırık bir duvar aplikine benzeyen bir şeye geçti. Ön kapı açıldığında ve topuk sesleri antreden geçtiğinde ben hâlâ pencerenin önünde duruyordum. Her şey o kadar çabuk oldu ki Manning'i ya da kilerde kaybolmuş olan annemi bile çağırarak zamanım olmadı.

Tiffany içeri girdiğinde en yakındaki şarap şişesini kaptım ve kendime yeniden doldurmaya başlamıştım bile. Beni görünce durdu ve ben de doldururken donup kaldım. Aramızda sadece ada vardı. Uzun ve kıvrık saçları bordo bir omuz silkmesinin omuzlarını örtüyordu ve elinde bir turtta kutusu tutuyordu. Önce tezgahın üzerindeki yaban mersinli turtama, sonra da bana baktı. "Şarap döküyorsun."

"*Kahretsin.*" Şişeyi yere bıraktım ve taşanı temizlemek için bir kağıt havlu kopardım.

"Bu gece burada olacağını bilmiyordum," dedi. Kısa siyah elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabıları normalde sıra dışı sayılmazdı, ancak bildiği kadarıyla bu akşam aileyle ve Manning ve sevgilisiyle sıradan bir akşam yemeği yiydi.

"Evet, öyleyim," diye mırıldandım ve omzumun üzerinden, bu *onun* fikriyken beni ortada bırakan Manning'e baktım. Kafasını kaldırıp içeri gelmesini diledim ama o aydınlatma armatürünü kurcalamaya devam etti.

Tiffany bakışlarımı takip etti. Bunu tam olarak böyle öğrenmesini istememiştim, Manning'in o geldiğinde yanımda olacağını düşünmüştüm. Annem bile kilerde alışılmadık derecede uzun zaman geçiriyordu. Ya da belki de

işleri daha da rahatsız edici hale getiriyordu, zaman sadece Tiffany ve benim için yavaşlamıştı.

Gözleri pencereden tekrar yüzüme kaydı. "Burada onunla mısın?" diye sordu.

Manning'in Big Bear'daki evine gidip temelli kalmayalı yıllar olmuştu. Tiffany ile evliliklerini bitirmeye karar vermelerinden bu yana daha da uzun zaman geçmişti. Ama bu konuşmayı daha az garip hale getirecek bir zaman dilimi olmadığını düşündüm, bu yüzden çelik gibi bir nefes aldım ve "Evet, ben Manning'in -daha iyi bir kelime bulamadığım için- sevgilisiyim," demeden önce aşırı dolu şarap kadehimi kaldırdım.

Boğazına tüy yumağı kaçmış bir kedi gibi öğürdü. "Aman Tanrım."

"Evet." Üstteki Pinot'yu höpürdeterek içtim. "Sana söylemenin en iyi yolunu bilmiyordum, sadece bunu yüz yüze yapmak istedim." Bardağı yere bıraktıktan sonra havluyla ağzımın kenarlarını sıvazladım. "Şok edici olduğunu biliyorum ama inan bana, ikimiz de seni incitmek istemiyoruz."

Tiffany sesi titreyerek, "Eski kocamla çıkıyorsun," dedi. "Kızgın ve kırgın olmakta haklısın," dedim, kâğıt havluyu çöpe atmak için lavabonun altındaki dolabı açarken, "ama bir parçanızın bunun olabileceğini bildiğini kabul etmek zorundasınız." "Bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

"Uzun zaman oldu ama sen bunu biliyordun."

Kız kardeşimin gazabını beklerken nefesimi tuttum. Aradan çok zaman geçmişti ve pek çok kafa karıştırıcı duygu ve anı aramızdaki havayı hâlâ gerginleştiriyordu. Tiffany yıllar önce Manning'i fuara davet ettiğinde, işlerin bu şekilde sonuçlanacağını hayal edebilir miydi? Ya *ben*? Ve eğer öyleyse, ikimizden biri bir şeyi değiştirebilir miydi? Hatalı olduğumu ve kız kardeşimin içinde yaşayan güvensizliğin sık sık saldırmasına neden olduğunu bildiğim için ona gitmek istedim. Ona sarılmak. Tekrar onun küçük kız kardeşi ol. Her şeye rağmen onu sevdiğimi hatırlatmak istedim.

onu bilerek incittim. Ama bu an benimle ilgili değildi. ihtiyacı vardı.

"Manning ve ben bu ailenin bir parçası olmak istiyoruz," diye devam ettim, o yanıt vermeyince. "Akşam yemeğine kalmak ve hayatınızı dinlemek ve bizimkini de paylaşmak istiyoruz." Tekrar pencereden dışarı baktım. Beni eve getirmek için verdiği mücadeleden sonra Manning gitmek istemeyecekti ama o anda Tiffany'ye varlığımı zorla kabul ettirmeye hakkım olduğundan emin değildim.

Yüzü sanki limon ısırmış gibi buruştu. "Çok garip," dedi. "Ve biraz da iğrenç. Başka birinin, özellikle de kız kardeşimin yarım yamalak saniyelerini istemezdim ama bu senin hayatın."

Sözlerini anlamaya çalışarak ona birkaç kez göz kırptım. Tuhaf mı? İğrenç mi? Özensiz saniyeler mi? Gülmemek için kendimi zor tuttum. Bu yanıt beni hiç şaşırtmadı. Manning'i hiçbir zaman pasaklı saniyeler olarak görmemiştim, sadece sevdiğim adam olarak görmüştüm. "Kızgın değil misin?" diye sordum.

Tiffany turtasını yere koydu. Manning'in en sevdiği tadı da getirip getirmediğini kontrol etmemek için kendimi zor tuttum. Kızıp kızmamayı düşünüyormuş gibi dudaklarını büktü. Aşırı tepki verme fırsatını reddetmek onun yapacağı bir şey değildi, bu da son on yılda bir noktada olgunlaşıp olgunlaşmadığını ya da bir tür alternatif evrene mi girdiğini merak etmeme neden oldu. İkincisi daha olası görünüyordu.

"Kızgın değilim," diye karar verdi, saçlarının bir kısmını omzunun üzerinden hafifçe savurarak. "Yani, boşandığımızdan beri bundan şüpheleniyordum. İzleme partisinde onu görmediğini söylediğini biliyorum ama sana inanabileceğimden emin değildim."

"Gerçek buydu," dedim. "Sonrasına kadar hiçbir şey olmadı."

"Şey, bunu bilmiyordum, bu yüzden bunca zaman birlikte olabileceğinizi düşündüm." Şarap şişesini almak için adanın etrafında döndü ve biraz bıraktığımdan emin olmak için kontrol etti. "Ama bunu kabullenecek zamanım olmasaydı bile," dedi kendine bir kadeh doldurarak, "ikinizin birlikte olması beni hiç şaşırtmadı. Ne kampta, ne de New York'ta."

Demek istediğini anlamamış değildim. Belki Manning ve ben Tiffany'ye karşı her zaman adil davranmamıştık ama bizimki gibi bir aşkı açıklamak ya da mantık yürütmek imkânsızdı. Onun yerine gerçeği söyledim. "Eğer yardımı olacaksa, hiçbir zaman seni incitmek istemedim. Ama Manning ve ben... birbirimize çok aşışız ve hep de öyle olduk."

İçkisini adaya bıraktı ve çömelerek bir kek standını çıkarmak için dolaba yöneldi - annemle benim yıllardır tatlı için kullandığımız stand. Tiffany'yi pasta yaparken hayal etmek tuhaftı ama görünüşe göre bu onun ilk seferi değildi. "Oh, *kesinlikle* anlıyorum."

Tiffany'den gelmesini beklediğim tepkiler arasında *anlayış*, listenin en tepesinde yer almıyordu. Listede bile *yoktu*. "Anlıyor musun?" Şaşkınlığımı gizleyemeyerek sordum.

Kendi kendine gülümseyerek parmaklarını teneke kutunun kapağının altında gezdirdi ve açmaya çalıştı. "Aşk insana çılgınca şeyler yaptırır."

Ciddi miydi, yoksa pasif-agresif bir şekilde beni aşağılıyor muydu? "Evet, öyle," dedim. "Ve bunun senin için kolay olmadığını biliyorum, ama dediğim gibi, böyle bir niyetimiz yoktu-"

"Pekala," dedi. "Umurumda değil. Bütün bunlar tarih oldu. Hayatımda daha önemli şeyler oluyor."

"Oh." Bu farklıydı. Yoksa öyle miydi? Tiffany'yi kendinden bahsetmekten alıkoyabilecek tek bir şey vardı, o da kendinden bahsetmekti. "Hayatında neler oluyor?"

Bir pasta sunucusu almak için çekmeceyi açtı. "Bir adamla tanıştım. Bir *doktorla*." "Biriyle mi çıkıyorsun?" diye sordum.

"Flört mü?" Sanki içeriden bir şakanın tadını çıkarıyormuş gibi bir kahkaha mırıldandı. "Yaptığımız şey için çok küçük bir kelime gibi görünüyor."

Az önce Manning ve beni tanımlamak için aynı kelimeyi kullanmıştı, bu yüzden elbette ne kadar küçük hissettirdiğini anladım. O ve ben çok şey yapmıştık ama gerçek anlamda *çıkamamıştık*. Tiffany'nin bunu anlamayacağı kesindi, özellikle de

Çünkü sanki odada olduğumu bile unutmuş gibiydi. "Kim o?" diye sordum.

Turtayı pasta tabağına aktardı. "Robby. Onu tanımıyorsun ama tanıdığım en harika adam. Uzun boylu ve yakışıklı. Ve bir doktor."

"Bundan bahsetmiştin."

"Bu onun kim olduğu hakkında çok şey söylüyor. Nazik, sevecen ve çocuklarla arası çok iyi ..." Gözlerini omzumun üzerinden arka camdan dışarı kaydırды. Robby'nin tüm mükemmelliğiyle gerçekten var olup olmadığını ya da bunun Tiffany'nin benden bir adım öne geçmesinin başka bir yolu olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Ben aşık mıydım? O *daha çok* aşıktı. Dünyadaki en iyi adamla mı tanışmıştım? Onunki bir *doktor*du.

Yüzündeki hayranlık dolu ifadeye rağmen, bunun gerçek olduğundan tam olarak emin değildim. Beni Manning'le görmek kolay olamazdı. Kendini daha iyi göstermek için mi Robby'den bahsediyordu? Yoksa o kadar aşıktı ki, ne yaptığımız gerçekten umurunda *değil* miydi?

"Senin adına sevindim." Kalçamı tezgâha yaslayarak gevşedim. "Ne zamandır birliktesiniz?" Pinot'dan bir yudum alarak sordum.

"Bir yıldan fazla oldu. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Artık aptalca şeyler umurumda bile değil, anlıyor musun? Robby her zaman dramanın bizden aşağıda olduğunu söyler."

Neredeyse şarabımı tükürecektim. Ama drama olmadan, kız kardeşim kimdi? "Robby ile tanışmam gerek."

Annem mutfığa yeniden girerek, "O harika biri," dedi.

Kucak dolusu konserve ürününe baktım. "Aniden kileri temizleme ihtiyacı mı hissettin?"

"Robby'nin benden hastanedeki bir yardım kampanyasına yiyecek bağışlamamı istediğini hatırladım," dedi gözlerini kaçırarak.

"*Doğru*." Elbette bunun mücadelenin dışında kalmak istemesiyle bir ilgisi yoktu.

Tiffany yanımdan geçerken tekrar Manning'i aradım.

"Merhaba demeliyim," diyerek sürgülü cam kapıyı açtı.

Annem koluma dokunduğunda onu takip etmeye başladım. "Onlara bir dakika ver, tatlım."

"Manning'in bana orada ihtiyacı olabilir."

"Sen kendi başına başardın," dedi annem. "O da yapabilir. Bırak da kız kardeşin bu süreci nasıl geçirmesi gerekiyorsa öyle geçirsin."

İsteksizce onları izlemek için pencereye döndüm. "Robby gerçek mi?" diye sordum.

Güldü. "Tamamen. O çok iyi bir adam. Ve bir doktor! Ona karşı sabırlı, tam da ihtiyacı olan şey."

"Hmm." Manning tozlu bir ampule üfleyip sonra tekrar yerine takarken lavaboyu kavradım. Tiffany yaklaşıırken durakladı ve döndü. Birkaç kelime konuştular ve sonra ona bir sigara uzattı, yakarken elini ağzına götürdü. Tiffany'nin omuzları kulaklarının etrafından düştü ve kalçasını eğdi. Manning bir nefes çekti, başını sallayıp dumanı arka bahçeye üflerken biraz gülümsedi. Artık Tiffany'yle aynı odada olmadığım için rahatlamıştım ve o da aynı şeyi hissediyor gibiydi.

Gülerek onun omzunu dürttü, sonra bana doğru baktı. Manning ve ben birlikte olmuş olsak ve bunun için minnettar olmaktan başka bir şey hissedemesem de Tiffany, Manning'le benim hâlâ paylaşmadığım bir deneyimi paylaşmıştı.

Pastalara bakmak için pencereden yüzümü çevirdim. "Başka pasta tabağınız var mı?"

"Bilmiyorum," dedi annem kaşlarını çatarak. "Üzgünüm tatlım. Yine de bu akşam ikisini de masaya koyacağız."

Kapağı kaldırdım ve Tiffany'nin pişirme becerilerini inceledim. Elma, Manning'in en sevdiği ikinci tat. Harika kokuyordu. "Bu marketten alınma değil mi?" diye sordum.

"Şaşırdım. Tiffany pişirmeye bayılır."

"İşte duyacağımı hiç düşünmediğim bir cümle." Tatlının üzerini tekrar kapattım. Mutfak her zaman kendi alanım olarak görmüşümdür ama görünüşe göre

Yine evde olsaydım, bunu paylaşıyor olurdum.

Manning, mutfaktan çıkarken omuz silkmesini çıkaran Tiffany için mutfak kapısını kaydırarak açtı.

Yarısı boş bardağımı fark edince, yanıma gelirken son yarım saattir içtiğim şarap şişesini aldı. "İyi misin?" diye sordu nefesinin altından.

"Sanırım öyle."

"Öyle mi?" diye sordu, içkimi yeniden doldururken. "İyi gitmedi mi? Orada garip bir şekilde sakindi."

"Hayır, o iyiydi. O kadar şok olmuştum ki ne konuştuğumuzu hatırladığımdan bile emin değilim. Ama ..."

"Akşam yemeği hazır. Git babana söyle." Annem, sanki bunun sıradan bir Pazar yemeği olmadığını anımsamış gibi, ekmekleri sepete yerleştirirken durakladı. "Boş ver. Ben onu çağırırım."

Manning ve ben yalnız kaldığımızda, "Ama ne? Sorun nedir?"

"Seni ve Tiffany'yi birlikte görmek çok tuhaf. Senin yanında çok rahat görünüyor."

Şişeyi yere bıraktı ve çenemi büyük bir eliyle tutarak yüzümü ona doğru kaldırdı. "Bu iyi, Lake. Güven bana, onu hiç görmedim ve
-"O aşık."

"Bir doktorla birlikte," diye ekledim.

Güldü. "Evet. Onun ne iş yaptığını bildiğimizden emin olmanın ötesinde bizi hiç umursamıyor. Başımıza bela açmaya çalışmıyor."

Öpmek için eğildiğinde hâlâ yalnız olup olmadığımızı kontrol ettim. "Bu muhtemelen uygun olmaz," dedim ona.

"Lake," dedi ne zaman ondan uzaklaşsam kullandığı aynı sert ama bıkkın ses tonuyla.

"Biz eve gelene kadar bekleyebilirsin."

Kaşlarını çatarak gitmeme izin verdi. "Eğer seni öpemiyorsam, o zaman bana duymak istediğim şeyi söylesen iyi edersin."

"Seni seviyorum," dedim. "Kendimi bu duruma sokmak bunun kanıtı değil mi?" "Ellerimi tekrar senden uzak tutmaktan nefret ediyorum. Sanki ben yirmi lanet olası üçte tekrar."

Ciddi ifadesine rağmen gülmekten kendimi alamadım. "Düşünecek olursan, burada olmamız gerçekten komik."

"Çok komik." Babam, annem ve Tiffany peşinde mutfığa girerken ellerini ceplerine soktu.

"Hmm," dedi babam, adanın etrafında dönerek. "Turta . . ."

Umabileceğim en iyi şeyin bu olduğunu düşündüm. Yüzü kızarmadı, bizi kovmadı ya da kendini çalışma odasına kilitlemedi -en azından henüz değil. "Yaban mersinli," diye ekledim.

"*Elmalı*," dedi Tiffany.

"Aynı turtada mı?" diye sordu.

Tiffany'nin kıkırdaması benim de içimde bir kabarcık oluşmasına neden oldu, ama hâlâ herkesin ruh halini nasıl okuyacağımı bilemediğim için yutkundum.

Tiffany kirpiklerini kırıştırarak, "Hayır, baba," dedi. "Ben elma yaptım, Lake yabanmersini getirdi. Seçmek zorundasın."

Mutfaktan çıkmadan önce homurdandı. Çalışma odasındaki bardak *şingirtisini* duymadan önce kendine bir içki doldurduğunu anlamıştım. "Hadi bakalım," diye seslendi, sanki yan odadan tedirginliğimizi hissetmiş gibi. "Oturup annenin yemeğini yiyelim."

"Robby elmalı turtaya *bayılır*," dedi Tiffany. O ve ben sanki hiç zaman geçmemiş gibi masadaki normal yerlerimize döndük. "Bu yüzden yaptım."

"Bu gece geliyor mu?" Ben sordum.

"Hayır. Çağrı geldiğinde kapıdan çıkıyorduk. *Çok sık* arıyor."

"Ne tür bir doktor bu?" Manning yeniden doldurduğum şarap kadehimi önüme koyarak sordu.

"Bir çocuk doktoru," diye espri yaptı. "Bundan bahsetmemiş miydim?"

A-ha. Sabır Robby'nin *işinin* bir gereği idi. "Şaşırmadım," dedim. Gözlerini bana dikti. "Bu da ne demek?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Manning benim yerime, oturmadan önce sandalyemi masaya yaklaştırmama yardım etti. "Çocukları seviyor olmalı."

"Öyle," dedi kadın. "Tek konuşabildiği şey bu."

Manning kolunu sandalyemin arkasına doladı. Bugün benden istediği tek şey çocuk sahibi olma kararımız hakkında konuşmamamdı. Bunun şimdilik sadece bize ait olması hoşuna gitmişti ve ben de kabul ettim. Omzumu sıkıştırdığına bakılırsa, ne olacağını biliyor olmalıydı.

Annem tabakları yemek odasına taşıırken, "Ah, *torunlarım*," diye bağırdı. Bir tanesini babamın önüne koymak için masaya oturmasını bekledi.

"Bunlar da ne böyle?" diye sordu.

"Kızınız yaptı," dedi mutfığa dönerken. "Masamızı renklendirmek için farklı bir şey."

"Onlar tamale," dedim.

"Meksika yemeği mi?" Babam sordu. "Onları sen mi getirdin?"

"Onları yemek zorunda değilsin," dedi Tiffany ona. "Ama aslında çok güzel kokuyorlar."

"Robby'nin yanımdayım, biliyorsun," dedi annem, kızartmayla birlikte odaya geri dönerken. "İkinizin de bebek sahibi olması için sabırsızlanıyorum."

"Çok u z a k t a olmamalı." Babam oyma bıçağını eline aldı. "Manning az önce Lake ile evlenmek için benden izin istedi."

OceanofPDF.com

W Gözlerim boş tabağımdayken, babamın açıklamasının ardından gelen sessizliğin sürpriz mi yoksa başka bir şey mi olduğunu anlayamadım. Yaklaşmakta olan düğünümüzü duyurmak ama bu konuyu Manning'in açacağını düşünmüştüm.

Manning boğazını temizledi. "Lake'le evlenmekten başka bir şey istemiyorum," dedi. "O zaten benim karım sayılır. Sadece bunu resmileştirmek gerekiyor ve hepinizin orada olmasını çok isteriz."

Tiffany homurdandı. "Bu çarpıklığın da ötesinde. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Omuz silerken Manning'e, sonra da kız kardeşime baktım. Biraz daha dik oturdum. "Olan oldu."

"Tanrım." Annem biberiye ile kavrulmuş patatesleri Tiffany'ye uzattı. "Charles, hindiye servis et."

Ayağa kalktı ve rostoyu önüne koydu. "Kim bir but ister?" diye sordu ve elektrikli bıçağı çevirdi.

Annem garnitürleri sıralamaya başlarken kaşlarını çattı. "Senden bu kadar uzun süre haber alamadıktan sonra bu büyük bir haber," diye bağırdı babam oyarken.

"Biliyorum." Bir kase brokoliyi kabul ettim. "Senin için ani olduğu için üzgünüm ama bizim için değil."

"Senin hayatının nasıl olduğunu bile bilmiyoruz," dedi annem kaşlarını çatarak. "Pomona'da yaşadığınızı sanıyordum."

"Haftanın bir günü. Hafta sonları ve tatillerde eve gidiyorum." "Ne?"

Babam göğüs etini dilimledi. "Eve mi?"

"Manning'e," diye telaffuz ettim. "Ve Big Bear'daki evimize."

Babam Manning'e döndü ve vınlayan bıçağı ona doğru tuttu.

Birkaç gergin saniyenin ardından telefonu kapattı. "Bunca yıl?"

"Bundan daha önce söz ederdim, efendim," dedi Manning, "ama Lake ve benim mahremiyete ihtiyacımız vardı."

"Sorun yok. Her şey yolunda." Babam omuz silkti. "Benim için fark etmez."

Öyle olması dışında. Kayıtsızlık oyunu inandırıcı değildi. Duygularını itiraf edememesi ne kadar sinir bozucu olsa da, bugün buraya geldiğim için minnettar olmamı sağladı. Bunu yapmak istememiştim ama babamın Manning ile olan ilişkisini Manning gibi önemseydiğini görebiliyordum. "Bu gece burada olmamın nedeni Manning," dedim kendime bir tamale servis ederken. "Sizin onayınız onun için çok önemli. Yeniden bu ailenin bir parçası olmak istiyor."

"Bunu biliyoruz tatlım," dedi annem masanın üzerinden elimi tutarak. "Bunu sizin de istediğinizi biliyoruz ve söz veriyorum bu bizi mest etmekten başka bir işe yaramaz. Tabii ki seni kutsuyoruz."

"Cathy."

"*Ne var*, Charles?" Devam etmeden önce ona zar zor bir bakış attı. "Düğünü hayatta kaçırmazdım. Yine de bunun bir parçası olmak istiyorum. Şu anda kim olduğun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

Kaskatı kesildim. Nereden başlayacağımı ya da her şeyi eski haline nasıl getireceğimi bilmiyordum ama annem bana umutla bakıyor, içimi dökmemi bekliyordu. "Hemen *şimdi* mi?" diye sordum.

"Bu akşam birlikte güzel bir yemek yiyerek başlayalım," dedi Manning, bir kolunu sandalyeme dolayarak diğer koluyla dilimlenmiş hindi tabağını alırken. "Oradan devam ederiz."

Bu kurtarışa minnettar olarak, tek elle yemek yemek anlamına gelse de elimi Manning'in kalçasına koydum. "Şu anda bir cevaba ihtiyacımız yok," dedim.

"Sadece planlarımızı size bildirmek istedik," diye ekledi

Manning. "Yüzüğü görelim," dedi Tiffany.

Manning'e para konusunda ne kadar endişeli olduğunu bildiğim için şimdilik yüzüğü takacağımı söylemiştim. Zaten bundan fazlasına ihtiyacım yoktu. Tiffany'nin anlayacağından şüpheliydim, bu yüzden, "O parayı düğüne yatırıyoruz," dedim.

"Yüzük yok mu?" diye sordu. "Ciddi misin sen?"

"Kız kardeşin yüzük istemiyorsa sorun değil," dedi annem, kirpiklerini Manning'e doğru kırıştırarak. "Ama küçük bir şey de olsa birbirinize olan bağlılığınızın güzel bir sembolü."

Manning, "Bunu dikkate alacağım," dedi.

"Okul nasıl gidiyor?" Babam tam ben bir ısırik almışken sordu -benden başka bir yere bakmaya devam ettiği için fark etmedi.

Yine de bu eve adım atmama benziyordu. Babam uzun zamandır kapalı olan bir kapıyı açıyor, sadece varlığını kabul etmekle kalmıyor, beni içeri davet ediyordu. Yemeğimi bir yudum suyla yutarken, Tiffany'nin bıçağı porselenleri sıyırdığında ürperdim. "Bu harika," dedim. "Gelecek yıl bu zamanlar lisanslı bir veteriner olacağım."

Manning, "Programındaki en iyi öğrencilerden biri," dedi.

"Umarım öyledir." Babam başını sallayarak hindi göğsünü kesti. "Ameliyat masasında Fido'yu kesip açarken yıllarca odaklanarak çalıştığı için minnettar olacak."

Tiffany yüzünü buruşturarak, "*Baba*," dedi.

"Ne?" diye sordu. "Bir doktorla evleneceksen buna alışsan iyi edersin."

"Evlenmek mi?" Tiffany sırtarak canlandı. "Robby sana bir şey mi söyledi?"

"Hayır," diye bağırdı babam. "Her Pazar yemeğinde bana gelecek yılın sonuna kadar evlenmeyi planladığını hatırlatıyorsun."

Bir dirseğini masaya dayadı ve çenesini ellerinin arasına aldı. "İstiyorum."

Bu aileye yeniden katılma konusunda ne kadar temkinli olsam da, çekişmelerinde biraz rahatlık vardı. Babam hâlâ kendisiyle barışık değildi ama her şeyin temelinde umursadığı bir şey vardı.

"Her neyse," diye devam ettim, "önümüzdeki birkaç ayı Big Bear'daki birkaç hayvan hastanesiyle görüşerek geçireceğim ama sonunda kendi muayenahanemi açmak istiyorum."

Kadehini kaldırdı. "En başından beri yapman gereken şeyi," dedi.

"Belki," diye kabul ettim. "Bunu kendi başıma çözmem gerekiyordu."

Babam yemeye devam etti. Bunun üzerine gülümsemedi ama kaşları tamamen çatıldı. "Düğünün parasını biz ödemeyeceğiz," dedi, kız kardeşimle benim arama bakarak. "İkisinden biri."

Para aklımın ucundan bile geçmemişti. Bir düğün olduğunu duyacak kadar uzun süre varlığımızı kabul etmesini sağlamanın bu gecenin gündemindeki tek konu olacağını düşünmüştüm.

"İyi olacağım," dedi Tiffany. "Paranın aşk kadar önemli olmadığını düşündüğüm ilk seferde dersimi aldım. Ona sahip olmamak büyük sorunlara yol açabilir." Ağzına bir patates attı. "İşte bu yüzden zengin bir adam bulmayı öncelik haline getirdim! İkisine birden sahip olabileceğimi hiç fark etmemiştim."

İlişkisi hakkında blöf yapıp yapmadığına karar vermek için kız kardeşimin beden dilini -memnun iç çekişlerini, küçük gülümsemelerini, yanaklarının pembe tonunu- inceledim. "Sana yıllar önce paralı birine ihtiyacın olduğunu söyleyebilirdim," dedim.

"Ben de yapabilirdim," diye ekledi Manning. "Ve yaptım da. Birkaç kez."

Tiffany yorumlarımızı duymazdan geldi. Manning ise bir brokoli sapını öyle sert çatalladı ki, tabağın kenarına devrildi. Kaşları çatıktı ve Tiffany'nin, Manning'in yemek yediğini ima ederek duygularını incitip incitmediğini merak ettim.

onu ihtiyaç duyduėu Őekilde maddi olarak desteklememiŐti. Yaptıėı yorum kaba ve dűŐűncesizce olsa da, h    onu kızdırabilecek bir g  ce sahip olduėunu dűŐűnmemiŐtim.

Masaya d  nerek, "D  ğ n masraflarımızı karŐ ılayabilecek durumdayız. Para bizim için bir sorun değil. T  ren oldukça k   k ve samimi olacak.

-" Kolunu sandalyemin arkasından çektiğinde Manning'e baktım. "Ama   yle olmasaydı bile sorun olmazdı. Manning'in mobilyaları çok iyi satılıyor."

"Bu ekonomide bile mi?" Babam sordu.

Manning boğazını temizledi. "Ben iyiyim."

"Ben de bunu s  yl  yordum." BakıŐ larını yakalamaya alıŐ tım, ama o bakıŐ larını ileride tuttu. "Ne yapacağını bildiğinden daha fazla iŐ in var."

"O zaman sağlam bir imparatorluğunuz var. Benim yaŐ ımdaki erkekler iŐ lerini kaybediyor.

-ve birikimler- bu durgunlukla." Babam çenesini kaŐ ıdı. "Sana yıllardır yardıma ihtiyaın olduğunu s  yl  yorum."

"Yardı mı var. Bazı yerel ocuklar."

Haftalar   nceki konuŐ mamızdan sonra Manning yumuŐ amıŐ  ve d  kk  nı d  zenli tutması için tanıdığı bir m  teahhidin genç oğlunu iŐ e almıŐ tı. Sonra da yirmi yaŐ ında bir   niversite   ğrencisini defterlerini tutması için iŐ e aldı. "Sanırım babam mobilyalara yardım edecek birinden bahsediyor."

"Kulağım her yerde ama eminim birilerini bulmam biraz zaman alacak."

"Belki ben yardımcı olabilirim," dedi babam. "Bana iŐ  tanımını ve saat   cretini e-posta ile g  nderin."

Manning parmağını yakasının altında gezdirdi. "Doğru zaman olduğundan emin değilim.

Ekonominin ne zaman toparlanacağını kim bilebilir?"

"Sanırım en k  t  s  n   atlattık," dedim.

"Mobilyalarım bir l  ks, ihtiyaç değil. Ve doğrudan evlerle ilgili bir iŐ te, bu pazarda iŐ ler yine de d  Ő ebilir."

Manning'in sesindeki kızgınlığı duyabiliyordum ama bunun nereden kaynaklandığından emin değildim. İşler kötü gitse bile Manning para konusunda her zaman iyi olmuştur. Ayaklarımızın üzerinde duracağımıza inancım tamdı. O inanmıyor muydu?

"Belki de parçaların kalitesini düşürmeyi düşünmenin zamanı gelmiştir," diye önerdi babam. "Biraz ucuz işçilikle daha uygun fiyatlı bir seri yaratabilirsiniz."

Manning peçetesiyle ağzını sildi ve sandalyesinden kalkmadan önce peçeteyi masanın üzerine koydu. "Affedersiniz."

"Nereye gidiyorsun?" Başımı çevirip beden dilini okumaya çalışarak sordum.

"Kamyondan bir şey almaya gidiyorum," dedi yemek odasından çıkarken. "Hemen döneceğim."

Buna inanmıyordum, annem de inanmıyordu. "Neden onun işine burnunu sokuyorsun?" Annem babama sordu. "İşleri kendi bildiği gibi yapmayı sevdiğini biliyorsun."

"Çünkü sebepsiz yere inatçılık yapıyor. Eğer bir aile kurmayı planlıyorsa, masrafları düşük tutarken en fazla geliri nasıl elde edeceği konusunda daha akıllıca düşünmesi gerekir."

Manning işinin bu kısmıyla mücadele etti. Her bir parçayı neredeyse imkansız spesifikasyonlara göre inşa etmek onu yardım aramaktan alıkoydu, ancak aynı zamanda her müşteriyi sadece kabul etmek değil, memnun etmek için de baskı altında hissetti.

"Her şeyi olması gerektiği gibi yapıyor," dedim, ben de ayağa kalkarak. "Fazladan para kazanmak için asla ucuz işçi çalıştırmaz. Ayrıca, kendini tanıdığım herkesten daha çok işine adanmış biri ve bunu gösteren sadık bir müşteri kitlesi var."

"Ben adanmışlıkla ilgili bir şey söylemedim," diye seslendi babam ben çıkarken. odaya. "Burada temel arz ve talepten bahsediyorum."

Ceketimi askılıktan aldım ve ön tarafa çıkarken üzerime geçirdim. Batan güneşi fon olarak kullanan Manning, evinin yan tarafına yaslanmıştı.

Kamyon, sigara. Tekrar. Ön taraftaki yürüyüş yolunu atlayıp çimenli tepeye çıktım, bu sayede ona daha çabuk ulaştım. "Sorun nedir?" diye sordum.

"Hiçbir şey, güzelim."

Kollarımı kavuşturdum. "O zaman bu kadar çok sigara içmeyi bırak."

"Her zamankinden biraz daha fazla," dedi ama yarısı bitmiş sigarasını kaldırıma bıraktı. Bana başını sallayarak söndürdü. "Gördün mü? Şimdi buraya gel."

Yanına gittim ve ona bakarken ortasına sarıldım. "Sorun nedir, Manning? Gerçekten mi? Defterlerini gördüm. Vergi beyannamelerimizi birlikte yaptık. Para sıkıntısı çekmediğimizi biliyorum."

"Kolaylıkla olabilirdik. Senin okul harçların, evliliğin, bir aile kurman, ipotek ve iş masrafların derken -Lake, baban haklı. Ne kadar üretebileceğime dair bir tavan yaptım. Çok daha fazlasını kazanabilirim."

Başımı salladım. "Biz iyiyiz. Çoğu insandan daha az borcumuz var ve bu borcun tek sebebi benim öğrenci kredilerim. Yakında mezun oluyorum ve katkıda bulunmaya başlayabilirim. Ayrıca, dizide çalıştığım dönemden kalan biraz param var."

"Bebeğimizin geleceği için ayırdığın para." Bir elini saç çizgimin üzerinde gezdirdi. "Bunların hiçbiri için endişelenmeni istemiyorum. Biz iyiyiz. Biz mükemmeliz."

Bunu söylerken, gözlerinin arasındaki kaş çatma çizgilerini ovuşturdum. Endişe Manning'in DNA'sına işlemişti. "Mükemmel diye bir şey yoktur."

"Siz var olduğunuz sürece, argümanlarınız sağır kulaklara çarpacaktır."

"Neye karar verirsen destekleyeceğim," dedim. "Kendini işine bu kadar adanmış olmanı seviyorum ama kendini çok fazla çalıştırmadan da endişe ediyorum. Eğer yardım alırsan, benimle daha fazla vakit geçirebilirsin."

"Bu aynı zamanda bir başkasının gelirinden sorumlu olmak anlamına da geliyor. Eğer ekonomi daha da kötüye giderse, o zaman ne olacak?"

"Onu kov."

"O -ya da kadın- bana bağlı olurdu. Sadece yetenekli birini getirirdim, zor zamanlarda bırakıp gidebileceğim birini değil." Burnunu ekti. "Bu arada, asla 'uygun fiyatlı bir hat' yapmam."

"Seni bundan men
ediyorum." "Öyle
mi?"

"Evet. Yaptığın işte çok iyisin. Bu işinizin değerini düşürür. Ve hazır başlamışken, tekrar çok derine inmeden önce sigara içmeyi bırakmanı da talep ediyorum."

Eliyle başımın üstünü örttü. "Bu küçük kız beni her şeyden men edebileceğini sanıyor."

"Artık o kadar da küçük değilim," dedim doğrulurken.

"Hayır, değilsin." Elini benimkiyle birleştirdi ve beni kamyonadan uzaklaştırdı. Ama eve doğru döndüğümde beni ters yöne doğru çekti. "Benimle gel."

"Nereye?" Kaldırımından inip ailemin komşusunun evine doğru yürürken sordum.

Cevap vermedi, yürüyüş yolunun sonunda durana kadar bizi ön bahçeleri boyunca yürüttü. Tanıştığımız gün ikimizin de oturduğu duvarı işaret etmek için elimi bıraktı. "Seni hala önümde dururken görebiliyorum, o kocaman sırt çantası sana ağırlık yapıyor. Ve sonra, duvarın üzerinde, tenis ayakkabılarının topuklarını tuğlalara vururken."

"Gergin olduğumu nereden çıkardın?"

"Önsezi diyelim."

Ellerimi kotumun arka ceplerine sokarak gülümsedim. Yazlar artık aynı esintili, umursamaz hissi vermiyordu. Onlar artık farklıydı ama Manning ve ben de öyleydik.

O zamanlar ikimizin de çocuk olduğunu söylerken haklıydı. Bana göre, tanıdığım herkes kadar yetişkin biriydi, ama gerçek şu ki, o da benim kadar genç ve kendinden emin değildi. Giydiği Pink Floyd tişörtü o kadar eskiydi ki, onu yanımda taşımam imkansızdı, ama ben

Keşke hala onda olsaydı. Ağzının kenarında bir sigarayla oturmuş, meraklı ama ölçülü bakışlarla beni değerlendirirkenki görüntüsünü asla unutmayacağım.

"İçeri girmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Anıların içinde kaybolmuştum, yanımdan ayrıldığını fark etmemiştim. Döndüğümde onu birkaç adım geride, sanki bensiz eve doğru yola çıkmış gibi buldum.

"Elbette."

"Mücevherlerinizi unutmayın," dedi gözleri parlayarak.

"Ha-ha," dedim ona bileğimdeki bileziği göstererek. "Onu tekrar kaybetmemi istiyorsun, böylece kahraman olup onu bulabilirsin."

"Ben ciddiylim." Başıyla ayaklarımı işaret etti. "Bir şey düşürmüşsün."

Aşağıya baktığımda, alçalan güneşin ışığında bir altın parıltısı yakaladım. Eğildim, bir mücevher parçasına benzeyen şeyi almak üzereydim ama donup kaldım. Bir yüzük kaldırımda parlıyordu, ortasında elmaslarla çevrili inci gibi, yanardöner bir taş vardı. Her ne kadar değerli görünse de, ilk önce benzersizliği beni etkiledi, manevi bir şeyi kaybetmenin o korkunç hissi. "Bu benim değil ama çok güzel," dedim.

Eğildi ve tozunu aldı. Tek dizinin üzerinde olduğunu fark etmeden önce yüzündeki bastırılmış gülümsemeyi zar zor yakaladım. Nefesim kesildi, gözlerim sulanırken ağzımı kapattım. "Manning-ne ...?"

"Bunu planlamamıştım," dedi. "Bir süredir yanımda taşıyordum ve bunu onca yer varken senin ailede yapacağımı kesinlikle düşünmemiştim."

Söylediklerine anlam vermekte zorlansam da elimi ağzıma götürüp başımı salladım.

"Bu bir ay taşı." Yüzüğü havaya kaldırdı. "Zamanla rengi hafifçe değişebilir. En pahalı ya da en geleneksel taş değil. Bir tür ruh hali yüzüğünün yetişkin versiyonu gibi. Kenarlarının nasıl pürüzsüz olmadığını görüyor musun?"

Taş doğal bir şekil almıştı, ovaldi ama yine de şekilsizdi, dış kenarındaki minik elmaslarla vurgulanmıştı. Başımı salladım.

"Sadece en pahalı yüzüğü seçmedim," dedi. "Bana seni hatırlatan bir yüzük istedim."

Sonunda ellerimi indirdim ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun? Neden bu kadar çok konuşuyorsun?"

Güldü. "Sinirler, sanırım."

"Cevabımı biliyorsun, Manning."

Elimi iki elinin arasına aldı ve dördüncü parmağımdaki değerli yüzüğümüzü çıkardı. "Seni seviyorum Lake. Sanırım benim olmanı isteyebileceğim çok daha romantik yerler var ama seni ilk gördüğüm andan daha iyi neresi olabilir ki?"

Manning, tarihimizle boyanmış bir yerde evlenme teklif etmenin benim için her şeyden daha anlamlı olacağını biliyor olmalıydı. Sertçe başımı salladım. "Ben de seni seviyorum."

"Bu noktada, o güzel ağzını açtın ve bana güvenmeye karar verdin. Sevmemen gereken birini sevmeye. Bana Pink Floyd'u sordun." Gülümsedi. "Bu yüzden, tam burada, karım olmayı kabul etmeni gerçekten çok isterim."

"İstiyorum," dedim, kelimeleri geveleyerek güldüm. "Yani *Evet*. 'Evet' daha sonra gelir."

"Resmi olarak, her ne kadar seni sonsuza dek benim olarak görsem de, benimle evlenir misin?"

Bunu benim de ne kadar çok istediğimi nasıl açıklayabilirdim? Bunu hep istemiş miydim? Ona olan sevgimi ifade etmek için ne söyleyebilirdim? "Manning-"

"Sadece evet de, Birdy."

Gözlerim yaşardı. Mükemmelliğin var olmadığı konusunda Manning'le birçok kez tartışmış olsam da, sonunda bu konuda yanılmış olabilirdim. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. "Evet."

Yüzüğü yerine kaydırды ve ayağa kalkarak bana yardım etti. Kendimi onun kollarına bıraktım ve beni kendine öyle sıkı çekti ki ayaklarım yerden kesildi.

Ağızları buluştu. "Ailemin evinde seni öpmem için çok ileri gittin," diye fısıldadım dudaklarına.

"Bana sorarsan yeterince uzak değil." Beni gahaladı ve yere bıraktı. "Onlar bizi aramaya gelmeden içeri girelim."

"Yapmak zorunda mıyız?" Elimi tutup bizi yürüyüş yoluna çıkarırken iç geçirdim. Yüzüğü incelemek için birbirine kenetlenmiş ellerimizi kaldırdım. "Bu çok güzel. Onu kimseyle paylaşmak istemiyorum."

Elimi bıraktı, yüzüğü çıkardı ve siyah kadife bir kutunun içine koydu. "Bu gece eve döndüğümüzde sana geri takacağım."

Yanına sokuldum ve nedenini sormadığı için sessizce teşekkür ettim. Tiffany'nin elmassızlığını yargılamasına ya da annemle babamın bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışmasına ihtiyacım yoktu. Manning bana her zaman ilişkimizin kimseyi ilgilendirmedığını hatırlatan kişiydi. Birbirimiz hakkında nasıl hissetmemiz gerektiğini başkalarının dikte etmesine izin vermeyecek yaştaydık.

Yüzük kutusunu cebine geri itti ve ön kapıyı açtı.
Biz.

Yemek odasına geri döndüğümüzde annem "İşte buradasınız," dedi. oda. "Neredeyse pes edip pasta yiyecektik." Manning ve ben aynı anda, "Biz alırız," dedik.

Annem, babam ve Tiffany bize boş boş bakarken ikimiz de güldük. Bir keresinde Manning ve ben aileme özel misafir tabaklarında birlikte turta servis etmiştik. Onu anlamaya çalışarak gizlice ona bakmışım ve Manning de kesinlikle aynı şeyi hatırlıyordu.

Manning, Tiffany'nin turtasının bulunduğu kek kabını açarken ben de getirdiğim kapları açtım. "Bu elmalı mı?" diye sordu. "Güzel görünüyor."

Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Seni seviyorum Büyük Ayı ama o turtaya elini sürersen nişan yüzüğünü çöpe atar ve hayatından sonsuza dek çıkar giderim."

Bir kahkaha attı, tabağı kenara itti ve beni kollarına çekti. "Bitirmeme izin vermedin. Diyordum ki, bu turta

ikinci sınıf hamur işi. Bilmelisiniz ki hiçbir şey ve hiç kimse beni en sevdiğim lezzet olan yaban mersininden alıkoyamaz."

OceanofPDF.com

BÜYÜK AYI

YAZ 2009

OceanofPDF.com

D Arkadaşlarım ve ailemle dolu bir evim olmasına rağmen, gece yarısı kapımı kimin çaldığından hiç şüphem yoktu. Lambayı yaktım ve yataktan kalktım. Bilmiş bir gülümsemeyle bornozumu etrafıma bağladım.

Bel.

Kapıyı açtığımda Manning'i siyah bir tişörtün üzerinde kollarını kavuşturmuş, kapı aralığında eğilirken buldum. "Kendi yatak odamın kapısını çalmaktan hoşlanmıyorum."

"İçeri giremezsin," dedim.

"Yalvarmayı sevmem." Bana baktı. "Uyuyor muydun?" "Yakınından bile geçmedim."

"Ben öyle düşünmüyorum. Sinir mi?"

"Hayır," diye fısıldadım, ona doğru adım atarak. Okuldayken yeterince geceyi onsuz geçirmiştım, artık mezun olmuştum ve Big Bear'da tam zamanlı yaşıyordum, artık yalnız uyumak istemiyordum. "Sadece yarının iyi geçmesini istiyorum. Bu gece herkes için barbekü yaparken iyi vakit geçirdin mi?"

"Evet. Ne kadar prova yaptık bilmiyorum ama hepimizin aynı yerde olması güzel."

"Burayı inşa ederken, yatak odalarının bir gün sevdiğimiz insanlarla dolacağını hiç düşündünüz mü?"

"Öyle olduğunu söyleyemem. Kendimi bu kadar şanslı bir piç olarak görmüyordum."

Bu akşamki prova yemeğinde, değer verdiğim insanlarla dolu bir arka bahçeye baktım. Gözlerim ızgaranın başındaki Manning'e takıldığında, acaba o da aynı şeyi söyleyebilir miydi? Manning'in tek baba figürü olan Henry tüm ailesiyle birlikte gelmişti ve Manning'in teyzesini de yanında getirmişti. Gary de karısı Lydia'yla birlikte şehirdeydi. Manning'in anne babasının ve kız kardeşinin yokluğu bizi günden güne nadiren etkiliyordu ama bu hafta sonu kaçınılmaz olacaktı. O sabahdan beri onunla ilk kez yalnız kaldığım için, "Ailen burada olamadığı için üzgünüm," dedim.

Yanağımın çukurunu okşadı. "Teyzem geldi. Madison öyle ya da böyle hep benimle."

"Ama ailen-"

"Artık benim için bir şey ifade etmiyor."

Gömleğinin eteğiyle oynadım. "Yine de her şeyden önce annenle yakındınız. Burada olmalıydı demiyorum, sadece senin için her şeyin farklı olmasını dilerdim."

"Ve tek bir şeyin bile farklı olmasını istemediğimi söylüyorum."

Gülümsedim, onu daha da yakınlaştırmak için tişörtünü yumrukladım. "Sen şanslı bir piçsin," dedim, "sadece bu gece değil. Oynaşmamız gerektiğini hiç sanmıyorum."

"Hmm." Reddedilmiş ve kederli bir şekilde iç çekti. "Keşke düğün polisi gerçek bir şey olmasaydı."

"Çok komik," dedim. "Bu vesileyle sana 'geleneksel' bir düğün isteyen kişinin *sen* olduğunu hatırlatmak isterim. Şatafatsız olması benim için sorun olmazdı ama sen babamın kutsamasına, prova yemeğine, buket ve yaka çiçeğine, yüzük taşıyıcısı olarak Blue'ya sahip olmak zorundaydın-"

"Yine de bir geceyi ayrı geçirmekle ilgili hiçbir şey söylemedim."

"Hangi geleneklere uyacağını sen seçemezsin," dedim ve ayak parmaklarımın ucuna kadar yükselip yanağından öptüm. "Misafir odasında kendine bir gece geçirmenin tadını çıkar."

Kapıyı kapatmak üzereydim ki Manning eliyle kapıyı yakaladı. "Neden burada olduğumu hiç mi merak etmiyorsun?"

"Neden burada olduğunu biliyorum," dedim ama yüzündeki eğlenen ifade kendimden şüphe etmeme neden oldu.

"Bana biraz kredi verin," dedi. "Bir akşam için onsuz da yaşayabilirim. Bunu yıllarca haftada dört gece yaptım."

"Son zamanlarda değil," diye hatırlattım ona. "Düğün planlarını tamamladığımızdan beri, sanki fiziksel olarak ellerini kendine saklayamıyorsun."

"Çünkü seni gelinlik içinde hayal etmek beni *delirtiyor*." Sanki gerçekten canı yanıyormuş gibi burnunun kenarına masaj yaparak inledi. "Bu konuda konuşamam yoksa geleneği bozar ve bu geceki planlarımızı mahvederim."

"*Planlar*?" Komodinin üzerindeki saate bakarak sordum. "Düğünümüzün olduğu gün gece yarısını geçiyor."

Bornozumun kuşağını çekiştirdi. "Kot pantolonunu ve tenis ayakkabılarını giy ve benimle ön tarafta buluş."

"Hiçbir yere gidemeyiz," dedim. "Bir ev dolusu misafirimiz var."

"Gittiğimizi bile anlamayacaklar. Hadi ama. Acele et."

"Ben *gelinim*," dedim. "Güzellik dinlenmesine ihtiyacım var."

Bornozumu açtı. "Bundan daha güzel olamazdın."

Geceliğimin önünden parmağını geçirirken göz kapaklarının düşme şekline bakılırsa, dışarı çıkmayı kabul etmeseydim, yine de evde kalıp uykuyu feda edeceğimizi hissediyordum.

"Pekâlâ," dedim ve elini olduğu yerde durdurdum. "Başımızı belaya sokmadan önce ön tarafa gitsen iyi olur."

Yalnız başıma, üstümü değiştirmek için dolabın ışığını yaktım. Doğrusu, Manning'in planladığı şey için minnettardım. Kapıyı çalmadan önce tavana bakıyor, ne yapmak üzere olduğumuzu düşünüyordum. Manning'le evlenmek zor olmayacaktı, beni ayakta tutan şey bunu tanıdığımız ve sevdiğimiz herkesin önünde yapmaktı. Belediye binasına gitme önerim

gerçek ama *belki* de korkuyla yapılmış bir şey. Ocak ayına kadar, o ve ben kendi özel balonumuzda yaşamıştık. Ailemle orada burada vakit geçiriyorduk ama onlar sadece yedi aydır çift olduğumuzu biliyorlardı. Sanki hepimiz yeniden tanışıyorduk.

Yatak odamızdan çıkıp ailemin, Manning'in teyzesinin ve bazı kız arkadaşlarımın uyuduğu kapalı kapılar ardındaki koridora doğru ilerlerken, kimsenin birlikte olacağımı düşünmediği bir adamla hepsinin karşısına çıkacağım için endişelenmekten kendimi alamıyordum. Hâlâ şüpheleri var mıydı?

Manning'in hakkını vermek gerekirse, aşırıya kaçan libidosu dışında, evlenme teklif ettiğinden beri düğün konusunda sakin olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Hiç şüphesi yoktu. Sinirleri yoktu. Aksine, tüm ayrıntıların halledildiğinden emin olmak için normalden daha fazla çalışıyordu. Bu yüzden onu verandanın basamaklarının dibinde Blue ile beklerken bulduğumda, kot pantolonu ve balıkçı çizmeleriyle tam bir erkek gibi görünüyordu, bir kolunun altında verandadaki salıncağın çiçek desenli minderleri vardı, tüm korkularım yok oldu. Yarın sevdiğim adamla, hem sert hem de hassas, kararlı ama özenli bir adamla evlenmekle ilgiliydi. Bizden başka hiçbir şeyle ya da hiç kimseyle ilgili değildi.

"Neden galoş giyiyorsun?" Uzattığı elini tutarak sordum. Kamyonetine doğru ilerlemeye başladım ama beni evin yanından arkaya doğru çekti. "Peki bu minderler ne için?"

"Tahmin et," dedi.

Manning ve ben evin arkasındaki ormanı pek çok kez keşfetmiştik. Genellikle oraya iki nedenle giderdik: Blue'yu yürütmek ya da göle gitmek. Bunların ikisi de hava karardıktan sonra yapılacak harika aktiviteler gibi görünmüyordu. "Şaşkınım," dedim.

Arka bahçemizden ormana geçerken Manning kolunu omuzlarıma dolayarak beni yakınında tuttu. Mavi ağaçların arasından fırladı ama onu çağırdığımızda hep geri koştu. Belki de evim dediğim yerden başka bir yerde olsaydım, ağaçların örtüsünden ürkebilirdim.

karanlıkta. Hışırdayan çalılar ya da etrafımızda yankılanan uğultular ve kanat çırpışları tarafından. Bunun yerine, beni korumak için öldüreceğini ya da denerken öleceğini bildiğim adamın yanına sokuldum.

Ormanın kenarına yaklaştıkça, Manning'in aklını kaçırdığına ve kamptan kaçtığımız, arabayla gezintiye çıktığımız ve kendimizi suda bulduğumuz geceyi yeniden yaratmaya karar verdiğine daha çok ikna oldum.

Orman bizi iyi tanıdığımız küçük bir göle açılan bir açıklığa çıkardı. Sıgdı, çoğunlukla haritanın dışındaydı ve amaçsızca sürüklenmemize yetecek kadar küçüktü. Manning yaptığı ilk sandalı orada, yerdeki bir kazığa bağlı olarak tutuyordu. Başka tekneler de yapmıştı - bazılarını satmıştı ve yardımla Big Bear Lake'in marinalarından birinde daha büyük bir tekne tutmuştuk - ama bu küçük cennet parçası çoğu zaman bize kalıyordu.

"Göle mi gidiyoruz?" Ben sordum.

"Bingo," diye yanıtladı. "Devam et. Sancak tarafına tırman." Manning göz kırptı ve ekledi: "Ve kucağıma." Büyük Ayı'daki evdeki ilk gecemde de bana aynı şeyi söylemişti ve yıldız *kuşu* olarak telaffuz edilen bu kelimeyi sevdiğimi biliyordu.

Daveti ne kadar sevimli olursa olsun, olduğum yerde kaldım. Bu teknede sevişmiştik. Manning'in elleriyle balık yakalamaya çalışıp başarısız olmasını izlerken yanlarım ağrıyana kadar gülmüştüm. Sıcak öğleden sonraları içinde sürüklenmiş, güneş batarken portakal dilimleri yemiştik. Ama kesinlikle gece dışarı çıkmamıştık.

Blue muhtemelen geride kalmak üzere olduğunu hissederek mızımızlandı. "Devam etmeden önce Blue ve benim biraz açıklama yapmamız gerekecek," dedim.

Kayığı çözmek için çömeldi ve sesindeki gülümsemeyi duydum. "Sorun nedir? Bana güvenmiyor musun?"

"Bu şeyi karanlıkta yönlendirmek için mi?"

"Yıldızlar dışarıda." Eliyle gökyüzünü işaret etti. "Bize rehberlik edecekler, Birdy."

"Aslında," dedim ellerimi kalçalarımaya koyarak, "hilal şeklinde bir ay var ve bu gece özellikle karanlık."

"Biliyorum," dedi. "Keşke bu şekilde planladığımı söyleyebilseydim ama şansımız yaver gitti."

Temkinli bir şekilde sancak tarafına tırmandım ve iki minderi de yerleştirdim. Ben pruvaya oturduktan sonra tekneyi yabani otların arasından itti ve peşinden suya girdi.

"Kal," dedi Mavi'ye.

Ne demek istediğini anlatmak için bir kez havladı ama gölün kenarına çöktü ve daha önce defalarca yaptığı gibi gidişimizi izledi.

"Nereye gidiyoruz?" Manning bindikten sonra sordum.

"Ortaya doğru." Yavaşça kürek çekerek bizi suyun üzerine çıkardı. Gece etrafımıza yayıldıkça, ara sıra su sıçramaları ve vıraklamalarla noktalanan tam bir durgunluk, yolculuğun varış noktası olup olmadığını merak etmeye başladım. Manning ve ben düğün için oldukça sade bir hafta sonu planlamış olsak da, arkadaşların ve ailenin bir arada olmasının getirdiği kaosun önüne geçmek mümkün değildi. Tiffany'nin gelinliğinin son dakikada değiştirilmesi gerekiyordu. Henry'nin kamyoneti evden on mil uzakta bozulmuştu. Çamaşır makinemizin hortumu misafirler gelmeden saatler önce su sızdırmaya başlamıştı. Böyle bir dinginlik ve huzur yaşamayalı günler, hatta belki haftalar olmuştu.

"Tamam, bu iyi bir fikirdi," diye itiraf ettim, gözlerimi kapattım ve ılık esintinin tadını çıkarmak için teknenin arkasına yaslanarak rahatladım.

"Öyle mi?" Manning sordu. "Nasıl olur?"

"Yarının sorunsuz geçmesini sağlamanın ayrıntılarına takılıp kalmak çok kolay. Geriye dönüp baktığımda her şeyi hatırlamak istiyorum. Yavaşlamak ve her şeyi içine almak iyi geliyor." Gülümseyerek gözlerimi açtım. "Hafta sonu boyunca bunu bana hatırlatmaktan çekinme."

"*Geleneksel olarak*," dedi Manning, "seni yarın da görmemem gerekiyor. En azından biz 'evet' diyene kadar."

İçimi çektim. "Sanırım bir sonraki düğünümde bu aptalca ritüellerden bazılarını kaldıracam."

"*Bir sonraki düğününüz?*" Kürekleri bıraktı ve ayağa kalktı, tekneyi öyle sert salladı ki ciyakladım ve kenarlarından tuttum. "Onu geri al."

"Ya da ne?" Alay ettim.

"Bu tekneyi deviririm. Ayıları kışkırttığın için seni haklı çıkarır."

Karanlıkta, üzerime doğru gelirken neredeyse bir ayıya benziyordu. "Sen yapmazdın," dedim.

"Olabilir," dedi, "eğer burada olmasaydık."

"Burası neresi?"

"Gölün ortası. Gösteriyi izlemek için en iyi nokta." Bana doğru uzandı. "Gel."

Elini tutarak bacaklarının arasına oturmam için beni öne doğru yönlendirmesine izin verdim. Beni sarıp sarmaladı, sırtımı göğsüne yasladı. "Yukarı bak."

Ona yaslanarak rahatladım, sayısız yıldızı tararken kollarımı onunkilere dayadım. Zifiri karanlıkta özellikle parlıyorlardı. "Çok güzeller," dedim.

"Gerekirse senin için her zaman yıldızları yerinden oynatacağımı biliyorsun," dedi. "Ne gerekiyorsa yaparım."

Sözlerinin ardındaki sıcaklığı takdir etsem de, bazı kaderlerin yeniden düzenlenememesi mümkün değil miydi? Siyah gökyüzünün enginliği ve tepemdeki yıldızların çokluğu kendimi küçük ve önemsiz hissetmeme neden oldu ama kötü anlamda değil. Evrenin bizim için planları var mıydı? Yoksa Manning ve ben gerçekten kendi kaderimizi mi belirlemiştik? Ve bu gerçeklerden herhangi biri geleceğimiz için ne anlama geliyordu?

Manning ve ben doğum kontrol haplarımı atalı aylar olmuştu. Gelinliğimi diktirmemek için bahaneler üretmeyi bırakalı haftalar olmuştu. Çoğu kadının koridorda bebek yumrusuyla yürümekten mutlu olacağını sanıyordum ama ben neredeyse bunu planlamıştım. Manning endişelenmedi. Konu açıldığında, bana zamanımız olduğunu hatırlattı. Bu

olacağını düşünmüştüm. Keşke onun sahip olduğu güvene sahip olsaydım ama bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim.

Manning ağzını kulağıma doğru eğdi. "Lake?" diye sordu. "Hmm?"

"Beni duydun mu?"

Ne gerekiyorsa. Parıldayan yıldızların altında otururken, Manning'in onları bizim lehimize hareket ettirmek için elinden gelen her şeyi yapacağını düşündüm - ama yapamazsa ona ne olurdu?

"Bir sorun mu var?" Ben sordum.

"Hayır. Sadece yarını hafife almadığımı bilmeni istiyorum. Seni seveceğime ve seninle ilgileneceğime söz veriyorum, her zaman. Yolumuza ne çıkarsa çıksın."

"Biliyorum,"

dedim. "Elini aç."

Avucumu yukarı doğru çevirdim ve içine küçük ve soğuk bir şey koydu. Yüzüme doğru kaldırdım. "Bunu aylardır görmemişim," dedim ruh hali yüzüğüne hayranlıkla bakarak. "Nereden buldun bunu?"

"Mücevher kutunda. Yarın için isteyebileceğini düşündüm."

İkimiz de görebilelim diye elimi esneterek taktım. "Madison hâlâ hayatta olsaydı benimle birlikte orada duruyor olurdu," dedim.

"Biliyorum." Bana biraz daha sıkıca sarıldı ve gökyüzünde ışık belirene kadar sessizce oturduk. "Bak," dedim, işaret ederek. "Kayan bir yıldız."

"Pek sayılmaz," dedi.

Zamanlama neredeyse çok mükemmeldi. Daha fazla gümüş yıldız başımızın üzerindeki karanlığı yararken, daha dik oturdum. Bu gerçekten bir gösteriydi. "Neler oluyor?" diye sordum.

"Hareketli yıldızlar."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Ne?"

"Perseid meteor yağmuru. Her Ağustos'ta olur."

"Düğünümüzden önceki gece mi?" diye sordum.

"Teknik olarak, *bugün* evleniyoruz."

Bunu söylediğini duyunca tüylerim diken diken oldu. Yarın gece bu saatlerde Manning benim kocam olacaktı. Gözlerimde mutluluk gözyaşlarıyla, gökyüzünü daha fazla meteor boyarken ona daha da sokuldum. "Bekle, yaz mevsimini önerdiğimde bu hafta sonu için bu yüzden mi ısrar ettin?" diye sordum.

Altımda omuz silkti. "Arada bir zamanlamayı doğru yaparız."

"Çok romantiksin."

"Sadece senin için," dedi, "ama bu kimse için sürpriz değil."

Başımı ona doğru çevirdim. Beni yavaşça, kasıtlı olarak, aramızdaki taşan aşktan bir damla bile dökmeden öptü.

Başımızın üstünde gökyüzü hareket ediyor ve yeniden düzenleniyordu. Sonsuza kadar birlikte olmak için bundan daha mükemmel bir yol olamazdı. Belki de zamanlamamız her zaman doğruydu ve Manning gibi benim de kendimi bırakmam ve sonunda olması gereken her şeyi elde edeceğimize güvenmem gerekiyordu.

OceanofPDF.com

“Y Manning'in çekingen davranacağından endişelenmiyor musun?"
Arkamda, ana banyomda, kız kardeşim bir elinde saç maşası, diğer elinde

diğeriyle saçımı yoldu. "Şu anda Meksika yolunu yarılamış olabilir. Sen koridora çıkana kadar hiçbir fikrimiz olmazdı."

"*Tiffany*," diye azarladı annem, ayaklı küvetin üzerine tünediği yerden başını kaldırıp bakarak. Cep telefonunu kaldırdı. "Az önce babanla konuştum. Manning'le birlikte ve herkes güvende."

Val, Hollywood yeni bir *Karayip Korsanları* filmi duyurduğunda yaptığı gibi başını ciddi bir şekilde sallarken gülmekten kendimi alamadım. Tezgâhın yarısında, takma kirpiklerini takarken, "*Lake*'in kaçma ihtimali Manning'in kaçma ihtimalinden daha yüksek," dedi.

Tiffany kendi saçını düzeltmek için saçımı kıvırmaya ara verdi. Aynada bana bakarken gözlerini büyüttü. "Onu mihrapta terk etmeyi mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır." Bugün hayallerimin erkeğiyle evlenmeme hiçbir şey engel olamazdı. Yine de üşüme fikri saten bornozumun yakalarını boğazıma kadar kapatmama neden oldu. "Bu düğün o kadar kesin ki, eğer gerçekleşmezse, bodrumunuza taşınır ve Kùlkedisi gibi tüm yemek ve temizlik işlerinizi yaparım."

"Gerçekten mi?" Tiffany ya gerçeği anlamamış ya da kötü bir üvey kardeş olduğunu ima etmemi umursamadan sordu. Buklelerimi sırtımdan omuzlarıma doğru süpürürken mutlu bir şekilde iç çekti. Başımın üzerinden baktı, aynada yaptığı işi inceliyordu. "Yani, önce Robby'ye sormam gerekecek. Alanı konusunda çok titizdir."

"Belli ki," diye kabul ettim ve annemle sessiz bir kıkırdama alışverişinde bulundum. Yaptığım şaka Tiffany'nin dikkatinden kaçmamıştı, sadece aklında hep Robby vardı. Bunun için mutluydum. Son birkaç aydır onun yüzünden dikkati o kadar dağılmıştı ki Manning ve benimle neredeyse hiç ilgilenmemişti. Doktor Robby ile güzel yüzüne uygun altın sarısı saçlarıyla tanışmıştım. Annemin söz verdiği gibi, evinin sahibi olan ve çocuklarla arası iyi olan istikrarlı ve sabırlı bir adamdı - en azından genellikle yanında bir loliop olurlardı. Daha da önemlisi, Tiffany'nin hayata karşı kaygısız yaklaşımından, annemin ona olan hayranlığı kadar etkilenmişti. Manning'in ve benim Ocak ayındaki ziyaretimizden kısa bir süre sonra Robby evlenme teklif etti.

Ve Tiffany bunu unutmamıza asla izin vermedi.

"Ugh," dedi. "Yüzüğüm saçına takılıp duruyor." "Hangi yüzük?" Val makyaj çantasını karıştırarak sordu. "*Nişan* yüzüğüm," dedi Tiffany.

"Ah, doğru ya." Val bir allık pudrasını açtı, fırçayı içinden geçirdi ve fazla pudrayı üfleyerek temizledi; bir yandan da sırtıyordu. "Sanırım unutmuşum. Açıkladığın için teşekkürler."

Tiffany, Val'e şaşkın bir bakış fırlattı. Böyle büyük bir haberi unutmaya nasıl cüret ederdi? Kız kardeşimi daha fazla kızdırmamak için gülmek için kendimi zor tuttum. Sadece düğün günü saçımdan değil, ki şu anda avuç avuç saçı vardı, makyajımdan da sorumluydu. Koridorda yürürken saçsız bir şişme bebek gibi görünmek istemiyordum.

Val makyajını bitirdikten sonra ortadan kayboldu ve elleri arkasında geri döndü. "Buketini en son ben bitirdim."

gece," dedi. "Ayrıca Tiffany, ben ve diğer nedimelerin taşınması için lavanta demetlerini bir araya getirdim."

Etrafına bakmaya çalıştım. "Bir bakayım."

Krem ve al renkli güllerle leylak, lavanta ve yeşilliklerden oluşan çiçek buketini bana uzatırken bir elini arkada tutuyordu. Elbiselerinin mürdüm rengini tamamlayan aranjmanı içime çektim. "Bayıldım buna."

"Bunu da ben yaptım," diyerek aynı çiçeklerden oluşan sade bir tacı başıma yerleştirdi. "Dün gece mavi bir şeye ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Morun işe yarayacağını düşündüm, ama iyi bir önlem için biraz delphinium ekledim."

"Teşekkür ederim," dedim ve ona sarıldım.

Tiffany tacı ve başımın üst kısmını inceledi. "Ödünç aldığın bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim kaşlarımı çatarak. Manning bugün için küçük ayrıntıların çoğunu halletmişti. Ben daha çok misafirlerimizi rahat ettirmek ve son dakika düzenlemeleriyle ilgileniyordum.

Val, "Elbiseniz ödünç alınmış sayılabilir," diye önerdi.

"Doğru," dedi Tiffany. "Yetmişli yıllardan kalma gibi görünüyor. O eski şeyleri neden sevdiğinizi anlamıyorum."

Val, "Otuz beş yaşındayken neden Hollister'dan alışveriş yaptığını da bilmiyorum," diye karşılık verdi.

"Kızlar," dedi annem. "Bugünün Lake'in günü olduğunu hatırlamaya çalışın."

"Çok yaşlı görünmektense çok genç görünmeyi tercih ederim," diye mırıldandı Tiffany, Val'in nedime elbisesine küçümseyici bir bakış atarken - Tiffany'nin giydiğinin aynısı olmasına rağmen. Val'in Birkenstock ayakkabılarına yavaşça göz kırptı. "Lezbiyen misin sen?"

"Ben kendimi etiketlerle özdeşleştirmiyorum," dedi Val. "Ya da bazı insanların aksine stereotiplere hayat vermiyorum."

"Yani bu evet demek. Kız kardeşime aşık mısın?" Tiffany'nin nefesi kesildi. "Yoksa *bana* mı?"

Val gözlerini devirdi ve arkasını dönerek, "Törenden önce topuklu ayakkabılarımı giyeceğim," diye mırıldandı.

Val'den imzalı bir geri dönüş yok mu? "Bakın, bugünü atlatmak adına," dedim, "ikinizi mümkün olduğunca ayrı tutmaya karar verelim. Tiffany'nin çok *çağdaş* bir stil anlayışı var ve Val ne bana ne de bir başkasına aşık."

Val sanki onu şaşırtmışım gibi başını omzunun üzerinden salladı ama ifadesi çabucak yumuşadı. "Vakit neredeyse geldi," dedi makyaj çantasını toplarken. "Botların nerede?"

"Dolabımdaki ayakkabı kutusu."

"Ben onları hazırlayayım," dedi çıkarken.

Tiffany bir rimel çubuğunu kınından çıkmış kılıç gibi tüpünden çıkardı. Bana başıyla işaret etti. "Tavana bak."

Tiffany çıplak kirpiklerime saldırırken ve annem banyo kapısının arkasında asılı duran, genellikle kabartılamayan elbisemi kabartırken, Val'e neler olduğunu merak ettim. Bazen insanlarla dalga geçmek için öyleymiş gibi davransa da lezbiyen değildi ama *kesinlikle* bir sırrı vardı. Bekârlığa veda partimi, her iki kıyıda arkadaşlarımızla Napa Vadisi'ne bir gezi planlamıştı ve düğünle ilgili her konuda yardıma hazırды ama geçen yıl benden uzaklaştığını fark etmiştim. Manning için onu çok fazla görmezden geldiğimi düşünmüştüm ama geçenlerde Los Angeles'taki evinde bir hafta sonu geçirmek istediğimde, evi ilaçlatmakla ilgili bir bahane uydurdu. Val bir profesyonel gibi cezbedebilir, ikna edebilir ve konuyu saptırabilirdi ama söz konusu değer verdiği insanlar olduğunda berbat bir yalancıydı. Düğün telaşı içinde onun bu davranışının nedenini öğrenmeye fırsatım olmamıştı.

"Ben herkesin oturduğundan emin olacağım," dedi annem ve beni Tiffany ile yalnız bıraktı.

Ve göğüsleri.

Makyajıma son rötuşları yaparken neredeyse askısız elbisesinden kucağıma dökülüyorlardı. Büyük olasılıkla ihtiyacından daha küçük bir beden seçmişti. "Sanırım Val'in duygularını incittin," dedim.

"Onda hiç yok," diye yanıtladı Tiffany. "Dudaklarını ayır."

Makyajımı soluk pembe bir parlaticıyla tamamlarken çenemi gevşettim. Aynayı bana vermek için kenara çekildi. Tüm savurganlığına rağmen, görünüşümü doğal tutmakta her zaman başarılı olmuştu. Başımı eğdim, yanaklarım parlayıp ışıldarken onları yuvarlaklaştırdım.

Tiffany bir el aynası uzattı. "Arka taraf için."

Ayağa kalktım ve döndüm. Val'in çiçekten tacının tepesinde saçlarım uzun, gevşek bukleler *halinde* dalgalanıyordu. "Güzellik uzmanı olmalıymışsın, Tiff."

"Biliyorum." Sanki bir bilim projesiymişim gibi beni daire içine aldı. "Saçlarını biraz uzatmana çok sevindim. Omuzlarının üstündeki hiçbir şey sana yakışmıyor." Başını eğdi. "Ama bence fotoğraflar için daha fazla makyaja ihtiyacın var."

Ne zaman Manning'le dışarıda bir gece geçirmek için süslensem, bana bir prenses gibi davranırdı ama eve geldiğimizde takılarımı çıkarır, topuklu ayakkabılarımı çıkarır, elbisemin fermuarını açar ve saçlarımı çözerdi, onun tapındığı bir tanrıça olurdum. Onun için az olan her zaman çok olurdu. "Bu mükemmel," dedim.

"Tamam, ama tören ve fotoğraf çekimi arasında rötuş için beni görmeye gel. Ve ağlamamaya *çalış*."

Kız kardeşime döndüm. Saçlarını topuz yapmıştı ve buz mavisi gözleri pırıltılı teni ve uzun, simsiyah kirpikleriyle ısıniyordu. Benden ve kendinden farklı görünüyordu. Bugün, onca gün içinde, onda nadiren gördüğüm bir durgunluk vardı. Üzgün olmak ya da düğünü tamamen iptal etmek için her türlü nedene sahip olduğu düşünülürse, bu çok az anlam ifade ediyordu. Sarılmak için onu kucakladım. "Teşekkür ederim," dedim.

Bir an sürdü ama sırtımı sıvazladı. "Tamam, tamam. Kız kardeşimin düğün gününde özensiz görünmesine izin veremem."

"*Burada olduğun için* teşekkür ederim demek istemiştin," dedim gülerek, yüzüne bakmak için geri çekilirken. "Bütün bunlar senin için sorun değil mi, yoksa numara mı yapıyorsun?"

Bana göz kırptı. "Beni ve Robby'yi birlikte *gördün*, değil mi? Beni o kadar çok seviyor ki artık küçük şeylerin bir önemi kalmadı." Gözlerini devirdi. "Senin düğünün küçük-geez olduğundan değil. Özür dilerim. Robby insanların benden korktuğunu ve sözlerime daha dikkat etmem gerektiğini söylüyor."

Oh, kız kardeşim. Değişmemiştin, ama deniyordu - bunun için ona biraz kredi vermeliydim. Bu noktada, biraz empati geliştirmek bir yana, onun o kadar değişmesini istediğimden bile emin değildim. Artık benim için bir tehdit olmadığına, davranışları eğlenceli bir hal alıyordu. "Senden korkmuyorum," dedim, "ama eskiden korkardım."

"Gerçekten mi? Bunu anlayabilirim. Abla falan." Sırıttı. "Her neyse, Robby ile tanışmamış olsaydım bugün burada olur muydum emin değilim ama tanıştım, bu yüzden geldiğime memnunum."

"Gelmeseydin anlardım ama dürüst olmak gerekirse, sen burada olmasaydın çok büyük bir şey eksik olurdu."

"Gerçekten böyle mi hissediyorsun?" diye sordu.

Tiffany'nin bu hafta sonu evde kalıp sinirlenmesi fikri bana hiç zevk vermedi. Onun sadece kendi yolunu izleyerek başarılı olmasını istemiştin - sadece bu yolun Manning'in tam tersi yönde olmasını dilemiştin. Gülümseyerek başımı salladım. "Evet. Her şey için üzgünüm ama umarım ikimiz de bunun en iyisi olduğunu kabul edebiliriz."

"Öyle oldu." Başparmağının ucunu ıslattı ve yanağıma bir şey sürdü. "Manning mutlu olmayı hak ediyor ve şimdi anlıyorum ki o hiç mutlu olmamış. Dün gece onunla bir süre konuştum, bambaşka bir adam olmuş."

Tiffany, Manning'i benim bilmediğim yönleriyle tanıyordu. Benim için acı çektiğinde ve şeytanlarıyla mücadele ettiğinde her gün onun yanındaydı. Ben biliyordum.

mutluydu ama Tiffany'nin bunu söylediğini duyunca boğazım düğümlendi. "On altı yaşındayken aşkın ne olduğunu zar zor kavrayabiliyordum ve o zamanlar bana inanmadığını biliyorum, ama ona karşı bunu hissediyordum."

"Oh, Tanrım. Sana ağlama demiştim." Tiffany banyo tezgahından bir mendil almak için arkasını döndü. Bunu yaparken fermuarının dikiş yerlerinden gerildiğini fark ettim. Gözlerinde yaşlarla geri döndü ve *bu* da onu ele veriyordu. Tiffany iyi bir makyajı ağlayarak ziyan etmezdi. "Tiff?" diye sordum.

Gözümün kenarını sildi. "Ne?"

İçindeki bu durgunluk Robby'ye olan aşkıdan daha büyük bir şeyin sonucu olabilir miydi? "Henüz bir tarih seçmedin mi?"

"Hayır." Yanakları pembenin en hafif tonuyla renklendi. "Biliyorum size sonbahar demiştik ama sonbahar çok tahmin edilebilir. Gelecek yıla kadar bekleyeceğiz."

"Anlıyorum."

Her nefes alışında göğsü inip kalkıyordu. Elbisesinin dar olduğunu fark ettiğime göre, göğüsleri gözlerimin önünde büyüyor gibiydi.

"Beklemenin başka bir nedeni var mı?" Ben sordum.

Mendili topladı, gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaydırды. "Ne tür bir sebep?"

"Belki de daha büyük beden bir elbise sipariş etmek istemediğiniz içindir?"

Gözlerini kıstı ve bir an için yanlış anladığımdan endişelendim. Hamile olabileceğini düşünerek, kız kardeşimin kilo aldığını ima etmişim ki bu da son zamanlarda kaydettiğimiz tüm ilerlemeyi geri almanın kesin bir yolu olurdu. Ama sonra omuz silkti. "Olabilir. Ama bugün *senin* günün," dedi. "Bu *senin* düğünün. Benim için endişelenme."

Bugün *benim* günüm müydü? Artık onda temelde farklı bir şeyler olduğunu biliyordum. Muhtemelen ilk kez spot ışıklarını bana veriyordu. Ya uzaylılar tarafından kaçırılmıştı ve onun daha iyi bir versiyonunu göndermişlerdi ya da hormonları çıldırmıştı ve hamilelik onu yumuşatmıştı. Böyle bir şey olduğunu duymuştum.

Roswell'i de duymuş. "Hamilesin." Gülümsememi engellemeye çalıştım. "Bunu planlıyor muydun?"

"*Değildim*. Robby muhtemelen prezervatifte delik açmıştır."

Buna yanıt alamayınca sinirli bir şekilde güldüm. "Annem biliyor mu?"

"Hayır. Daha yedi haftalık bile değilim ve bir şey söylemeye hazır değilim." O

omzunun üzerinden baktı. "Daha önce olanları düşününce, bunun doğru olduğunu düşünmekten bile korkuyorum."

Başımı salladım. Adet dönemim bir gün bile geciktiğinde endişelenirdim, bu yüzden anlıyordum. Bu sefer kendime ne olursa olsun Tiffany'nin yanında olacağıma söz verdim. Daha önce ailesine ihtiyaç duyduğunda olduğu gibi mesafemi korumayacaktım. "Aramızda kalsın, Manning ve ben deniyoruz."

"Hiç şaşırmadım." Kolumu sıktı. "Birlikte hamile kalabiliriz."

Heyecan içime dolduğu anda söndü. Manning ve ben, zamanlama konusunda söz sahibi olmadığımı anlayacak kadar uzun süredir doğum kontrolünü bırakmıştık. "Uzun zaman oldu," dedim. "Aslında koridorda paytak paytak yürüyebileceğimi düşünmüştüm."

"Ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Neredeyse bir yıl. Ama buna doğum kontrolünün etkisinin geçmesi için geçen süre de dahil."

"Ah." Biraz başını salladı, gözlerini kırıştırdı. "O kadar da uzun değil. Ve iyi tarafından *bakarsak*, paytak paytak yürümüyorsun. Düğün gününde bu korkunç bir görüntü olurdu."

Kabul ettiğimden emin değildim. Beni hamile bir gelin olarak düşünmenin Manning'i nasıl çılgına çevirdiğini hatırladım. "Muhtemelen haklısın."

Annem döndü ve elbisemi kapının arkasından aldı. "Bizim için hazırlar."

Aynadan ona baktım. "Bunun içine girmek için yardıma ihtiyacım var."

Annem ve Tiffany aynı anda, "Önce tuvalete git," dediler. "Yapmak zorunda değilim."

"Kendin yap," dedi Tiffany.

"Yapabilirsin," diye ekledi annem.

"*Tamam*," dedim, çoğunlukla başka türlü gitmeme izin vermeyeceklerinden korktuğum için.

İşimi bitirdiğimde annemi, Tiffany'yi ve Val'i yatak odasında buldum, hepsi de elbiseyi açmışlardı.

Val, "Bence başının üzerinden geçmeli," diyordu.

"Saçı ve makyajı için bir saat harcadıktan sonra mı?" Tiffany sordu. "İçine girebilir."

"Üst kısmı çok dar," dedi Val. "Kalçalarının üzerine oturmayacak, alınma Lake. Sorun sende değil, elbisede. Bunu sette her zaman yapıyorum."

"Her neyse," dedi Tiffany. "Eğer ona vakıf olursa, bu senin suçun."

Garip bir şekilde, didişmeleri beni gülümsetti. Bu normaldi ve bugün normal olmak güzeldi. Koridorda yürümekten, aşkımla evlenmekten, arkadaşlarım ve ailemle birlikte yiyip içmekten başka bir şey istemiyordum. Bornozumunu çıkardım ve onlar kolları üzerinde çalışırken kollarımı kaldırdım ve başımı yakadan geçirdim.

Annem fermuarımı çekip elbiseyi istediği gibi düzenledikten sonra, ayakkabılarımı giymeme yardım etmek için beni boy aynasına doğru yönlendirdi. Omzu açık, uzun kollu krem rengi elbisemi şehirdeki ikinci el bir mağazadan almıştım. Dantel korsaj havamı kesmeden göğüslerimi sarmayı başarmıştı ve eteği bol bir sütun halinde düşüyordu. Tiffany'nin ayakkabılarla eğlenmek gibi alışılmadık bir önerisi olmuştu, bu yüzden Val tören ve resepsiyonumuzun açık hava ortamına uyması için kestane-kahverengi deri çizmeler seçmeme yardım etmişti.

Yana dönüp kendimi her açıdan kontrol ettim. Uzun dantel kollar sadece omuzlarımı açıkta bırakıyordu. Patiklerimin ayak parmakları etek ucunun altından dışarı çıkıyordu. Dünyanın en şık, en göz alıcı ya da en seksi gelini değildim, ama kendim gibi görünüyordum - sevdiği adamla koridorda yürümek üzere olan bir kadın. Neyse ki Manning beni seksi hissettiriyordu.

ne giydiğimin bir önemi yoktu. Yine de, daha sonra onun için özel bir düğün iç çamaşırına sahip olduğumu bilerek kendi kendime gülümsedim.

Aynadan uzaklaşmaya başladığımda bakışlarım sağ elime takıldı. Manning'in teknede parmağıma taktığı ruh hali yüzüğü'nün koyu mor rengi krem rengi dantelin üzerinde canlıydı. Big Bear'da Manning'e geri döndüğü'm gece, yemek yedikten, tartıştıktan, ağladıktan ve seviştikten sonra bu renge dönmüştü ve o zamandan beri değıştiğı'nden emin değıldim. O mor bizim mutluluk tonumuzdu ve düğün için mürdüm rengi seçmemin sebebiydi. Manning'in bir gece önce gölde onu bana vermesi tesadüf değıldi. Sonuçta ödünç aldığım bir şey vardı. Bunu önce Madison'ın yüzüğü ve onun varlığı'nın bir sembolü olarak düşündüm.

Elimi son bir kez elbisenin üzerinde gezdirdikten sonra anneme, Tiffany'ye ve Val'e döndüm. "Ben hazırım."

Sıcak bir yaz akşamında, en iyi arkadaşım ile evlenmeye hazırlanırken arka verandamda durup arkadaşlarıma ve aileme bakıyordum. Kalabalığı'nın mırıltıları arasında bir kemancı çalıyordu, güneş turuncu renkte dağların ve ağaçların arkasına doğru alçalmaya başlamıştı. Manning ve arkadaşları arka bahçemizi, yanan fenerlerin sıralandığı bir koridorla bölünmüş ahşap katlanır sandalyelerle düzenlemişlerdi.

Beş nedimemden biri Pomona'dan, diğeri ikisi ise Los Angeles'tan gelmişti. Seyirciler görünüşe göre kendi kendilerini ayarlamışlardı - New York'tan gelen arkadaşlar bir sırayı kaplarken, diğeri bölümler Kaliforniyalılar, yüksek lisans sınıf arkadaşları ya da Manning ve benim arkadaş olduğumuz yerliler tarafından ele geçirilmişti. Tiffany nedime koltuğı'ndan Robby'ye bir öpücük gönderdi. Val'in normalde alaycı olan ifadesi, ikinci sıradaki birine göz kırparken ısındı ve yumuşadı. Bu kişinin altın sarısı saçları şimdi geniş, sörfçü omuzlarına kadar inmişti. Corbin onu nedime olmaya zorlamamdan kıl payı kurtulmuştu.

Arkadaşlarımın ve kız kardeşimin karşısında Henry, Gary ve Manning'in Big Bear'a taşındığından beri yakınlaştığı inşaat işinde çalışan birkaç adam duruyordu.

Gelin partisi daha önce hiç görmediğim bir düğün kemerini çevreliyordu. Evdeki bal ağacından yapılmış ve krem rengi tüller, sarmaşıklar, çam kozalakları ve beyaz parıldayan ışıklarla süslenmiş bu kemer hakkında neden hiçbir şey bilmediğimi anladım. Manning'den bana bir düğün hediyesi olmalıydı. Kemerin bir tarafının dibinde, Blue yüzük taşıyıcılığı rolü için keseli bir koşum takımı giyiyordu.

Manning dışında her yere baktım. Bir kez baktığımda, benim için her şey bitmiş olacaktı. Manning'le yıllar önce sokakta göz göze geldikten sonra asla aynı kız olmamıştım ve onu gelinini beklerken gördüğümde de aynı kadın olmayacaktım.

Onun düşünceli tavrı kalbimi doldururken, babamla merdivenlerin dibinde buluşmak üzere verandadan indim. Bana dirseğini uzattı. "Küçük bir kızken izlediğin masallardaki prenseslere benziyorsun."

Gülümsedim. "Hepsi Tiffany'nin işi."

"Hiç şüphem yok." Kollarımızı birleştirdik ve beni koridora doğru yönlendirdi. "Gergin misin?"

"Hayır," diye cevap verdim ve sonunda Manning'in bakışlarıyla karşılaştım. Kuşkusuz, gözleri bunca zamandır benim üzerimdeydi. Diğer her şey bir kenara bırakıldı, burnumun direği sızladı. Takım elbisesinin yakasına buketimle uyumlu krem rengi bir gül iliştirmiş, siyah kravatının düğümünü düzeltmiş ve erimiş çikolata kahvesi gözleriyle her hareketimi izliyordu. Ona gülümsemek istedim. Arka bahçeyi rustik bir cennete dönüştürmek için harcadığı sevgi ve ustalık için ona teşekkür etmek istedim.

-Kemerden ağaçlara, sandalyelerin üzerine ve kafeslerden sarkan parıldayan ışıklara, resepsiyonu burada yapabilmemiz için kiraladığı piknik masalarına kadar. Ona bir öpücük kondurmak, onu çağırmak, sevinç gözyaşları dökmek istedim. Ama bunların hiçbirini yapamadım. Manning de ben de o an donmuş gibiydik.

Bir an, sadece kalplerimiz atıyor ve senkronize oluyordu.

-Ve aramızdaki bağ beni ona daha da yaklaştırıyor.

Koridorda yürürken üzerimde Manning'den başka gözler varsa da fark etmedim. Sadece hissettiklerimi duydum; ayaklarımın altında çıtırdayan çam iğneleri, babamın takım elbisesinin elbiseme sürtünmesi ve kulaklarımda kalp atışlarımın yankısı. Ona ulaştığımızda batan güneş Manning'in üzerine bir parıltı düşürdü.

Babam bana döndü. "Seni seviyorum Lake," dedi ve bu kadarı yeterliydi, ama ekledi: "Bu hale gelmede çok az payım olsa da seninle gurur duyuyorum."

"Ayrı olsak bile her gün yanımdaydın baba." Gözyaşlarımı tutarken boğazımın arkası yandı. Ona sarıldım. "İyi günde de kötü günde de."

Kıkırdadı, sonra Manning'e başını sallamadan önce gitmeme izin verdi. Sunağa doğru adım attım ve parmak uçlarımı pürüzsüz ahşap üzerinde gezdirmek için durakladım. Kemerin alt tarafına, sadece Manning'in, bakanın ve benim görebileceğimiz bir yere oyulmuş, neredeyse görünmeyen küçük yıldızlar ve ortada *L+M* harfleri vardı.

"Charles yardım etti," dedi Manning.

Babam yerine otururken bana gülümsedi. Gözlerimde yaşlarla Manning'in önüne geçtim ama kendimi kaybetmeden ona bakamıyordum. Blue'nun başını kaşıdım, sonra kendimi toparlamak için boş yere yere yere baktım ... ve Manning'in ayakkabılarını fark ettim. Benim ısrarım üzerine bugün için özel bir takım elbise almak için zaman ve para harcamıştı ama ayakkabılarını sormayı unutmuştum. Ağlamaklı bakışlarımın arasından Timberlands'ine bir kahkaha attım.

"Arkadaşlar ve aile-" diye başladı nikâh memuru, Manning çenemin altına bir parmak eklemi koyup gözlerimi onunkilerle buluşturunca durakladı. Kalın bir şekilde yutkundum ama bakışlarını tuttum ve yeminlerimi tekrarlama sırası bana ve ardından Manning'e gelene kadar başka bir şey duymadım.

Aylar önce Manning'e kendi yeminlerimizi yazıp yazamayacağımızı sormuştum ama o hayır demişti. Benimle arkadaşlarının ve ailesinin önünde evlenmek istiyordu ama en özel ve mahrem duygularımız sadece bu kadardı - özel ve mahrem. Manning'le nasıl hissettiğimi paylaşmadığım onca yıldan sonra, yine de söylemeyi önemseydiğim tek kişi oydu.

Yüzüklerimizi değiştirdik. Manning avucumu onunkinin içine yerleştirdi ve basit bir altın yüzük takmadan önce avucumun arkasını öptü. Ben de onun pürüzlü eline aynı yüzüğü taktım.

"Bana verilen yetkiye dayanarak," dedi papaz, "sizi karı koca ilan ediyorum. Manning-"

Manning'in ağzı sinsî bir gülümsemeye dönüştü. "Evet?" "Şimdi gelini öpebilirsin."

Manning beni kollarının arasına aldı ama öpmek yerine kulağıma fısıldamak için yer değiştirdi. "Seni seviyorum *Sutter Gölü*. O ilk gün ya da ondan sonraki herhangi bir gün bana neden güvendiğini bilmiyorum. Beni büyülemiştin. Sende bir şeyler vardı ve hâlâ da var. Mavi gözlerin karanlık ve gürültülü kafama huzur ve ışık getirdi." Geri çekildi ve kendini toparlamak için bir an durdu. "Belki de beni sen kurtardın, Birdy."

Son sözleriyle birlikte gözyaşlarım nihayet serbest kaldı. Başımı salladım. "Kendini kurtardın."

"Yaptın. Hem de birden fazla kez. Eğer hayatım her şey olmasaydı," dedi, kalabalığın üzerinden evimize doğru başını sallayarak, "hiçbir şey olmazdı."

Onu kendime çekmek için yakalarını sıktım, artık açıkça ağlıyordum.

"Manning." "Evet, Birdy."

Kulağına fısıldayabilmem için beni belimden tutup kaldırdı. "Sana Belediye Binası'nın iyi olacağını, nerede, nasıl ve ne zaman olduğunun önemli olmadığını söyledim. Ama sen benim içimi gördün. Derinlerde bir yerde hâlâ buraya gelemeyeceğimiz korkusunu taşıyorum. Bu anı yaşayamayacağımız korkusu. Bu yüzden, kimin tanık olduğu ya da nasıl yapıldığı önemli değilmiş gibi davrandım, ama önemli ve sen bunu biliyordun. Belki de hayatını kurtardım, bunu bilmiyorum ama

Beni hesaba katılamayacak bir yoğunlukla seviyorsun. Yolumuza çıkmaya çalışan herkes için korkuyorum. Sonsuza kadar seninle kalmak istediğimi söyleyebilirim ama sonsuzluk yeterince uzun değil."

"Hayır, değil," diye kabul etti.

"Şimdi öp beni, Büyük Ayı, ve bunu resmileştirelim."

OceanofPDF.com

T Evliliğimizin üzerinden iki saat geçmişti ki kocamı kaybetmiştim. *Kocamı*. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve bu sadece mutluluğumu kontrol edemediğim için değildi. *Koca* kelimesi aslında bana bir şeyler yapıyordu.

-Onu resepsiyondan kaçırmak istememe neden olan şeyler. Bu başka bir yerde mümkün olabilirdi ama konukların bizi kolayca gözden kaçırabileceği evimizde mümkün değildi.

İçimden bir ses bilerek kaçtığını söylüyordu, bu yüzden onu Henry ve babamla birlikte ön bahçede görünce şaşırmadım. Her ikisi de kravatlarını gevşetmiş, bir ellerinde bardak, diğesinde puro ile duruyordu.

"Sana ne demiştim, Manning?" Elbisemin eteğini toplayıp verandanın merdivenlerinden inerken babam bana göz kırparak sordu. "Artık evli olduğuna göre, kendine ayıracak on dakikan bile olmayacak."

"Öyle mi?" Manning bana bir kolunu açtı ve ben de kendimi onun yanına bıraktım. Henry nazik bir gülümsemeyle, "Aldırdığını sanmıyorum," dedi.

"Onu partiye geri dönmeye zorlamak için burada değilim," diye söz verdim, bir kolumu ceketinin içine sokup beline doladım. "Sadece onu özledim."

Manning içkisini verandanın korkuluğuna koydu ve yanındaki puroyu dengeledi. Öpmek için yanağımlı avuçladığında yüzümü kaldırdım. "Sana ne kadar güzel görüldüğünü söyleyip duruyorum," dedi.

"Bana söyledin," dedim. "Şimdiye kadar yaklaşık on kez. Sonuncusu otuz dakika önceydi."

"Otuz dakikadır bunu söylemek istiyordum."

Bütün gece onun hayranlığının tadını çıkarabilirdim ve bunu planlamıştım, ama bunun beklemesi gerekecekti.

"I tanımak o Bak." Baba dedi, sondaj olarak Eğer o olabilir içki limitine yaklaşıyor olabilir. "Siz ikiniz dikkatli olsanız iyi olur."

Manning alnımı okşadı, sonra korkuluktan purosunu aldı. "Nedenmiş o?" Şampanyadan dolayı kafam iyiydi, bu yüzden Manning'in içkisini aldım. "Nedir bu?" Koklayarak sordum.

"Viski," diye yanıtladı Manning bir yudum alırken. "Serttir."

Babam beyaz bir duman bulutu üfledi, sonra eliyle sallayarak uzaklaştırdı. "Kaplan kadınları bir anda hamile kalırlar."

Viskiyi tükürdüm ve o kadar sert öksürdüm ki Manning içkiyi elimden aldı.

"Sakin ol," dedi babam. "Bu üç yüz dolarlık likör, Lake." Manning sırtımı sıvazladı. "İyi misin?" diye sordu.

Gözlerim yaşararak başımı salladım. Sonra başımı salladım. *Hayır*. Babam gerçekten böyle mi söylemişti? Babam ilgisini çekmeyen şeylerle uğraşmazdı. Eğer eğitimime karıştığı gibi cinsel hayatıma da karışmaya başladıysa, o zaman kesinlikle iyi *değildim*.

Henry purosunu bırakıp eve girerken, "Sana biraz su getireyim," dedi.

Boğazımdaki yanma ona teşekkür etmemi ve babamın her zaman yaptığı gibi meramını anlatmasını engellememi engelledi.

"Annen bana çocuk istediğini söylediğinde," dedi babam, "hazır olduğumuzdan emin değildim. Kabul ettiğim anda Tiffany'ye hamile kalmadıysak ne olayım. Kesinlikle öyle hissettim."

"Baba," diye itiraz ettim, sesim gıcırdayordu. "Aşırı paylaştım."

"Bu temel biyoloji, Lake. Seninle de aynıydı." Manning'e döndü. "Cathy'ye Tiffany'ye bir kardeş vermemiz gerektiğini söyledim ve dokuz ay sonra bir kardeşi oldu."

Yüzümü Manning'in ceketine sakladım. "Durdur şunu." Manning kıkırdadı. "Birkaç kez gündeme geldi, efendim."

"Ben de bundan endişeleniyordum," dedi babam. "Lake'in önünde çok yol olduğunu unutma. Okulu bitirmiş olması bundan sonraki kısmın kolay olacağı anlamına gelmiyor."

Henry elinde bir suyla yanımda belirdi. "Torun istemiyor musun?" diye sordu babama.

"Teşekkür ederim" diyerek şişeyi aldım ve utancımın suyu yudumladım.

"Ben istiyorum, Tanrı biliyor Cathy de istiyor ama bunun bir zamanı var ve bu zaman on binlerce öğrenci kredisi borcu olduğu zaman değil."

Manning, "Öğrenci kredileri bu ülkede bir salgın hastalık," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti.

Manning para konusunda stres yaptığımda bana her zaman borçlarımın iyi türden borçlar olduğunu hatırlattığından, bunların onu rahatsız etmediğini biliyordum; bu onun konuyu değiştirme şekliydi. Babamın sözlerinin onu da beni rahatsız ettiği gibi rahatsız ettiği kesindi. Ama sonra, anlamları yerleşmeye başladı ve çok daha büyük, daha cesaret kırıcı bir gerçek, tüm kızgınlığımı gölgede bıraktı. Kaplan kadınları aslında son derece doğurganlardı. Aslında Tiffany yıllar önce Manning'le olan ilk ilişki şansımı ani hamileliğiyle mahvetmişti. Ve bu sefer Robby ile *denememişti* bile.

Kaplan kadınları her an hamile kalabilir.

Adet gördüğüm her ay, Manning endişelenecek bir şey olmadığı konusunda bana güvence verdi. Bu tür şeyler zaman alırdı, kendi programlarına göre gerçekleşirlerdi. Hamilelik kesinlikle aklımda olmasına rağmen, Manning'in Zen tavrı ve planladığımızdan biraz daha erken başlamış olmamız bana güçlü bir aciliyet hissi vermemiştii. Ama şimdi, evliliğimizin üzerinden saatler geçmişken, önümüzde ve arkamızda neler olacağı konusunda endişeleniyordum. Bu gece,

Manning beni karısı yapmıştı. New York'taki haftamızdan başlayarak, yıllar boyunca çocuklarla ilgili pek çok konuşma yapmıştık. Ben bir aile istiyordum ama Manning'in de bir aileye *ihtiyacı vardı*. Koruyacağı, geçmişinin ve babasının yanlışlarını düzelteceği küçük bir kız. Ya da hafta sonlarını birlikte geçireceği, gölde balık tutacağı ya da çalışma kulübesinde mobilya yapacağı bir oğul. Arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde durup Manning'e bir gelecek, bir aile, bir sonsuzluk sözü vermiştim. Regl olmadığım her ay üzerimde bir baskı oluşuyordu ve kesinlikle bir sorun olabileceğini düşünmüştüm, ama ilk kez merak ettim - fiziksel olarak hamile kalamama ihtimalim var mıydı?

Hiç mi?

"Daha iyi hissediyor musun?" Henry sordu.

Şaşkınlığımdan gözümü kırptırdım. "Pardon?"

"Öksürük. Yanlış tüpe girdi, ha?"

"Evet. Su için teşekkürler." Boğazımı temizledim. "Torununuzla henüz tanışma fırsatım olmadı. Bütün gece neredeyse hiç ses çıkarmadı." "Kara bebeğin töreni mahvedeceğinden çok endişeliydi. "Kara, bebeğin töreni "Kaçmak zorunda kalırlarsa diye hep arkasındaydı."

"Kaç yaşında?" Babam sordu.

Henry purosundan bir nefes çekerek gülümsedi. "Beş aylık. İlk torunum."

Manning bardağını kaldırarak başını salladı. "Çok güzel bir kız. Kendimi amca gibi hissediyorum."

"Öylesin, evlat. Kara ve kocası sokağın aşağısına taşındıkları için şanslıyız. Abby'yi neredeyse her gün görüyorum."

"Her hafta sonu bakıcılık yapman için seni çağırdıklarında kendini o kadar şanslı hissetmeyebilirsin," dedi babam.

"Benim için fark etmez." Henry içkisini yudumladı. "Emekli oldum. Para işime yarayabilir."

Babam iğrenmiş görünüyordu. "Sana *para* mı *ödüyorlar*?"

Henry güldü ve bu o kadar nadir, neşeli bir sestir ki ben de ona katıldım. "Şaka yapıyorum," dedi. "Zamanım var, bebek de senin üzerinde büyüyor."

"Seni etkiliyor mu? Onun için *çıldırıyor*sun." Manning güverteden bir kül tablası aldı ve purosunu söndürdü. "Yeni bir adam gibisin, Henry."

"Bir bebek sana bunu yapar."

"Dört gözle bekliyorum." Manning elimi tutmadan önce kendi içkisini ve benim boş su şişemi bıraktı. "Gel de seni tanıştırayım."

Manning beni evin yanından geçirirken babama ve Henry'ye el salladım. Sonunda onu kaçırmıştım - bu da bana en başta neden onu aramaya gittiğimi hatırlattı.

Evin yarısına geldiğimizde yürümeyi bıraktım ve Manning'i elinden tutup geri çektim.

"Ne oldu?" diye sordu bana dönerek.

"*Koca* kelimesiyle ilgili bir şey var, değil mi?" Ben sordum. "Dene bakalım o."

Bana doğru adım attı, sesini alçaltarak "*Koca*" diye vurguladı. Güldüm.

"Yani başka bir şekilde dene. Bana karın de."

"Karım." Bir sonraki adımında, sırtım yukarı kalkana kadar geri çekildik. Evin yan tarafına yaslandık ve partiye katılanlardan gizlendik. "Gerçekten hoşuma gitti, *karıcığım*."

Arka bahçeden, kiraladığımız ses sistemindeki Usher şarkısının gümbürdeyen basını tanıdım. Mükemmel bir bebek yapma müziği. Ellerimi Manning'in takım elbisesinin üstünden geçirip boynuna doladım. "Ben de."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve kocam olarak ilk kez beni gerçekten öptü - gözler üzerimizde olmadan ve başkalarının önünde olduğundan daha az kıbarca. "Bunu şimdi yapamayız," dedi. "Yani, bunu şimdi *yapabilirim* ..." Leğen kemiğini karnıma doğru hareket ettirdi ve giderek sertleşen aletiyle beni duvara yapıştırdı. "Ama elbiseni mahvetme riskini göze alamayacak kadar çok seviyorum."

"Seni ilgilendiren *bu* mu? Elbisem mi?" Nefes aldım. "Birkaç metre ötedeki konukları değil mi?"

Yarı gülümsedi. "Onlar da. Bu elbiseyi korumak istiyorum ama bir kez çıktığında ..."

Alt dudağımı ısırđım. "Sonra ne olacak?"

"Evli bir çift olarak ilk gecemizin tüm avantajlarını kullanıyorum. Dikkat dağıtacak bir şey yok."

Konu seks olduğunda Manning'in dikkati hiç dağılmıyordu ama bu gece yüz ifadesindeki kararlılık bedeniyle duvar arasında kıvranmama neden oldu. "Sabırsızlanıyorum."

"İçmeyi bırak," dedi. "Bu gece sadece iki tane içtim. Sana bir kahve içmeni ve sakın olmanı tavsiye ederim. Enerjini koru."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl olur?"

"Bütün gece orada olacağız."

"Manning." Özür dilemeyen açık sözlülüğü karşısında kızardım. "Yarına kadar evde kalacak misafirlerimiz var."

"Artık değil. Hepsine şehirdeki bir otelde yer ayırttım."

Ellerimi göğsüne koydum, karanlıkta onu okumaya çalıştım. "Hayır, yapmadın."

"Yaptım. Özür dilerim Lake." Omuz silkti. "Sana düğün gecemde evime insan almayacağımı söylemeye çalıştım."

"Ve sana sessiz olacağımı söylemiştim."

Homurdandı. "İmkansız. Ne yatağımızda, ne de karım olduğun ilk gece. Seni ahıra götürmek zorunda kalırdım."

Alaycı bir şekilde güldüm ve onu ittim. "Ben vahşi bir hayvan değilim," dedim ve uzaklaştım.

Elimi tuttu ve yanıma geldi. "Ama *ben* öyleyim ve sen de kızgınlık dönemindeyin, bu yüzden belini bağlasan iyi olur."

"Belimi mi kuşanayım?" Ben sordum. "Kızgınlık döneminde miyim?"

"Olabilir. Dönemler arasında yarı yoldasın, değil mi?"

Durdum ve elimi geri çekerek ona döndüm. "Bekle, ne?" diye sordum. "Ciddi misin?"

"Emin değilim," dedi. "Ama bu, yumurtlama d nemine denk geliyor."

"Bunu mu d ş n yorsun?" Ben sordum.

" ok değil," dedi g lerek, "ama bazen. Bir s re  nce ders kitaplarınızdan bazılarını karıştırıyordum ve s reci merak ettim."

Ellerimi kal alarımaya koydum. "Ama bu seks i in planladığın bir şey mi?"

"Bilmiyorum, bilmeme de gerek yok." Sa larını kulağımın arkasına sıkıştırarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "Her ay bu zamanlarda daha fazla girişimde bulunuyorsun. Hi  fark etmedin mi?"

"Hayır," dedim. "Yani, yaptığım iş g z  n ne alındığında nasıl  alıştığını elbette anlıyorum ama takip falan etmiyordum."

" nemli bir şey değil," dedi. "Yumurtlasam da yumurtlamasam da her an, her g n hazır olduğumu biliyorsun. Ama bazen merak ediyorum ... ve bu gece merak edeceğimi s yleyebilirim ..."

"Eğer ne?"

"Eğer hamile kalırsak."

"Seks sırasında d ş nd ğ n şey *bu mu*?"

Başını ve sesini al alttı. "  ine bir bebek koyup koymadığımı mı? Evet, bazen ve bu beni  ok azdırıyor Lake."

"Tamam, tamam," dedim, ellerimi onu uzak tutmak i in g ğs ne koyarken y z m ısınıyordu. G zlerinde beliren a lık, kasıklarının k o r u m a k i in partiye ondan  nce girmemden birkaç dakika uzakta olduğumuzu s yl yordu. "Bunu daha sonra, bu konuda bir şeyler yapabileceğimiz zaman ele alalım."

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi," diye homurdandı kulağıma, sanki bu bir t r tehditmiş gibi.

Titredim ve resepsiyona d nerken bir kolunu omuzlarıma doladı. Sağlamak, korumak veya  iftleşmekle ilgili herhangi bir şey ve Manning bir mağara adamına d n şt . Onu bu kadar tahrik etmesini seviyordum ama

Ayrıca yüzleşmeye hazır olduğumdan emin olmadığım bir gerçeğe de ışık tuttu-Manning biyolojik bir bebekten daha azını kabul etmeyecekti. Ya ona bunu veremezsem? Ya ben de *kendime* bunu veremezsem? Manning'in oğlunu babasının olduğu gibi bir adam olarak yetiştirmek ya da küçük kızına babasının ona gösterdiği sevgi ve saygıyı hak ettiğini öğretmek istiyordum.

Evin yan tarafını döndüğümüzde, beni utandıran müstehcen *ooh ve aah*'lardan oluşan bir koroyla karşılaştık. Normalde herhangi birinin cinsel hayatımızla ilgili varsayımları ya da ilgisi Manning'i rahatsız ederdi ama o sadece gözlerini devirdi ve bana daha sıkı sarıldı. Tüm hafta sonu boyunca keyfi yerindeydi. Bu "ya olursa" duygusundan kurtulmalıyım, yoksa hayatımın en güzel günlerinden birinin üzerine fırtına bulutları serpiştirecektim.

Henry'nin kızı Kara, piknik masasının yanında durmuş, Black Eyed Peas'in ritmiyle yeni doğmuş bebeğini bir o yana bir bu yana sallıyordu. Saçları topuzundan çözülmüş, kahverengi teller yüzünü çerçeveliyordu. Blue ayaklarının dibinde yatıyor, kulaklarını dikmiş kalabalığı izliyordu.

"Lake bebekle tanışmak istedi," dedi Manning biz yaklaşırken Kara'ya.

Kara gülümsedi. "Şu anda uyuyor ama sorun değil. Böylesi daha sevimli."

Pembe yanaklı küçük kıza baktım. "Kocanızla birlikte gelebildiğinize sevindim," dedim Kara'ya.

"Biz de. Onu senin için uyandırırdım ama olay çıkarırdı. Arabadan indiğimizden beri onu sallamayı bırakmadım."

"En azından yemek yiyebildin mi?"

diye sordum. "Orada burada birkaç ısırik."

"Sana biraz yiyecek getirmemiz gerekecek." Mavi'yi sevmek için çömeldim. "Umarım köpek seni rahatsız etmiyordur."

"Hiç de değil. Gözcülük yapıyor." Kara konuşurken zıpladı ve bir parça saçını gözlerinden uzaklaştırmak için durakladı. "Köpeğimiz de aynı şeyi yapıyor. Etrafta insanlar olduğunda bebeğin yanında duruyor."

"Ne tür bir köpek?" Ben sordum.

"Labaratuvar karışımı. Onu birkaç yıl önce barınaktan aldık ve bir bebekle nasıl başa çıkacağından emin değildik ama çok korumacı davrandı."

"Çocuklarla çok iyi anlaşıyorlar. Yerel barınağımızdaki hayvanların yerleştirilmesine yardımcı oluyorum ve Labradorlar her zaman genç ailelerin ilk talebi oluyor."

Kara boynunu uzattı. "Kolaylar ve evde yeni doğmuş bir bebek varken umabileceğin en iyi şey de bu."

Manning, Kara'ya bebeği işaret ederek, "Neden benim devralmama izin vermiyorsun?" diye sordu. "Yorgun görünüyorsun. Biraz ara ver."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Emin misin? Onu uyandırmadan hareket ettirmeye çalışmak görüldüğü kadar kolay değil."

Ayağa kalktım, elbisemi düzelttim. "O iyi olacak. Seni yiyecek bir şeyler almaya götürebilirim."

"Siz ikiniz meleksiniz," diye fısıldadı Kara, Abby'yi gizlice Manning'e uzatırken. Yeni doğan bebek Manning'in kollarında daha da küçük ve solgun görünüyordu; pembe fiyonku ve pürüzsüz teni Manning'in bronzlaşmış kollarına karşı yumuşacıktı. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil," diye mırıldanırken başını küçük kızdan kaldırmıyordu.

Manning'in kucağına aldığı son bebeğin Madison olması muhtemeldi ama Kara'nın kızını rahatlıkla kucağına almış, bir o yana bir bu yana sallıyordu. Orada durduğumuzu bile unutmuş gibiydi, kendisinin bile olmayan küçük bir kıza tamamen aşık olmuştu. Kara'nın kızı çok değerliydi ama benim kızım olmasaydı Manning'in hissettiklerini hissedebileceğimden şüpheliydim. Yine de, onun kadar derinden seven biriyle hiç tanışmamıştım. Belki Manning eğleniyordu ama kendi çocuğunu kucağına aldığı anda sonsuza dek değişeceğinden hiç şüphem yoktu.

Tam arkamı dönecekken Manning bana baktı. Söylemediği şeyi gözlerinden açıkça okudum. *Bir tane istiyorum.*

Hemen dikkatimi Kara'ya çevirdim. "Hadi yemek yiyelim," dedim ona.

Manning bu gece ızgarada çalışmak istemişti -muhtemelen onu sosyalleşmekten alıkoyacağı için- ama elliden fazla konuk olduğu için onu yerel bir barbekü restoranıyla anlaşmaya ikna ettim. Kara'yı bir restorana götürdüm.

Isıtıcı yemekler, salata ve baş şef tarafından yönetilen bir et istasyonundan oluşan açık büfe masası.

Ona plastik bir tabak uzatırken, "Sizinle kalma davetiniz için çok teşekkür ederim," dedi. "Kalacaktık ama bebekle birlikte bir otel bulmak daha kolay oldu."

"Anlıyorum. Yeni doğmuş bir bebek için teklif etmemizin yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Minnettarız." Kendine salata servis etti ve maşayı bana uzattı. "Tören çok güzeldi. Manning ilk dansınız sırasında çok mutlu görünüyordu. Seni gerçekten seviyor olmalı. Ya da Aerosmith'i."

Homurdandım. Muhtemelen tarihin en kötü düğün şarkısı olan "Crazy" ile dans etmiştik ama Manning bunu istemişti. 1993'te kampa giderken otobüste çalışıyordu ve Manning daha sonra bana bunun benimle ne kadar büyük bir belaya bulaştığını fark ettiği ilk anlardan biri olduğunu söylemişti. Çünkü normalde kontrolü elinde tutan bir adam olarak kendini beladan *kurtaramıyordu*.

"Manning son zamanlarda genel olarak mutlu," dedim. "Babanla senin burada olmanızdan memnun olduğunu biliyorum."

"Harika bir ilişkileri var. Sanırım Manning gelmeye başladığında ben daha büyük olsaydım babam onun damadı olmasını çok isterdi." Et istasyonuna doğru ilerlerken bana dirsek attı. "İyi ki sadece yedi yaşındaymışım."

Kara'nın sıcak, yargılayıcı olmayan bir gülümsemesi vardı; beni içgüdüsel olarak rahatlatan türden. "Manning'le on altı yaşımdayken tanıştım," diye itiraf ettim. Bunu pek çok kişiye söylememiştim, hele ki çok az tanıdığım kişilere hiç söylememiştim. Manning ve ben artık evliydik ve aramızdaki yaş farkı bir zamanlar dünya kadar büyük gibi görünse de artık kimsenin bizden alamayacağı, zor kazanılmış bir geçmişin anekdotuydu. "Bana dokunmuyordu ama bu onu daha çok istememe neden oluyordu."

"Tamamen anlıyorum. Söylemeyecektim ama yaklaşık on yaşımdan on yedi yaşına kadar ona küçük bir aşk beslediğim kesin." Kıkırdadı. "O çok

Yakışıklı, olgun ve *ciddi*. Okula birlikte gittiğim çocuklara hiç benzemiyor."

"Çok ciddi," diye katıldım. O zamanlar Manning'in ne kadar gergin olduğunu düşünmek beni güldürüyordu. "Kocanızla nasıl tanıştınız?"

"İş." Omuz silkti, tabağına patates püresini kaşıkladı. "Kız kardeşimin eski kocasını çalmak kadar heyecan verici değil."

Buna çok güldüm. "*Heyecan verici* de diyebiliriz."

Kara'yı restoranın baş aşçısıyla tanıştırdım, o da bize biftek ve domuz eti dilimledi. Onunla konuşmayı bıraktığımız anda, Manning'in hayranlığının otuz adım öteden yayıldığını neredeyse hissedebiliyordum. Bir yanım geçmişe bakıp Abby'yle olan görüntüsünden bir umut devşirmek istiyordu, diğer yanım ise adet dönemimin geri döndüğü her ay beni daha fazla rahatsız edecek bir görüntü olmasından endişeleniyordu. "Evde yeni doğmuş bir bebeğin olması nasıl bir şey?" Hem meraktan hem de dikkatimi dağıtmak için Kara'ya sordum.

"Bu ..." Yarı güldü. "Herkesin söylediği kadar harika ve kimsenin söylemediği kadar berbat. Hakkında duyduğunuz her şeyin -uykusuzluk, her yerde bok, evliliğinizdeki gerginlik- on katı."

"Kulağa her şeyden çok bir macera gibi geliyor."

"Öyle. Büyülü de. *O* kısmı gerçekten tarif edemezsiniz." Açık büfenin sonunda, her birimiz bir yığın çatal bıçak takımından birer çatal ve bıçak seçtik. "Peki ya sen ve Manning?" diye sordu. "Yani, baskı yapmak için değil. Bu tür sorularla karşılaşmanın ne kadar can sıkıcı olduğunu biliyorum, özellikle de düğün gününde."

Belki de Kara'nın sadece açık ve güvenilir bir yüze sahip olması değil, aynı zamanda Manning için gelen birkaç kişiden biri olmasıydı. Onu benden önce tanıyordu ve ona değer veriyordu. "Aramızda kalsın," dedim, "Manning ve ben deniyoruz. Çok yakında, ama bazen sanki tüm hayatımız boyunca bu güne gelmek için beklemişiz gibi geliyor. Hayat kısa. Artık istediğimiz şeyler için beklemek zorunda kalmamalıyız."

"Bu çok romantik," dedi iç geçirerek. Yemek için tabaklarımızı ve çatal bıçak takımlarımızı yüksek bir masaya koyduk. "Sana nasıl baktığını aklım almıyor. Her kızın hayali bu." Birkaç ıspanak yaprağını çattı ve yüzünü buruşturdu. "Umarım seni bebek meselesinden korkutmamışımdır."

"Hayır," dedim. "Yani, kendimizi neyin içine soktuğumuzu gerçekten anladığımızdan emin değilim. İtiraf etmeliyim ki, bunu çok iyi düşünmedik. Daha birkaç ay önce mezun oldum ve işe başlamak üzereyim ..."

"Evet, ama hiçbir zaman gerçekten iyi bir zaman yoktur, biliyor musun?" Arkamdan başını salladı. "Yani, Manning şu anda bunu çok iyi düşünüyor gibi görünüyor."

İyice düşündün mü? İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, babamın az önceki sözleri mantıklıydı. Şu an bebek için uygun bir zaman değildi. Manning de mi tereddüt ediyordu? Abby'nin onun kollarında ağladığını ve yüzünde kızgınlık ifadesini görmeyi bekleyerek döndüm. Onun yerine mışıl mışıl uyuyordu. Onu göğsüne bastırırken gözleri hâlâ ona yapıştı.

Manning'i hiç bu kadar nazik görmemiştim. Bu kadar kaybolmuş. Toplum içinde gardını nadiren düşürür ya da gözlerini etrafında olup bitenlerden ayırmazdı; bu da hapiste geçirdiği zamanın bir yan etkisiydi. Bu işte doğuştan yetenekliydi, muhtemelen benden daha yetenekliydi. Sonra tekrar, bunu daha önce de yapmıştı. Kız kardeşi doğduğunda onu büyötmeye yardım edecek yaşıydı.

"Sanırım onun da bir tane istediğini söylemek yanlış olmaz," diye ekledi Kara. Boğazımda bir yumru oluştu. "İstiyor."

Kara ve ben hala yüksek bir masada yarı bitmiş yemeklerimizle duruyor ve Manning'i bebeğiyle birlikte izliyorduk ki Val plastik bir şampanya kadehini sallayarak yanımıza geldi.

"Kimin dedikodusunu yapıyoruz?" diye sordu, sonra gözleri Manning'e takılınca nefesi kesildi. "Ona bir *bakın*. Cennette gibi."

"Pekâlâ," dedim ve tekrar öne döndüm. Gecenin geri kalanında durup ona bakabilirdim, aldığı her nefesi, bebeğın üzerine eğilip diğerlerini uyarışını ezberleyebilirdim. Bu yüzden başka tarafa bakmam gerekiyordu. "Onu bir gösteri haline getirmeyelim."

"Aman Tanrım," diye bağırdı annem arkamdan. "Lake, bunu görüyor musun?"

"Gördüm anne," dedim o yürürken. Omzumun üzerinden kontrol ettim ama Manning hâlâ seyirci çektiğini fark etmemişti. "Onu rahat bırak yoksa korkutabilirsin."

"O çok tatlı." Beni dürttü. "Kollarında kendi bebeği olması gerekiyordu."

Val'e döndüm. O kolay bir hedefti ve muhtemelen nişan almak adil olmazdı ama herkesi bu konudan uzaklaştırmak için büyük silahlara ihtiyacım vardı. "Son zamanlarda benden kaçırırsun. Neden?"

Planım işe yaradı. Gruptaki herkes Val'e bakmak için döndü.

"Ne?" diye sordu. "Karşında dururken senden nasıl kaçabilirim?"

"Normalde, ilişkimden işime ve akşam yemeğinde ne yediğime kadar her konuda beni sıkıştırırdın. Son zamanlarda her konuda sessizsin."

"Söyleyecek ne kaldı?" diye sordu avluyu işaret ederek. "Sen her şeyi çözmüşsün."

"Buna inanmıyorum. Dramın olmadığı yerde, onu icat edersin. Bunu yaşamak için yapıyorsun." Val her zaman bir tür senaryo üzerinde çalışıyordu. Yakın zamanda üçüncü kısa filmini yönetmişti ve birkaç küçük festival tarafından kabul edilmişti. Gözlerimi ona diktim. "Bir erkek olmak zorunda. Biriyle görüşüyorsun ve benim bunu bilmemi istemiyorsun."

Şampanyasını bana doğru salladı. "Kız kardeşine göre bir kadın olabilir."

"Konuyu değiştirme."

"Onu rahat bırak tatlım," dedi annem. "Belki eski sevgilisidir ve biraz mahremiyet istiyordur."

"Julian mı?" Başımı sallayarak kendime sordum. "Hayır. Lobotomi olmadıkça olmaz. Gerçi Peru'dan ya da her nereden geri döndüyse-"

"Portekiz, ve hayır, o değil." Sarkan straplez elbisesini çekiştirerek yukarı kaldırdı. "Kimse değil."

"Değil mi?" Ben sordum. "Gus Van Sant üzerine yemin eder misin?" "Onun kim olduğunu biliyor musun ki?"

"Hep bahsettiğiniz yönetmenlerden biri."

"Beni dahi film yapımcıları üzerine yemin ettirme." İç çekti. "Bu gece bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

İzlendiğimiz hissine kapıldım ve Val'in omzunun üzerinden baktım. On adım ötede Corbin kek yiyor, dinlemiyormuş gibi yapıyordu. "Neden casusluk yapıyorsun?" diye sordum.

Val omzunun üzerinden baktı ve başını geriye atıp şampanyasını bitirmeden önce "siktir" gibi bir şey mırıldandı.

"Değildim," dedi her zamanki Corbin tarzıyla - kendinden emin ama alçakgönüllü, sadece onun başarabileceği bir kombinasyon. "Sadece pastamın tadını çıkarmaya çalışıyordum."

Val'in çenesi düştü. "Kaç dilim yedin?" "Sadece üç."

"Buraya gelirken bir paket M&M almıştın."

Öfkeyle kollarını kaldırdı. "Siz kimsiniz, tatlı polisi mi?"

Güldü ve onun kolunu itti. "Sonsuza kadar uzun ve sıska kalacağını sanıyorsan, kötü bir sürprizle karşılaşacaksın."

Aralarındaki şakalaşma alışılmadık bir şey değildi ama Val'in Corbin'in çapkın gülümsemesi karşısında kızarması dikkatimi çekmişti.

"Buraya birlikte mi geldiniz?" Ben sordum.

Sanki orada durduğumu yeni hatırlamış gibi neşesi kayboldu. "En mantıklısı buydu," dedi ya da daha çok ezberden *okudu*. "İkimiz de Los Angeles'ta yaşıyoruz, bu yüzden Corbin beni Malibu'dan yolda aldı. Ayrı ayrı araba kullanmak gerçekten aptalca olurdu. Benzin fiyatları bugünlerde bu haldeyken-"

Corbin ağzının kenarından, "Bir çentik aşağı indir," dedi. "Denize."

Tören sırasında Corbin'e gülümserken yüz ifadesinin nasıl yumuşadığını hatırlayarak gözlerimi kısarak onlara baktım. "Siz ikiniz birlikte mi yatıyorsunuz?"

"*Lake*," diye azarladı annem.

"*Biz-ne* miyiz?" Val alay etti. "Ben mi? Ve Corbin mi? Bunu kim söyledi - size ne düşündürdü ...?"

Kıvrınması görülmeye değer ve neredeyse durdurulamayacak kadar iyi olsa da, "Önsezi diyelim" diye kestirip attım.

Bütün yüzü kızardı ve herkes beklerken Corbin yere baktı. Kara bile eğildi, görünüşe göre cevapla ilgileniyordu.

"Corbin," dedim. Yukarı baktı. Gece boyunca onunla orada burada birkaç dakika geçirmiştım, ama her zaman bir centilmen olan Corbin

Başkalarının benimle daha fazla vakit geçirmesi için mazeret bildiriyordu. "Benden ne saklıyorsun? Ve yüzünde buzlanma var."

Bir elinin tersiyle ağzını silerken diğer kolunu bana doladı. "Senden çok şey saklıyorum."

Kaburgalarına dirsek attım ve yüzünü buruşturdu. "Tanrım, Kaplan. Geçen ay tahtada o kaburgamı kırmıştım. İyileşme sürecini birkaç hafta daha geriye attın."

"Özür dilerim," dedim yüzümü buruşturarak.

"Şimdi de Sutter," dedi en sevdiğim derin ses, çemberimizin hemen dışından.

Corbin, hepimizle birlikte döndü. Manning yana kaymıştı, hâlâ bebeği sallıyordu, gözleri Corbin'in bana sarılmış kolundaydı.

"Doğru, doğru," dedi Corbin. "Onu Kaplan'dan başka bir şey olarak görmem biraz zaman alacak."

"Soruya cevap ver," dedim Corbin'e. Gerçeği ortaya çıkarmak Manning'in tepkisini görmekten biraz daha heyecan vericiydi. "Sen ve Val seks yaptınız mı?"

Corbin esrar emiyormuş gibi yaparken, "Esrarı biraz azaltmalısın," dedi.

"Düğün gününde kafayı bulmak." Val başını salladı. "Çok üzücü. Kendini tutamıyor."

Manning bebeği sallamayı bırakıp Corbin ve Val'e baktı, sadece gözleri ileri geri hareket ediyordu. "Seks mi?" diye sordu. "Siz ikiniz mi?"

Ben daha ona bir şey söyleyemeden Abby'nin yüzü buruştu ve küçük şişko kollarını kaldırdı. Patlamaya hazırlanan saatli bir bomba gibi seğirdi. "Manning," diye uyardım ama artık çok geçti. Herkesi yerinden sıçratan bir feryat kopardı.

Tekrar sallanmaya başladığında gözleri büyüdü. "Özür dilerim," dedi Kara'ya. "Unutmuşum-"

"Bu senin hatan değil," dedi küçük bir kahkaha atarak ve bebeğe uzandı. "Bir fke nöbeti için geciktik."

Manning onu teslim ederken o kadar zgn görünüyordu ki gülmekten kendimi alamadım. "Karnını doyurduktan sonra onu geri alabileceğine eminim," diye onu rahatlattım.

Annem Kara'nın sırtına dokundu. "Abby'ydi, değil mi?" diye sordu bebeğe bakıp gülümseyerek. "Acıktı mı? Yorgun mu? Belki bezinin değişmesi gerekiyordur."

"Yukarıdakilerin hepsi," dedi Kara. "Her zaman bir şey vardır."

"Bırak yardım edeyim." Annem onu uzaklaştırırken, "Tiffany çok telaşlı bir kk şeydi..." dedi.

Val parmak uçlarında uzaklaşırken arkamı döndüm. "İyi denemeydi," diye arkasından seslendim. "Hikye her neyse kabul etmezsen, ben de kendi versiyonumu uyduracağım."

Omuzları kt. Sanki uzaktan kumandayla ynetiliyormuş gibi yavaşça kendi etrafında döndü. "Val yüksek sesle, "Corbin ve ben *bugün* seks yapmadık," dedi ve yumruğunun içine ksrd.

Bir kahkaha patlattım. "Yalancı. Bunu benden neden sakladın?"

Manning çemberin etrafından dolaşarak arkamda durdu. Ellerini omuzlarıma koyarak "Belli değil mi?" diye sordu.

Corbin Val'e, "Bekle," dedi. "Bunu şimdi mi yapıyoruz?" "I . . ." Val avucunu alnına götürdü.

"Sanırım?" "*Tanrı*'ya şükür," dedi Corbin, emberi geçerek.

Val geri sııradı ve onu işaret etti. "Sakın beni kuşağına almaya kalkma. Bundan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Nefretten kastın gizlice sevmekse, evet biliyorum." Kollarını kızın beline doladı ve onu döndürdü.

"Gğslerim bu elbiseden fırlayacak," dedi kıpırdanıp ciyaklarken. "İndir beni."

"Hayır. Bunu çok uzun süre kendime saklamak zorunda kaldım." Corbin onu ayağa kaldırdı ve gğsn kabarttı. "Valerie Kristen Jameson benim en iyi arkadaşım ve kız arkadaşım," diye insanların bakabileceği kadar yüksek sesle ilan etti. "Hoşuna gitmiyorsa, kabul et."

Dramatik bir düşünüşle onu öptü. Kadın onu iter gibi yaptı ama her şeye rağmen güldü.

Manning'in elleri çıplak omuzlarımı ısıtırken göz kırparak orada durdum. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. En iyi iki arkadaşım öpüşüyordu ve bu tuhaf, garip ve yanlış görünüyordu. Hoşuma gitmemişti.

Öyle mi yaptım?

Corbin onu düzelttiğinde Val, "PDA'dan nefret ettiğimi biliyorsun," diye bağırdı ve kaçmaya başladı.

Onu belinden yakaladı ve tekrar önüne getirerek ortasına sarıldı. "Aş artık bunu. Aylar ve aylar süren işkenceden sonra, bu gece sevgimi herkesin önünde gösteriyorum."

"Bu nasıl oldu?" Ağzımdan kaçırdım. "Neden? Neden bana söylemediniz?"

"Kimseye söylemedik," dedi Val. "Ne olacağından, iyi gidip gitmeyeceğinden ya da başarıp başaramayacağımızdan emin değildik."

"Bu doğru değil," dedi Corbin. "*Bu* emin değildi. *Bu* uğursuzluk getirmek istemedi. *Bu* senin spot ışıklarını çalmak istemedi."

"Beni suçlayabilir misin?" diye sordu yere bakarak.

"Hayır, ama önümde duran şeyi fark etmekte geciken kör bir aptal olsam da, ilk öpücükten itibaren bu ilişkiye katıldığının kayıtlara geçmesini istiyorum. Seks konusunda iyi olduğun için sırlarını kabul ettim."

"Aman Tanrım," dedim, çıplak ve yatay bir Corbin ve Val hayalimde canlanırken gözlerimi kapattım. "Zihinsel görüntüler oluşuyor. Yapamıyorum."

"İşte bu yüzden sana söylemek istemedim," dedi Val sessizce. "Bu çok garip."

"Lake," diye mırıldandı Manning kulağıma. "Neden sen ve Val gidip evde konuşmuyorsunuz?"

Parmaklarımı çıtlattım ve çifte baktım. Corbin kulaktan kulağa sırtıyordu ama Val hasta olacakmış gibi görünüyordu.

"Gününüzü mahvetmek istemem," dedi.

Manning boynuma masaj yaparak, "Hiçbir şey bugünü bizim için berbat edemez," dedi. "*Özellikle* de bu haber."

Gruptaki en az bir kişi bunun garip olduğunu düşünmedi. Manning sonunda Corbin'in benim dışımda gerçek bir aşkı olduğunu doğruladığı için çok sevinmiş olmalıydı. "Tamam, ama sen-" Corbin'i işaret ettim. "Burada kal. Casusluk yok."

Corbin bize avuçlarını gösterdi. "Tek istediğim huzur içinde pasta yemekti."

Val beni arka merdivenlerden mutfığa kadar takip etti. Ben tepe lambasını açıp elbisemi yukarı kaldırıp karşısındaki koltuğa otururken o da masaya oturdu. "Hadi içelim."

"Delirdin mi?" diye sordu.

"Deli mi?" İçimden bir dizi duygu geçti. Kafam karışmıştı. Tuhaflaşım. Ve iğrenmekle merak etmek arasında bir yerdeydim. Yine de üzölmek aklımlın ucundan bile geçmemişti. Dirseğimi masaya dayadım ve çenemi avucumun içine aldım. "Hayır. Neden olayım ki?"

"Corbin sana çok uzun zamandır aşıkı ve aranızda hiç anlamadığım bir şey vardı." Masanın üzerindeki hiçbir şeyi karıştırmıyordu. "Senden izin falan almalıymışım gibi hissediyorum ama her şey çok hızlı gelişti."

"Benim iznime ihtiyacın yok. Ben kimim ki?" İç çekerek sandalyeme çöktüm ve ellerimi elbisemin dantellerinde gezdirdim. "Nasıl hissedeceğimi gerçekten bilmiyorum. En baştan başla."

"Kısa bir hikaye ama çok eskilere dayanıyor. Ben hep ..." Ellerini masanın üzerinde birleştirdi, sonra sanki kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi bir tanesini açtı. "Liseden beri ona aşığım," diye atıldı. "Aslında onu ilk gün fark ettim, ama sen bizi tanıştırır tanıştırmaz senden hoşlandığını anladım, bu yüzden hissettiklerimi görmezden geldim."

"Tanrım, Val. Ona karşı bir şey hissetmiyordum." Corbin'le arkadaş olduğumuz o ilk lise yılını hatırladım. Bana duyduğu romantik ilgi dışında neden bu kadar yakınlaştığımızı bile tam olarak kestiremiyordum. "Onunla çıkabilirdin."

"Sana karşı ne hissettiğini bilmeden."

O zamanlar Corbin'in aşkının önemli bir şey olmadığını düşünüyordum. Onu görmezden gelmek, bastırmaktan daha kolaydı ama sonunda bu hepimize pahalıya patlamıştı. "Ne zamandır birliktesiniz?"

"Birkaç ay. Altı ya da sekiz." Boğazını temizledi ve buzdolabına baktı. "Belki on. Hızlı oldu derken, birdenbire içindeydik demek istiyorum ve zaman geçtikçe sana anlatmak daha da zorlaştı."

Midem bulandı - bunu bir sır olarak sakladıkları için değil, Val ve Corbin birbirlerini *on buçuk* yıldan uzun bir süredir tanıdıktan sonra ancak şimdi buldukları için. Bunca zamandır birlikte olabilirler miydi? Birlikte olmamaları benim suçum muydu? "Neden yıllar önce, Manning'in yanına taşındığımda değil?" diye sordum. "Neden üniversitede değil?"

"Pek çok nedeni var." Çıplak omzunu kaldırdı. "En önemlisi, Tiffany'yle yaşadıklarından sonra Corbin'in peşinden giderek sana ihanet ettiğimi düşünmeni istemedim. Bu yüzden bunu kendime sakladım."

"Ben olsam böyle düşünmezdim." Corbin'e ilgi duymayalı çok uzun zaman olmuştu ama itiraf etmeliydim ki bir zamanlar onu sevmek istemiştim. Manning'i unutmak ve Corbin'le kolay yolu seçmek istemiştim. Kalbim kırıkken o ve Val birbirlerine aşık olsalardı üzülür müydüm? Bundan emin olamazdım ve Val beni herkes kadar iyi tanıyordu, bu yüzden belki de haklıydı. "Özür dilerim," dedim.

"Olma. Zaten bir önemi yoktu." Topuklu ayakkabılarından birini çıkarmak için eğildi ve ayağına masaj yaptı. "Sana karşı hâlâ bir şeyler hissettiği o kadar belliydi ki."

"Ama konuşmuş olsaydınız, daha erken fark ederdi."

"Hiç sanmıyorum. O zamanlar beni görmesini isterdim, bilirsin, gerçekten Beni *gör*. Ama geriye dönüp baktığımda, zamanımız gelmemişti. Seni buradan çıkarması gerekiyordu."

onun sistemi." Ayakkabısını yerine koyarken sırttı. "Sen, sonra bir sürü başka kız."

Manning mutfağa girdi ve iki kahve fincanı ile bir sürahi kremayı önümüze koydu. Val'e, "Nasıl karşılayacağından emin değildim," dedi ve cebinden çıkardığı birkaç şeker paketini bana uzatıp kalanını masanın üzerine bıraktı.

"*Teşekkür ederim*," dedi ve bir tanesini yırtarak açtı. "Bu düğün saçmalığı çok yorucu. Aklımı okudun."

"Bu konuda iyidir." Önümüzdeki geceye hazırlanmak için kahve içmekle ilgili daha önceki yorumunu hatırlayınca yüzüm ısındı.

Göz kırptı. *Evet*, kesinlikle bir zihin okuyucuydu. "İç bakalım, *karıcığım*," diye emretti. "Düğün kemerini gerçekten çok seviyorum," dedi Val boş bir paketi toparlayarak.

"Başardın mı?"

"Charles'ın yardımıyla." Manning gitmek için döndü. "Yeniden doldurmaya ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Yemek nasıldı?" diye sordu. "Bu senin fikrin miydi?"

Durakladı, arkasına baktı. "Ne?"

"Neredeyse her şeyi Manning planladı," dedim. "Barbekü onun fikriydi. Renkleri ben seçtim, töreni ve resepsiyonu da o tasarladı. Güney Fransa'daki balayımız için de tüm düzenlemeleri o yaptı."

"Vay canına. Sen bir makinesin, Manning." "Aşık bir makine," diye kabul etti.

"Ah . . ." Val oturduğu yerde kıpırdanarak elbisesinin üstünü düzeltti.

"Senden şüphe ettiğim için özür dilerim."

"Değilim," dedi. "Başka kimse yokken sen ona göz kulak oluyordun."

"Corbin hariç." Val koltuğunda doğruldu. "Ona karşı her zaman iyiydi. Bunu kabul etmeniz gerektiğini düşünüyorum."

Manning'in gözleri benimkilere kaydı. Corbin artık aramızda hassas bir konu haline gelmemişti ama bu Manning'in tamamen değiştiği anlamına gelmiyordu.

kıskançlık duygularını yenmişti. Bu konuda taviz verecek değildi.

"Biliyor," diye onun yerine cevap verdim.

"Sen ve ben artık birlikte yeterince zaman geçirdik," dedi Manning'e, "ama sanırım küçük bir parçam hep onu tekrar inciteceğinden endişelendi."

"Yapmayacağım," dedi

basitçe. "O zaman sanırım

rahatlayabilirim."

Onunla yüzleşmek için döndü. "İyi miyiz?"

Val, Manning'in ve benim en karanlık sırlarımızı biliyordu. İlişkimizin büyük bölümünde yanımdaydı, beni her yıktığında dinleyecek bir kulak ve ağlayacak bir omuz olmuştu. Ama her ikisi de en başından beri benim için aynı şeyi istiyordu -mutluluğu. Bunu bulduğumu inkâr edemezdim ve artık savaşmak için bir nedenim yoktu.

"Corbin'e zor anlar yaşatmayın yeter."

Manning ona avuçlarını gösterdi. "Ellerini kendine saklıyor ve hiçbir sorun yok."

Sırıttı. "Ellerinin her zaman üzerimde olduğundan emin olacağım." Bana başını salladı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim. Uzun sürmez."

Kapıdan çıkıp merdivenlerden inerek gözden kaybolduktan sonra, "Bu haberle onu ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin," dedim.

"Corbin'i hala kıskanmıyor, değil mi?"

"Hayır, *gerçekten* değil." Sırıttım. "Ama aynı ortamda bulunduklarında tepesi atıyor."

"*Köpekler*," dedi başını sallayarak. "Hepsi. Kelimenin tam anlamıyla hayvani içgüdülerine indirgenmiş durumdalar."

Val bunun Manning için ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu. onun ilkel davranışlarından *zevk alıyordum*. Ya da bu gece teşvik etmeyi planladığımı. I

Titreyerek zihinsel olarak sakinleşmeye çalıştım, böylece elimdeki konuşmaya odaklanabilecektim. "Ne hakkında konuşuyorduk?"

"Bir şey yok. Şimdilik bazı şeyleri bıraksak iyi olacak." Ayağa kalktı. "Daha fazla detaya başka bir zaman girebiliriz."

Corbin'le olan hikâyesini daha en ince ayrıntılarına bile girmeden bitirdiğini düşününce, birden daha fazlası için yanıp tutuşmaya başladım. *Çok* daha fazlası için. Her şeye rağmen bu konuda oldukça iyi olmalıydım. "Nereye gidiyorsun?" Ağladım.

"Hiçbir yerde," dedi ve fırının kulpundan bir bulaşık bezi aldı. Bana doğru uzattı. "Bu kahveyle beni çok geriyorsun."

Aşağıya baktım. Krem sürdüğümü tamamen unutmuştum ama neyse ki şimdiye kadar felaketten kaçınmışım. Havluyu aldım ve elbisemin yakasına sıkıştırarak kucağıma kadar düzelttim. "Daha iyi misin?"

"Çok."

"O zaman otur," dedim.

"Bugün bunu konuşmak zorunda değiliz. Misafirlerinle birlikte dışarıda **o l m a l ı s ı n .**"

"Eğer bana *hemen* her şeyi anlatmazsan, sana işkence etmek zorunda kalacağım." Ellerini sandalyesinin arkasına dayadı ve bana bir bakış attı. "Sen bir veterinersin, Lake. Bir sineğe bile zarar vermezsin."

"Fiziksel acıdan bahsetmiyorum." Tatlı tatlı gülümsedim. "Manning ve benim evliliğimizi tamamlamak için planladığımız tüm yolları anlatacağım."

"Aman *Tanrım*, iğrenç," dedi kulaklarını kapatarak. "Tamam! Konuşacağım."

Kahvemi yudumlarken güldüm. "Peki Corbin'in senin nasıl hissettiğin hakkında bir fikri var mıydı?"

"Yok." Yemek sandalyesine geri oturdu. "New York'tayken Julian'ın 'aradığım kişi' olduğunu ve Corbin'den ayrıldığımı sanıyordum ama Julian bir pislik olduğunda Corbin hep yanımdaydı. Bu da ona karşı hissettiklerimi gerçekten kafa karıştırıcı hale getirdi."

"Ve dur tahmin edeyim, Corbin hiç *şüphelenmedi* bile."

"O kendi dünyasında yaşıyor," dedi ve hepimiz başımızı sallayarak onayladık. "Senin ne yaptığınla ve tüm o yan kıcıyla çok ilgiliydi. Ama İkiz Kuleler'le birlikte her şey çöktüğünde ..."

Nefesimi içime çektim. Val terörist saldırılardan sonra bambaşka bir insan olmuştu. Haberler onu tam bir karmaşaya dönüştürmüştü. "New York'tan ayrılmanın gerçek nedeni bu muydu?"

"Korkunçtu, Lake. Biliyorsun; sen de oradaydın. Sevdiğimiz bir şehre yapılmış kişisel bir saldırı gibi hissettirmesini bir kenara bırakırsak, Corbin'in de orada olabileceğini, rastgele bir Salı günü ölebileceğini fark ettiğimde dehşete kapıldım." Burnunun ucu kızardı. Ayağa kalktı ve büyük olasılıkla duygusallaştığını gizlemek için bir çekmeceye gitti. "*Ona karşı hissettiklerim* beni dehşete düşürdü," dedi sırtı bana dönük olarak. "Asla birlikte olamayacağımız gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım ve hayatıma devam etmem gerekiyordu. Bu yüzden ayrıldım."

Koltuğumda döndüm, gözlerimle onu takip ettim. "Sonra o da Los Angeles'a taşındı."

"Evet, ama Corbin Malibu'daki evini satın aldığı anda ikimizden de umudu kesmiştim, aslında hiç umudum yoktu." Bir kaşık aldı ve tezgâha yaslanmak için döndü. "Onun kız arkadaşları vardı. Ben işle meşguldüm. Onun için yanıp tutuşmayı bıraktım."

Arka tarafta biri Justin Timberlake'in sesini yükseltmişti. Beklerken bas sesler beni rahatsız etti. "Ne *zamana kadar*?" diye sordum.

"Bir hafta sonu sörf yapmak için onun evine gittim. Birlikte sörf yapmak alışılmadık bir şey değildi, sadece genellikle benim evimde ya da plajda buluşurduk. Onun evinde de çok takıldığımı biliyorsun ama nedense orada hiç sörf yapmamıştık." Kahve fincanına uzandığında onu uzattım. "Neyse, sabahın erken saatlerinde onun ön güvertesinde dalgaları kontrol ediyor ve güneş kremi sürüyorduk. Bir ara durdu ve neden hâlâ bekâr olduğumu sordu."

"*Ha*. Sanki tüm bunlar boyunca senin yanında olmamış gibi. Ne dedin sen?"

"Şöyle bir espri yaptım, 'Bilmiyorum, sen söyle. Sen beni benim kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyorsun."

"Aww." Yine de çok *doğru*du. Yıllar önce fark etmediğim için sinirlenmişim.

Corbin'in bazen adil olmayan özgüvenini taklit ederek sırtını dikleştirdi. "Şöyle dedi, 'Evet biliyorum, peki ya sen ve ben?' Onun hakkında hiç 'o şekilde' düşünüp düşünmediğimi öğrenmek istedi."

"Ugh." Gözlerimi devirdim. "Erkeklerin işi çok kolay."

"Ben de tam olarak bunu düşünüyordum," diye haykırdı. "Sanki yıllar boyunca *bizi* binlerce kez merak etmemiştim." Kahvesini karıştırdı ve kaşığı ağzına vurdu. "Daha sonra beni evinde gördüğünü, orada onunla ne kadar rahat olduğumu, izin istemeden sörf tahtamı onunkiyle değiştirdiğimi, başka kızlarla bulmaya çalıştığı hayatın bir hayaline düştüğünü söyledi." Bana bakarken gözleri yumuşadı. "Sanki oraya aitmişim gibi."

Kalbimi kapattım. "Suya birlikte açılacak biri."

"Sanırım mı? Oh, ve şunu da al." Sesini alçalttı, bir parça muziplikle gülümsedi. "Dalış kıyafetimin yarısı üzerimdeydi, bu yüzden bikini üstümü giymiştim. Bakıp bakmayacağını görmek için ipi ayarladım ve baktı. *Sonunda* gözlerinde bir şey değişti, sanki beni ilk kez görüyormuş gibiydi."

Tüylerim diken diken olurken Val ürperdi. "Yani, sen çok seksisin," dedim, "tabii ki bunu çok önceden fark etmiştir."

"Öyle diyor ama o güne kadar hep kardeşçe bir ilişki içindeydik. Tuhaf." Güldü. "Yani, daha önce göğüslerime hiç o şekilde bakmamıştı, o da var."

"Elli dolarına bahse girerim ki öyleydi, sadece sen hiç fark etmedin." Elimi kupamın üzerinde ısıttım. "Peki tüm bunlara ne diyorsun?"

"Ona karşı dürüst davrandım." Karıştırma kaşığını lavaboya bıraktı ve hızlıca bir yudum aldı. "Kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki, ne söylediğimi zar zor duyabiliyordum."

ama yalan söylemek istemedim. Yakın zamana kadar ona aşık olduğumu itiraf ettim."

"Nasıl tepki verdi?"

"Ona neden hiç söylemediğimi bilmek istedi. Hiç sormadı ki."

"Fark etmeliydi," dedim. "Ama yine de fark etmedim. Bunu saklamakta çok iyisin. *Çok* iyisin."

"Sette geçirdiğim onca zaman yüzünden," dedi beni göstererek. "Siz aktör pod insanlarından biri oluyorum."

"Hey, o kara delikten bir şekilde çıktım. Artık bir aktris değilim." Onu acele ettirmek için elimle işaret ettim. "Ama konuyu değiştirmeye çalışmayı bırak. Sonra ne oldu?"

"Aşkımı önemli bir şey değilmiş gibi göstermeye çalıştım." Duruşu solgunlaştı. "Siz benim için çok önemlisiniz. Duygularım ne sizin ne de onun arkadaşlığını riske atmaya değmezdi." Ayakkabısıyla baldırını kaşıdı. "Ben de her şeyi unutabileceğimizi düşünerek sörf tahtasını aldım ama onu benden aldı ve bir kenara koydu. Yalan söylediğimi ve bunun bir şey olmadığını anlayabilirdi."

Neredeyse koltuğumdan düşüyordum. "Ve sonra?"

"Beni öpüp öpemeyeceğini sordu. İlk başta hayır dedim. O yola geri dönmek istemedim, bu yüzden aklıma gelen en kolay, en incitici bahaneyi öne sürdüm."

Yüzümü buruşturdum, çünkü o "bahanenin" benimle ilgili olduğunu hissediyordum. "Ne dedin sen?"

"Aramızdaki ilişkinin asla yürümeyeceğini çünkü seni sevdiğini ve muhtemelen hâlâ sevdiğini söyledi." Tekrar doğruldu. "Kimsenin teselli ödülü olmayacaktım."

"O sırada bana karşı hiçbir şey hissetmiyordu," dedim. "Bana sorsaydın sana söyledim."

"O da aynı şeyi söyledi. Hâlâ da öyle diyor. Başlangıçta bu bizim için bir sorundu," diye itiraf etti. "Bazen hâlâ öyle. Yıllar boyunca sana olan özlemini unutmak benim için çok zor."

"Bunu herkesten daha iyi anlıyorum," dedim ve ayağa kalkmak için kahvemi bir kenara bıraktım. Bir dizimi sandalyemin koltuğuna yasladım ve ona hitap ederek söylediklerimde ciddi olduğumu anlamasını sağladım. "Corbin ve benim ilişkimizi yürütmek için çok zamanımız ve şansımız oldu. Asla yapmadık ve bunun bir anlamı var."

"Biliyorum," dedi. "Bunu atlatıyorum, çünkü bana her gün beni ne kadar sevdiğini ve takdir ettiğini söylüyor."

"Seni sevdiğini mi söylüyor?" Ellerimi kavuşturarak sordum. "Aman Tanrım."

"O önlükle seni ciddiye alamam" derken yüzü alışılmadık bir şekilde kızarmıştı.

Havluyu elbisemden sıyırdım ve masanın üzerine attım. "Karşılık verdin mi? Bana ona karşılık verdiğini söyle."

"Hemen orada güvertede olabilirdim. Onun ne kadar çekici olduğunu biliyorsun." Sesi sinirlenmiş gibiydi ama sonra gülümsedi. "Öpücüğünü aldı ve ben ona yeniden aşık oldum. Ama ona söyleyemedim. Onu sevdiğimi söylediğimde beni terk edeceği korkusunu atlatmam çok uzun sürdü ama sonunda atlattım ve o hala burada."

Birkaç dakika önce bu konuda ne hissettiğimi bilmezken, şimdi heyecanımı zar zor kontrol edebiliyordum. "Kendimden geçtim." Hayranlıkla dolmuş bir halde masanın kenarına yaslandım. "Bunu hiç görmediğim ve senin yanında olmadığım için utanıyorum ama artık yanıdayım."

"Arkadaşlarımızın ne diyeceği konusunda endişeliydim. Açıkçası en çok da sen."

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Arka bahçeyi işaret ettim. "Hemen gidip nikâh memurunu getireyim. İnanamayacağın bir çifte düğün yapabiliriz."

Yüksek sesle güldü. "Oh, hayır. Ben evlenecek türden biri değilim."

Gözlerimi devirdim. Bunu daha önce de söylemişti ama ben sadece doğru adamla tanışmadığını düşünmüştüm. "Corbin'in düşün yapmamayı sorun etmediğini mi söylüyorsun?"

"Evet." Esnedi, koridordan aşağı inmek için acelesi olmadığı belliydi. Yoksa bu bir gösteri miydi? Val varken asla emin olamazdım. "Şimdilik işimizi yapıyoruz."

"Ama bir yıldönümünü paylaşırken ne kadar eğleneceğimizi düşünsene." Kupamı elime aldım ve bir yudum alırken kenarından gülümsedim. "Seni de balayıma davet ederdim ama Manning'in ikimizden birini öldüreceğinden eminim."

Yanıma geldi, kahvemi bıraktı ve bana sarıldı. "Destek olduğun için teşekkürler. Yemin ederim, bugün öğrenmeni hiç istemezdim."

Corbin'in uzun kollarını ikimize dolamadan bir an önce, "Benim de buna katılmam gerek," dediğini duydum. "Hepimiz iyi miyiz? Val yüzde yetmiş beş oranında benim evime taşındı ama senin haberin olmadan son adımı atmaz."

Onlara bakmak için geri çekildim. "Şaka mı yapıyorsunuz? Manning ve ben taşınmanıza *yardım* edeceğiz. Kamyoneti tam bir canavar. Val'in dairesinin geri kalanını tek seferde sığdırabileceğimize bahse girerim."

"Gerisini geride bırakabilirim," dedi, gözlerini kırıştırtarak. "Corbin'in evi zaten ... gibi hissettiriyor."

Onun sırtını okşadı. "Ne gibi, bebeğim?"

"Ev, sanırım."

Mutfağıma baktım. Tam olarak bu duyguyu biliyordum. Ben de bu eve girdiğimde benim olduğunu anlamıştım. O zamandan beri, bir kez bile, ait olduğum yerden başka bir yermiş gibi hissetmemiştim.

Bu gece sadece Manning ve benim için sonsuza dek mutlu bir gece olmamıştı. Val, Corbin ve hatta Tiffany de bir tane bulmuştu. Manning'le birlikte gökyüzünün hareketini izlemekten, ona sonsuza dek birlikte olmanın çok kısa bir süre olduğunu söylemeye kadar her şey mükemmeldi. Ve bu yeterli olmalıydı. *Tüm bunlar yeterli olmalıydı.*

Ama içten içe öyle olmadığından endişeleniyordum.

T resepsiyon gece yarısından hemen önce sona erdi. Babam oturma odamızdaki koltukta uyuyakalmıştı, bu yüzden ailem en son ayrılan oldu.

Bir gece önce Manning'den ayrı uyuduktan ve bütün gün etrafımda birilerinin olmasından sonra kocamla baş başa kalmaya hazırdım. Manning'in ayarladığı otel yerine ailemin misafir odasında kalması için ısrar etmemi engelleyen tek şey buydu. Bir de Manning'in benimle ilgili yaklaşan planlarına herhangi bir şekilde müdahale edersem düğünü iptal edeceğinden oldukça emindim.

Annem ve kız kardeşimle birkaç dakika geçirdikten sonra iyi geceler dileyip Manning'i bulmaya gittim. Elinde purosunu ve ayaklarının dibinde uyuyan yorgun Blue'suyla arka taraftaki boş bir piknik masasında ters tarafa doğru oturuyordu. Yalnız olmamız ve yemek şirketinin bile gitmiş olması dışında parti hâlâ devam ediyor olabilirdi. Kiraladığımız dans pistinin üzerinde beyaz ampuller çaprızlama yapıyor, masaların üzerinde pasta kalıntıları olan plastik tabaklar bulunuyor ve hoparlörlerde karışık bir CD çalıyordu, ancak ses seviyesi hafif bir fon müziğine indirilmişti.

Her masanın ortasına yerleştirdiğimiz yanan adak mumlarını söndürürken, "Toparlanacağını sanıyordum," dedim.

Bileğini bir dizinin üzerine koydu. "Pastayı ve yemek artıklarını kaldırdım.

Gerisi yarına kadar bekleyebilir."

Tatlı tabaklarını onun bıraktığı yere dizmeye devam ettim. "Ev dağınıken yatağa gittiğini hiç sanmıyorum." Ona göz kırptım. "Seni *baştan çıkarmak* için ne kadar uğraşırsam uğraşayım."

"Beni baştan çıkar." Gözlerini benden ayırmadı. "Belki de bu gece senin şanslı gecendir."

Kirli tabakları bir çöp torbasına attım ve isim kartlarını yerleştirmeye başladım. "Bundan daha şanslı olabileceğimi sanmıyorum."

Purosundan bir nefes çektikten sonra bana başını salladı. "Bırak o şeyleri Lake." Durakladım. "En azından hediyeleri içeri almalıyım."

"Hayır. Buraya gel."

"Yarın temizlik yapmak için fazla vaktimiz olmayacak. Uçağımız akşam kalkıyor ve en azından-"

"Köpek bakıcısına ona bakması için ekstra ödeme yapacağım. Sadece buraya gel."

Yavaşça, masaların arasından zikzaklar çizerek ona doğru ilerledim. Ben yaklaştıkça sabırsızlığı gözle görülür biçimde artıyordu. Mavi inledi ve seğirdi. "Bu gece onu gezdirdin mi?" diye sordum.

"Evet."

"Yemek mi?"

"İlk dans ve pasta arasında." Alaycı bir şekilde baktım. "Ne iyi bir koca."

Manning aralarında durabilmem için dizlerini açarken ben de Blue'nun üzerine çıktım. Bir elini kalçamın arkasında gezdirdi. "Bu elbiseyi bir daha ne zaman giyebilirsin?"

"Asla," dedim. "İşte buydu."

Sırtımı sıktı. "Çok kötü."

"Düğün fotoğraflarımızı astığımda bundan sıkılmak için bolca vaktin olacak."

"Mümkün değil." Elini kalçamın dış tarafına doğru uzattı ve başparmağını kasık kemiğime yaklaştırdı. "Onu alman için hazır değilim."

"Ama aynı zamanda düşünebildiğim tek şey de bu."

"Ben de." Karnımda kelekler uçuşurken elimi koluna doladım. "Belki de bu karmaşayı yarına bırakmalıyız."

"Belki de hayır." Purosunu söndürdü ve ayağa kalktı, üzerimde yükseldi, boyuyla ve aç gözleriyle bana meydan okudu. "Kesinlikle."

Bir kolunu belime doladı ve elimi tutarak "Wonderful Tonight" şarkısına eşlik etti. Blue bize baktı. "Birkaç dakika dans edeceğiz," dedi Manning, "sonra seni içeri taşıyacağım."

"Gerek yok," dedim. "Kendi isteğimle gideceğim."

"Gecenin sonunda damat böyle yapar."

"Eve zaten evli bir kadın olarak girdim. Aslında birkaç kez. Töreni arka bahçenizde yapmanın tehlikelerinden biri."

Homurdandı. "Yatak odasına gitmedin, değil mi? Seni doğruca yatağımıza götüreceğim."

"Hayır." Yarı gülümsedim, onunla dalga geçerken yüzüm kızardı. "Damat yatak odasında ne yapar?"

"Gerisi Blue'nun masum kulakları için uygun değil." Manning eğildi, beni kollarının arasına aldı ve bizi evin merdivenlerinden yukarı çıkardı. "Gece için kendimizi içeri kilitlemeden önce son bir isteğiniz var mı?"

Kollarımı gevşekçe boynuna doladım ve düşünürken tek gözümü kapattım. "Muhtemelen su almalıyız," dedim.

"Hidrasyon. İyi karar. Bu gece yeterince yedin mi?" "Domuz eti, patates ve düğün pastası arasında, öyle diyebilirim."

"Her ihtimale karşı atıştırmalık getireceğiz." Arka kapıda durakladı. "Eşiği geçmeye hazır mısınız?"

"Seçme şansım var mı?"

"Hayır," dedi. "Romalıları göre değil."

Blue önümüzden hızla geçerek köpek kapısını tıkırdattı. "Romalıların bununla ne ilgisi var?" diye sordum.

"Damadın gelini taşımasının iki nedeni vardır." Beni kollarında yeniden ayarladı. "Birincisi, kötü ruhlar seni yerden almaya çalışabilir. Benim kollarımda korunursun."

"Ah." Göğsünü okşadım. "Ne kadar tatlı. Diğer sebep ne?"

"Eskiden gelinlerin evlendirildikleri için çılgına dönmüş gibi davranmaları gerekirdi. Kısacası," alnını benimkine yaklaştırdı, "isteksiz gelinimi evime sürüklüyorum."

Sesi kısılınca karnım sıkıştı, nefesi ağzıma yaklaştı. "Kimsenin istekli olmadığını iddia edebileceğini sanmıyorum," dedim.

"Tüm bunları bildiğinize göre, kendiniz girmeyi mi tercih edersiniz?"

Manning'in bunu sonuna kadar götürmek istediğini hissediyordum. Normal bir günde, onun kollarından başka olmak istediğim bir yer yoktu - bu sadece düğün gecemiz için daha doğrudu. Yavaşça başımı salladım. Birbirimize bakarken, Manning kapıyı açmak için eğildi. Bizi içeri götürürken tenim karıncalandı, meme uçlarım önümüzdeki gecenin beklentisiyle sertleşti.

"Farklı hissediyor musun?" diye sordu mutfığa giderken.

"Biraz."

"Ben de."

Beni tezgâhın üzerine bıraktı. "Orada kal," dedi. "Kötü ruhlar hâlâ burada olabilir." Mutfakta dolaşarak buzdolabından su şişeleri, bir kutu Wheat Thins ve bir paket çikolata aldı. "Bu işimizi görür," dedi. "Şimdi yatak odasına gidiyoruz ama bu sefer bacaklarını etrafımda istiyorum."

"Bu elbisenin içinde zor olacak," dedim.

"Bu konuda yardımcı olabilirim." Yiyecek ve suyu yere bıraktı ve ayaklarımın dibine çömeldi. Botlarımı çıkarmak için acele etmedi ve onları yere bıraktı. Bir elini baldırlarımın dış kısmında gezdirirken, elbisemi de onunla birlikte yukarı itti. "Bugünkü tek pişmanlığım bu sabah bacaklarını tıraş edememiş olmam. Geceyi ayrı geçirmek berbat bir fikirdi."

Bana dokunduğunda ellerime yaslandım ve gözlerimi kapadım, ne söylediğinin sadece kısmen farkındaydım. "Seni seviyorum," dedim.

"Biliyorum, benim iyi kızım." Elbisemi yukarı kaldırdı ve bir dizimin iç kısmını öptü, avuçlarını ve kumaşı kalçalarımaya doğru kaydırđı. "Sen her şeyin en tatlısısın," dedi. "Pastadan, turtadan ve hatta pamuk şekerden bile daha tatlısın."

"Bundan şüpheliyim," dedim iç çekerek. "O zaman sen de tadına bakmalısın."

Manning'in isteğı üzerine birkaç kez kendi tadıma bakmıştım. Elleri yukarıya doğru uzanıp gece havasını tenime davet ederken, ağzımdaki parmaklarının anısıyla ürperdim. "Bu gece bana işkence edeceksin, değil mi?" diye sordum.

"Gün batımından gün doğumuna kadar bir insanın yapabileceğı her şeyi yapacağım," dedi. "Ve bunun her anından zevk alacağım."

"Buradan mı başlıyoruz?"

"Hayır. Yatak odamızda başlıyoruz." Ayağı kalktı, bacaklarımı serbest bırakmak için elbisemi kalçalarımaya doladı. Bacaklarımı beline doladım ve pantolonunun içinden sert ve uzun olduğunu hissedene kadar yukarı doğru kaydırđım.

"Suyu getir."

İki elime birer şişe aldım, kollarımı boynuna doladım ve ona tutundum. Manning kalan yiyecekleri topladı ve bizi koridordan geçirerek odamıza götürdü. Kasıklarına doğru kaydım, kendimi ısıttım. "Biliyor musun," dedim kendimi ona doğru daha sıkı çekerek, "şu anda daha *fazla* tahrik olmalısın."

"Bunun mümkün olduğundan şüpheliyim."

Yanağına bir öpücük kondurdum ve mırıldandım: "Beni aynı anda hem koruyor, hem besliyor, hem de çiftleştiriyorsun. Kötü ruhları uzak tutuyorsun. Mutfaktan topladığın atıştırmalıkları getiriyorsun ve ..."

"Ve?"

"Çiftleşme kısmı."

"En iyi kısmı." Eve misafir gelme ihtimaline karşı kapatıp kilitlediğimiz kapımıza ulaştı. "Siktir."

"Ne?"

"Ellerim dolu ve anahtar kulübemde." "Neden?"

Yiyeceği yere bıraktı. "Bütün gece cebimde taşımak istemedim."

Sırtım kapıya dönük olduğu için sadece tokmağın kıpırdadığını duydum.

"Ne yapıyorsun?"

"Kırmak."

"Manning." Bıkkınlıkla içimi çektim. "Etrafta sürekli kilit kırarak dolaşamazsın."

"Bu da ekstra güçlü," dedi gururla. "En iyisi tarafından takıldı - bendeniz."

"Hadi gidip anahtarı bulalım."

Çaba sarf ederken pazusu kaburgalarına doğru esnedi. "Alabilirim."

"Her şeyi parçalayacaksın."

"O zaman ben tamir ederim." Bir çırpıda kapı açılırken omzumun üzerinden baktım. "İşte başlıyoruz."

"Yemek-"

"Bunun için geri döneceğim."

"Ama Blue bu işe bulaşabilir."

"O it," diye homurdandı, kapıyı tekmeleyerek kapatmadan önce kraker ve çikolatayı botuyla odaya itti. Yalnız kalabilmek için kapıyı kapatmak zorundaydık, yoksa Blue bizi rahatsız ederdi; bunu tecrübeyle biliyorduk.

Manning sırtımı en yakın duvara yasladı. "Seni gelinliğinin içinde becermek istiyorum Lake." Ağzı aniden boynumda sıcaklaştı, elleri kıcıımı sıkıyordu. "Seni gelinliğinin içinde becermeme izin verecek misin?"

Başımın geriye düşmesine izin vererek boğazıma daha iyi erişmesini sağladım. "Senin için özel iç çamaşırlarım var."

"Ve ben de bunu görmek istiyorum. Bu gece her yerde seni tatmak istiyorum. Şafak sökerken senin kokunu kolonya gibi içime çekmek istiyorum. Ama evli bir çift olarak ilk kez elbiseni giymek istiyorum."

Su şişelerini düşürdüm. Ağır bir şekilde ahşap zemine çarparak yatağın altına yuvarlandılar. Ona kemer tokasını çözerek cevap verdim. "Sadece takım elbiseni de çıkarırsan."

Fermuarını indirebilmem için beni belimden tuttu. Takım elbisesinin ince kumaşı üzerindeki güzel sikini görünce, aramızda sıkışan krem rengi gelinliği bozmak için acele edince ağzım sulandı. Onu kendime doğru hizladım ve başını ıslaklığımın arasından geçirdim. "Bana bir keresinde beni lekelemek istediğini söylemiştin. Beni mahvetmek. İşte sana fırsat."

"Dikkatli ol, yoksa elbiseni yırtacağım."

"Masumiyetime yaptığın gibi mi?" Kulağına sordum.

Beni duvara doğru daha sert itti ama içime girmede. "Tek yaptığım seni sahiplenmekti. Ama sen zaten benimdin, değil mi Birdy?"

İçime bastırmaya başladı, beni bekletirken nefesimi çaldı. "Evet," dedim tavana bakarak.

"Artık resmileşti. Artık her yerde, her zaman yalamak, emmek ve becermek için benimsin."

Onu aşağı doğru ittim ama o kalçalarını tutarak beni yavaşlattı. "Lütfen, Manning."

"Göl."

Gözlerimi tavandan ayırıp ona baktım. "Lütfen."

"Bana benimle olduğunu söyle," dedi. "Bunun ne demek olduğunu, benim için ne anlama geldiğini anladığını söyle."

Ağzımdan nefes aldım, zihnim ayak uydurmak için yarışıyordu. Manning'in ikimiz için de yeterince delirmesi, beni ne zaman ve nasıl becereceğine karar vermesi, beni çılgına çevirmesi, bunların hiçbirisi yeni değildi. Bu geceki fark şuydu

Tanıdığımız herkesin önünde durdum ve onu benim yaptım. "Sen ve ben artık resmiyiz," dedim ona. "Sen benim *kocamsın*."

"Sen *benim* karımsın. Şimdi bana ne istediğini söyle."

"Kocam tarafından sahiplenilmek, tüketilmek ve sevişmek istiyorum. Önce duvara karşı, çünkü o bekleyemez. Sonra bize yaptığı yatakta. *Bizim yatağımızda*."

Yarısına kadar soktu. Sırtımı dikleştirdim, gözlerimi onunkilerden ayırmadım çünkü nasıl olsa bunu isteyecekti.

"Kelimenin tam anlamıyla evli olmamızı istiyorum," diye devam ettim.

"Siktir, Lake," diye neredeyse yalvarıyordu, kalçalarımı kavrayarak. O kadar büyüktü ki

her zaman zaman alırdı ve ikimizde de sabır yoktu. "Bunca yıl geçmesine rağmen seni hemen beceremediğime inanamıyorum."

Dudağımı ısırdım, onu daha derine iterken inledim, topuklarım kışına gömüldü. "Beni *her seferinde* açık sikiyorsun."

Manning yolun geri kalanını içeri daldırdı. Beni alırken omuzlarına tutundum, sıcak, acil ağzı benimkinin üzerindeydi. Dudakları boynumda gezinirken güçlü hamleleri ve becerikli parmakları beni uçurumun kenarına getirdi. Ama beni doruğa ulaştıran şey, boy aynasında bizi, takım elbiseli damadın, elbisesi içindeki istekli gelinini sikerkenki görüntümüzü yakalamak oldu.

Manning orgazmım boyunca beni izledi, sonra beni yatağımıza taşıdı. Beni sırtüstü yatırdı ve gözlerindeki kararlılıkla bacaklarımın arasında durdu. Hâlâ içimdeydi ve kalçalarını yavaşça ileri geri sallıyordu. Boşalmamıştı ve boşalmak da istemiyordu, henüz değil. Önümüzde uzun bir gece vardı.

Bu onu ikna etmeye çalışmayacağım anlamına gelmiyordu. Kravatını iki elimle tuttum, önce bir yumruğundan sonra diğerinden geçirdim. "Nasıl boşalmak istiyorsun, Ayı?" Nefes nefese kaldım. "Ağzıma mı? Kışına mı?"

Gözleri karardı. "Kışına hiç boşalmadım ve bu gece başlamak için çok tatlı görünüyorsun ve ben de çok hevesliyim."

"Bunlar seni daha önce ne zaman durdurdu?"

"Oynamak ister misin?" diye sordu. "Ters çevir."

Cesaretim düğüm atmaktan geliyordu, açık ve basit. Manning'in karısı olarak kendimi güçlü hissediyordum. Ama gerçek şu ki, Manning'in o anki ateşli konuşmalarından onun da bu işlere meraklı olduğunu bilmeme rağmen, henüz o bölgeye girmemiştik. Her zaman o günün geleceğini düşünmüştüm ve Manning bugün beni gerçekten sahiplenmiş ve onu hiç görmediğim kadar tahrik etmiş olsa da, düğün gecemizin bunun için doğru zaman olduğundan emin değildim.

"Sorun ne, Goldilocks?" diye sordu, ellerini kalçalarımın yukarı kaydırıp elbisemin altından tangamı sıyırırken. "Birdenbire yanlış ayının evine girdiğinden mi korktun?"

Titredim, meme uçlarım sertleşerek pembe tepelere dönüştü. "Buna hazır mıyım bilmiyorum..."

"Ne için?"

"Anal."

Şeytani bir şekilde sırtarak külotumu bir kenara fırlattı. "Sen değilsin. Ama yine de dört ayak üzerine kalk."

Ona güvenip güvenmediğimi kendime sormama gerek yoktu. Bu gece yapmayacağımızı söylediğinde ona inanmıştım ama o zaman ne planlamıştı? Manning botlarını çıkarırken, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve ona sırtımı döndüm. "Neden bu durumdayım?"

"Sence neden?" Kemerini ilmeklerinden çıkardığını duydum, ardından giysilerinin hışırtısını. "Şu elbiseyi kaldır, Lake."

Kemer beni korkutmuyordu. Bazen o anın sıcaklığıyla bana şaplak atardı ama babasının şiddet geçmişine rağmen bana asla vurmazdı, o kadarını biliyordum. Elbisemi kığımın üzerine çektim. Manning beni her pozisyonda, her açıdan görmüştü ve belki de gelinliğin ikimizi de heyecanlandırmasının nedeni buydu - yıllar önce sıyrıldığımız seks hayatımıza yeniden bir masumiyet katmanı getirmişti.

Avucunu kık yanağımda gezdirdi, sonra hafifçe tokatladı. "Mmm."

"Bu ne içindi?" diye sordum, zaten nefes nefese kalmıştım.

"Düğünümüzde birinin Justin Timberlake çalmasına izin vermek."

Ona dönüp bakarken gülmeye başladım ama durakladım. Beni yutmak üzere olan 1.75 boyundaki kaslı, çırılçıplak adamın komik hiçbir yanı yoktu.

Kıvrımlarımı parmaklarıyla birbirinden ayırırken alt dudağımı ısırdım. "Daha uzun bir yatağa ihtiyacımız var," dedi.

"Neden?"

"Böylece seni ayakta yiyebilirim." Dizlerinin üzerine çöktü ve *Lake Special* hala onun için biraz fazla yüksek olduğundan, ağzıyla eşitlenene kadar dizlerimi ayırmaya zorladı. "Rahatsız oldun mu?" diye sordu.

"Birazcık."

"O zaman çabuk olsam iyi olur." Klitorisimden göt deliğime kadar yaladı, memnuniyetle mırıldandı. Birkaç saniye içinde dili içime gömülmüştü. Yanağımı yatak örtüsüne bıraktım ve kumaşı iki yumruğumla kavradım. Zevk omurgamda karıncalanıyor, yüzüm gittikçe daha sıcak yanıyordu.

Manning parmaklarını belimde gezdirdi ve başparmağının ıslak ucunu göt deliğime bastırdı. "Bu iyi mi?" diye sordu.

"Evet," dedim, kısmen meraklıydım ama çoğunlukla durmasına izin vermeyecek kadar tahrik olmuştum.

O dar açıklığa girdi. Eli o kadar büyüktü ki, parmakları sanki sırtımın yarısına kadar uzanıyordu. Ağzının tekrar üzerimde olmasını istiyordum, bu yüzden elinin üzerine geri çekildim. "Becer beni, Lake. Seni bu açıdan izlerken bile kendimi bitirebilirim."

"Beni boşalt," diye yalvardım. "Nasıl istersen."

En ufak bir baskıyla başparmağını içime itti, o yasak nokta onu düşündüğümünden daha kolay kabul etti. Rahat oturuş, düğün gecesi heyecanımızın bizi ileriye götüren hamlığı ve başparmağı içeri girip çıkarken dilinin tekrar üzerimde olması normalde beni doruğa çıkarmaya yeterdi ama o anda daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Manning?"

"Evet, Birdy," dedi bacaklarımın arasından, derin sesi içimde titreşiyordu.
"İstediğim başka bir şey daha var."

"Söyle bana."

Kollarımın üzerinde doğruldum. "Ben de seni iyi hissettirmek istiyorum."

"Zaten biliyorsun." Beni tam amımdan öptü, klitorisimi dilledi. "Çok iyi."

Nefes aldım. Bana çoktan mağara adamı gibi davranmıştı ama gece boyunca ilk kez olmasını umduğum bir şey için onu dize getirmeye hazırdım. Dudağımı ısırdım ve ona baktım. Belki onu kızdırmak adil değildi ama böyle zamanlarda bunu o kadar kolaylaştırıyordu ki. "İstiyorum..."

"Ne?" Bana kara bir kaşını kaldırdı. "Aklını okuyamıyorum, Lake."

"İçime o kadar derin boşalmanı istiyorum ki, hamile kalmama şansım yok."

İşte bu oldu. Bir zamanlar aç, şimdi doymak bilmez gözlerini üzerime dikerken çenesi kıpırdadı. Başparmağını çekerek ayağa kalktı. Dizlerimin üzerine çöktüm, elbisemin fermuarını açıp başımın üzerinden çekerken bakışlarını üzerimde tuttum.

Lekesiz beyaz dantel korseme bir kez baktı ve yutkundu. "Bakire amcığına ilk sahip çıkan bendim, Lake. Hatırladın mı?"

Teslimiyet gösterisiyle arkama yaslanmadan önce ürperdim. Cevap saçma bir şekilde açık olsa da nefes nefese başımı salladım. "O sabah benden, başka herhangi bir erkeğin bir ömür boyu alabileceğinden daha fazlasını aldın."

Beni dizlerimin altından yakaladı ve yatağın kenarına çekti. "Ben bu durumdayken başka erkekler hakkında konuşma," diye uyardı. "Bana önce kalbini, sonra bedenini verdin, değil mi tatlı kız? Başka kimsenin bir şeyi yok."

Başımı şiltenin üzerinde salladım, vücudum sadece onun doldurabileceği yoğun bir ihtiyaçla titreşiyordu. "Bunu resmileştir, Büyük Ayı," dedim.

mihrapta bir öpücük talebi. "Artık sana ait olanı al."

Dişlerini sıktı. "Sen hep benimdi ve sen gerçekten
Şimdi *benim*."

Başka türlü olmasını istemezdim.

Manning maraton sikişi sözünü tuttu. Bana yeni karısına doyamadığını söylemediği zamanlarda, güneş doğana kadar saatlerce bana gösteriyordu.

Ve içimden bir ses gebe kalmamış olmamızın mümkün olmadığını söylüyordu.

OceanofPDF.com

AYI VE KUŞ

BAHAR 2010

OceanofPDF.com

Oe bahar akşamı, havada bir şeyler değişti. Gerçek bir kanıt olmadan, doğumda olduğumuzu biliyordum. Ne kadar süredir devam ettiğine dair bir fikrim olmalıydı ama

Hamilelik yokmuş gibi davranarak.

Mutfak lavabosunun önünde dururken gözyaşlarımı içime çektim. Manning beni görmeden önce ben onu gördüm. Ahırın ağzında durmuş, etrafına alacakaranlık çökerken telefonunun çekip çekmediğini kontrol eder gibi elini kaldırmıştı. Hâlâ mutfağın ışıklarını söndürüp eve gelmemiş gibi davranabilirdim. Acil bir ameliyat için geç kaldığımı, bir arkadaşşıma uğradığımı ya da arabamda bir sorun olduğunu söyleyebilirdim. Manning bunların hiçbirine kanmazdı. Ona yalan söylemek neredeyse imkansızdı, sık sık yaptığı ayarlar sayesinde mükemmel çalışan bir arabaya sahip olduğumdan bahsetmiyorum bile.

Manning saçlarını karıştırdı, sonra pencereden bakmak için döndü. Bana doğru. Kalıp kalmama konusunda çok uzun süre tereddüt etmişim ama Manning bir saniye bile kaybetmedi. Eve doğru yürümeye başladı.

Musluğu kapattım. Ellerimi yıkadığımı hatırlamıyordum ama elbette içimde bir yerlerde Blue'yu bunu kendi başına yapması için bırakmayacağımı biliyordum. İstemiyordum, gerçekten.

Manning paravan kapıdan içeri girerken ellerimi bulaşık bezine kuruladım. "Seni arıyordum," dedi.

"Öğleden sonra telefonumu kapattım."

"Bunu yapmandan nefret ediyorum."

"Yetiştirmem gereken çok iş vardı," dedim. "Ne kadar çabuk bitirirsem eve o kadar çabuk dönebilirim. Kesintiler beni yavaşlatıyor."

Kollarını kavuşturdu. "Bazı kesintiler buna değer."

Benden memnun değildi ve ben de onu suçlamıyordum. Yine de son birkaç aydır, hatalı olduğumu bilmek beni tavrımı değiştirmek için motive etmemişti. Hayat bizi sınamaya devam ediyordu. Doktorumdan gelen kötü haberlerden sonra, başka birinin hamileliği için heyecan duyamıyordum - köpeğimin bile.

"Bana hâlâ kızgın olduğunu biliyorum," diye devam etti Manning, "ama doğum sancısı çekiyor. Sana ihtiyacı var."

Boğazım, birkaç dakika önce boş bir eve girdiğimde ve değişimi *hissettiğimde* olduğu gibi kalınlaştı. Blue'nun günler önce iştahını kaybettiğini düşünürsek, bunu zaten bekliyordum.

Sana ihtiyacı var.

Blue'nun bir süredir bana ihtiyacı vardı ve ben tüm hamileliği boyunca onu hayal kırıklığına uğratmışım. Bir seçeneğim vardı; dışarı çıkıp gerçeğe yüzleşmek ya da arkamı dönüp gitmek. İkincisi çok daha kolaydı ama son birkaç haftadır yaptığım şey buydu ve ruh halim düzelmemişti.

"Ben eşyalarımı alayım," dedim.

"Onu misafir banyosuna getirmeye çalıştım. Bana söylediğin gibi temiz havlular ve parçalanmış kartonlarla bir kutu hazırladım ama onu yerinden kıpırdatamadım."

"Orada hiç zaman geçirmedim. Rahat ettiği yer orası değil."

"Haftalar önce beni hazırlanırken gördüğünde bundan bahsetmiş olabilirsin." Cep telefonunu arka cebine soktu. "Ahırda iyi mi?"

"O bir hayvan, Manning. Eğer içgüdüğü orada olmaksam, o zaman sorun yok. Kutuyu dışarı taşıyabilirsin." Odadan çıkmak için döndüm. "Ve bir de

El feneri gibi bir şey. Yakında hava kararacak."

Garajdaki raftan hazırladığım yavrulama setini aldım. Manning her konuda -hamilelik, doğum ve yavrularla ne yapacağımız- gergin olsa da hazırlık yaptığımdan bahsetmemiştim.

Manning'in ahırlardan birine yaslandığı, neredeyse bitmek üzere olan ahıra geri döndüm. Yanında yavrulama yatağını da getirmişti ama Blue bir köşede samanlardan bir yuva oluşturmuş, yan yatmış nefes nefese kalmıştı.

Etrafında dolanırken Manning, "Rahatsız görünüyor," dedi. "Doğum sancısı çekiyor."

Ona doğru bir adım attım. Mavi'nin gözleri bana kaydı ama onun dışında hareket etmedi, kuyruğunu bile sallamadı. "İyi misin, Mavi kız?"

Manning yanıma geldi. "Ne yapabilirim?"

"Sadece geride dur ve yoldan çekil," diye cevap verdim.

"Hey." Dirseğimi tutarak beni kendisine doğru çevirdi. "Bu kadar zaman sonra neden hala bu kadar kızgınsın bilmiyorum ama bana kızman için bir neden yok."

Her zamanki gibi haklıydı. Manning'in benden bıkmak için her türlü sebebi vardı. Yine de sinirlenmeyi bırakmamıştım. Gözlerimi yere indirerek, "Özür dilerim ama Blue'nun önünde tartışmak istemiyorum. Bu onu strese sokar."

Manning kolumu bıraktı ama diz çöktüğümde kaşlarını çatmaya devam etti. "Hey, kızım," dedim, onu sevmeme izin verip vermeyeceğini görmek için yavaşça uzandım. Kuyruğu kıpırdadı, gözlerinde rahatlama vardı.

Kaçındığım bir suçluluğun ağırlığını hissetmek için tek ihtiyacım olan buydu. Şimdiye kadar bunu kendimle ilgili hale getirmek kolaydı ama Blue'yu bu şekilde görmek kendi güvensizliklerimi bir kenara bırakmam gerektiği anlamına geliyordu.

Lastik eldivenlerimi giydim ve beş hafta önce Blue sabah yürüyüşünde iki kez kustuğu için Manning'in beni dışarı çağırdığı zamanı düşündüm. Pembe meme uçlarına ve şişmiş karnına bir kez bakmış ve endişeli Manning'e dönmüştüm. "O hamile."

Sırıtmıştı. "Gerçekten mi?"

Geriye dönüp baktığımda, hamileliğin kendisi beni rahatsız ediyordu ama Manning'in sesindeki heyecan beni çabucak sinirlendirmişti. "Evet, *gerçekten*," dedim. "Aylardır onu kısırlaştırabilmem için hastaneye getirmeni istiyordum. Babası kim?"

"Ben nereden bileyim?"

"Tanrım, Manning. Bütün gün onunla burada olan sensin." Yakın çevrede bildiğim kadarıyla hiç köpek yoktu. Blue ne zaman hamile kalma fırsatı bulmuştu ki? Manning ve ben her fırsatta sevişiyorduk ve bunun karşılığında birkaç İYE, çökmüş bir çalışma masası ve Manning'in dantel iç çamaşırlarını yırtma eğilimi sayesinde aşırı bir iç çamaşırı faturasından başka bir şeyimiz yoktu. Başımı salladım. "Boş ver."

"Hamile olduğu için üzgün müsün?" diye sormuştu.

"Üzgün müyüm? *Elbette* üzgünüm," diye tersledim. "Sadece bizim ilçemizde yüzlerce terk edilmiş evcil hayvan var, dünyanın dört bir yanındaki binlerce ve milyonlarca hayvanı unutun. Aşırı nüfus artışına katkıda bulunuyoruz. Eğer daha fazla köpek istiyorsak, gidip onları kurtarmamız gerekirdi."

Manning geri çekildi, kaşları alnının yarısına kadar kalkmıştı. "Tamam ama o şekilde olmadı. Köpeğiniz hamile. Hayvanları seviyorsun. Veterinersin. Bundan nasıl mutlu olmazsın?"

Neredeyse bir yıldır altında çalıştığım lisanslı veteriner, personele sürekli olarak müşterilerimize kısırlaştırma yapmalarını söylemeleri gerektiğini hatırlatıyordu. Kendi evcil hayvanlarımız her gün sohbet konusu olduğundan, henüz bunu yapmadığımı itiraf etmek zorundaydım. "Bu sorumsuzluk," der ve işe gitmek için hazırlanmak üzere oradan ayrılırdım.

Bu gece, ilk kez, yavruların yolda olduğu gerçeğiyle ilgili biraz heyecan toplamaya çalıştım. Blue'nun kıcını okşadım ve termometremi çıkardım.

"Her şey normal görünüyor," dedim Manning'in havada asılı kaldığını hissederek. "Yakında suyu gelir. Ona içecek bir şeyler verebilirsin."

"Elbette," dedi, giderken botları samanların üzerinde çıkırdıyordu.

Maviyle yalnız kalınca yumuşak tonlarda konuştum, ateşini ölçmek için kuyruğunu kaldırırken onu yatıştırdım. Gerçekten de benim yardımımıza ihtiyacı yoktu. Aslında geri çekilip doğumları izlemek dışında Manning'in de benim de yapabileceğimiz bir şey yoktu. Yine de eve geldiğim için mutluydum. Onun yanında olmak istedim. Blue benim ilk gerçek evcil hayvanımdı, Manning'in de öyle ve ikimiz için de dünyalara bedeldi. Manning öfkemi anlamasa bile, içten içe bunun Blue'yu gerektiği gibi kısırlaştırmadığımız için olmadığını biliyordum. Ayrıca, kendisine ait dönümlerce arazisi varken başka köpeklerin etrafında hiç bulunmadığını varsaydığım için de suçluydum. Hamileliğin ilk şoku geçtikten sonra, onu kısırlaştırmadığım için duyduğum utanç, neden bu kadar üzgün olduğumun küçük bir parçası haline gelmişti.

Ne kadar mantıksız olursa olsun, Blue'nun hamileliği bana hamile *olmadığımı* hatırlatmıştı. Ve o, bir dizi acımasız hatırlatmanın sadece sonucusuydu. Tiffany gelecek ay doğacaktı. Doktorun muayenehanesindeki bir resepsiyonist kısa süre önce ikizleri olacağını duyurmuştu. Marketteki düzenli kasiyerim doğum iznine ayrılmıştı. Hayvanlara sık sık doğum öncesi kontroller yaptığımdan, ultrasonlar istediğimden ve ara sıra doğumlara yardımcı olduğumdan bahsetmiyorum bile.

Herkes hamile kalıyordu.

Her bir kadın ve hayvan hamile kalabilirdi. Ve bir de ben vardım.

Blue'yu öğrenmeden haftalar önce, birkaç aydır anormal derecede ağrılı adet krampları yaşadıktan sonra gizlice jinekoloğuma gitmiştim. Manning ve ben bir yılı aşkın süredir hamile kalmaya çalışıyorduk. Gebe kaldığımızı dair içgüdülerim bir şeylerin ters gittiğine dair içgüdüsel bir hisse dönüşmüştü. Manning endişelenmediğine dair bana güvence vermeye devam ediyordu, ancak çok fazla sigara içiyor, bazen benim uyuduğumu sandığı gecenin bir yarısı arka tarafta kayboluyordu. Üzgün olduğu için onu suçlayamazdım ama sorsam bile işlerin bu kadar uzun sürmesinden dolayı hayal kırıklığına uğradığını itiraf edeceğinden şüpheliydim.

Artık bir cevabım vardı.

"Kısır olduğunuzdan endişeleniyorum, Bayan Sutter."

Pelvik muayene ve ultrason yumurtalık kistlerini ortaya çıkarmıştı. Doktorum fallop tüpünün tıkalı olduğundan şüpheleniyordu - vücudum Manning'in spermlerinin yumurtalarımı döllemesini engelliyordu. Tüm bunlar ve denediğimiz süre göz önüne alındığında, endometriozis benim olası teşhisimdi. Manning ve ben yıldızları oynattığımızı düşünmüştük ama son gülen kader olacaktı. Ona bu haberi nasıl vereceğimi düşünmeye bile başlanamıştım. Ona söylemeden önce bir çözüm bulmak istiyordum - darbeyi hafifletmenin bir yolu. Belki ikinci bir görüş bile alabilirdim. O zamana kadar kızgın olmak, hıncımı ondan ve Blue'dan çıkarmak, ultrason yokmuş, sonuç yokmuş ve kötü haber yokmuş gibi davranmak daha kolaydı.

Manning bir tabak suyla ahıra döndü ve onu Blue'nun yanına koydu. Termometreyi rektumundan çıkardım ve ateşini kontrol ettim. "İyiyiz," dedim karnındaki hareketi fark ederek. "Ve kasılmaları başlıyor."

"Şimdi ne olacak?" Manning sordu.

Termometreyi yerine koydum, döndüm ve Manning'e bakmak için bağdaş kurup oturdum. "Şimdi bekleyeceğiz. Çabuk da olabilir, birkaç saat de sürebilir."

Karşımdaki duvara oturdu ve kollarını dizlerine dayadı. "Geç oldu."

"Köpekler genellikle gece doğum yapar," dedim.

"Geç saatlere kadar işte olduğunu kastetmiştim. Son zamanlarda çok sık geliyorsun." Yüzümü taradı, muhtemelen beni resimli bir kitap gibi okuyordu. Çoğu zaman dikkatini takdir ederdim ama son zamanlarda bana bakmayı kesmesini diliyordum. Beni anlamaya çalışmayı bırakmasını. Bize istediğimiz her şeyi verme şansı için göklerle savaşmış olsam da bunu yapamayacağımı ona söylemenin iyi bir yolu yoktu.

Tırnak etlerimi kopardım. "Sonsuza kadar sürmeyecek."

"Olmayacağını biliyorum," dedi. "Sanırım mezun olduğunda seni daha çok göreceğimi düşünmüştüm. Ama belki de bu saflıktı."

Ellerimi açık tuttum. Manning'in benden ne söylememi istediğini bilmiyordum.

Bunu daha önce de konuşmuştuk. "Ne zaman bu tartışmayı yapsak-"

"Ne kadar zorlarsanız zorlayın, bu bir tartışma değil."

Onu görmezden geldim. "Her seferinde, beni her zaman sevdiğim şey için okula gitmeye teşvik ettiğini hatırlatıyorum. Hayallerimin peşinden gitmem için."

"Çalışmak zorunda olmana üzülmediğimi de hatırlatırım. Nefret ettiğim şey seni eskisi kadar görememek." Fanilasının yakasını çekti. "Seninle her akşam yemek yemek istiyorum. Planımız buydu. Yediden sonra çalışmama asla izin vermeyeceğine söz vermiştin ama aynı kurala sen de uymadın."

Blue'nun hamileliği ve sevdiğim bir şeyi yapmam için beni cesaretlendirdiği için akşam yemeğini kaçırmam konusunda onu suçlamak istedim ama bu benim öfke konuşmamdı. Bana kötü bir el dağıtılmış olması onun suçu değildi. Bir zamanlar Manning'i benden uzak tutabilecek hiçbir şey olmadığına inanırdım, artık inanmıyorum. Çünkü daha önce de bazı şeylerin yolumuza çıkmasına izin vermişti. Manning'in gece gökyüzünü boyayan bir aşk hikâyesini hak ettiğini, benim için yeterli olduğunu ve harika bir ebeveyn olacağını anlaması için canla başla mücadele etmişim. Şimdi buna inanmakla kalmayıp istemesine de izin verdiğine göre, bunu elinden mi alacaktım? Bu ona ne yapacaktı? Bana? Bize? Ona çekip gitme fırsatını borçlu muydum, yoksa yeni bir savaşa girecek gücü var mıydı?

"Orada çalışmaya başladığımdan beri sadece birkaç kez akşam yemeğine kadar çalıştım," dedim.

"Altı ayda dokuz kez."

"Ben hâlâ yeni çocuğum." İçimi çektim. "Bunun bir alışkanlık haline gelmeyeceğine söz veriyorum ama kendimi kanıtlamam gerekiyor."

"Anlıyorum Lake, anlıyorum."

Elbette anlıyordu. Yıllar önce onu masaya çağırdıktan bir dakika sonra çalışmasını kabul etmeyeceğimi açıkça belirtmişken, akşam yemeğine her zaman eve gelmediğim için üzölmekte çok haklıydı. Evrene ve kusurları yüzünden bedenime ve her şeyin olması gerektiği gibi gideceğini bana sürekli hatırlattığı için Manning'e kızmak istiyordum.

Her zaman çok anlayışlıydı.

Bazen *bana* kızmaması beni kızdırıyordu. Ben *kızımıyordum*.

Anlayış.

Mavi dört ayak üzerine kalktı. Manning de öne doğru oturdu. "O iyi mi?"

Küçük alanda volta atıyor, önce beni sonra da Manning'i koklamak için yanıma geliyordu. Orada oturuyor olmamızın ötesinde bizi fark ettiğinden emin değildim. "Suyu geldi," dedim. "İlk yavrusunu doğurmaya hazırlanıyor."

Mavi kabına gitti, neredeyse tüm suyunu içti ve yuvasına döndü; sonra rotasını değiştirdi ve Manning'in yaptığı yavrulama yatağına uzandı.

Sanki nefesini tutuyormuş gibi uzun bir iç çekti. Beklerken sessizlik uzadı. Bunu daha önce de yaşamış olmama ve ikimizin de yapabileceği pek bir şey olmamasına rağmen kalbim çarpmaya başladı. Kızımın yavruları olacaktı. Yarın sabaha kadar ailemiz büyümüş olacaktı.

Manning bir süre sonra, "Sanırım bir şey görüyorum," dedi.

Daha iyi görebilmek için boynumu bükerek doğruldum. "Öyle mi?"

"Buraya gel." Dizlerini açtı ve bana işaret etti. "Gel benimle izle."

Samanların üzerinde süründüm ve sırtımı göğsüne yaslayarak oturdum. Beni arkamdan tuttu, yavru köpek taç giyerken beni sıktı.

"Aman Tanrım," dedim.

Muhtemelen sesimdeki duyguyu duymuş olacak ki bana sarıldı. "Bunu yaşamak için yapmıyor musun?" diye alay etti.

"Evet," dedim, "ama kendi bebeğimle asla. Yatağı hazırladığın için teşekkür ederim."

Başımın arkasını öptü ve Blue'nun ilk yavrusunu doğurmasını şaşkınlıkla izledik.

Manning, "Gurur duymayı beklemiyordum," dedi.

Bir köpek yavrusunun doğumundan gurur duymak Manning'e kalmış. Kendi çocuğumuzu dünyaya getirdiğimizde nasıl tepki verirdi? Kelimeler bunu tarif edebilir mi?

"Umarım doğum yaptığında odada olacağımın farkındasıdır," dedi.

Kalbim karnıma düştü. Zamanın geleceğinden hâlâ şüphesi yoktu. Artık sadece kusurlu değil, aynı zamanda yalancıydım da. Manning'e doktor ziyaretimden bahsetmediğim sürece, ondan önemli bir şey saklıyordum.

"Kendini aşıyorsun," dedim.

"Sadece hazırlıklı olmanı istiyorum," dedi gülerek. "Beni doğum odasından uzak tutmak için tutuklamaları gerekir."

O konuştukça kendimi daha da hasta hissediyordum. Eğer bir doğum olacaksa bile, bu yıllar ve on binlerce dolar uzakta olabilirdi. Jinekologum bizim için bir sonraki adımın tüp bebek olduğunu söylemişti. Vücudum görevini yerine getiremediği için her şeyin başımıza gelebileceği düşüncesi nefes almamı zorlaştırıyordu. Altından kaçmak için yer değiştirdim ama o beni olduğum yerde tuttu. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Burası dışında herhangi bir yer. Hayal kırıklığıyla yüz yüze gelmediğim herhangi bir yer. "Mavinin daha fazla suya ihtiyacı var."

"Ama bir sonraki doğumu kaçırabilirsin."

"Neyse ki gece bitmeden onlardan daha çok olacak," dedim.

"Bir saniye benimle otur." Yüzünün yan tarafını benimkine bastırdı, tanıdık saat beş gölgesi aniden kaba ve nahoş bir hal aldı. "İyi miyiz?" diye sordu sessizce.

"Bunun cevabını biliyorsun."

"Evet. Aramız iyiden de öte," dedi, "ama bana kızdığın zaman beni sinirlendirdiğini biliyorsun."

Kapıdan karşıımızdaki ahıra baktım. Manning arka bahçemize bir ahır inşa etme planlarını açıkladığında, bir kız öğrenci gibi kıkırdamış, kampta ata bindiğimiz zamanlarla ilgili ona takılmışım. Yine de onunla ne yapacaktık? Manning'in ata binme korkumun üstesinden gelmeme yardım etmesine rağmen, bırakın bir at sahibi olmayı, ata binmek için bile heyecanlanmıyordum. Bir ata *paramızın yeteceğinden* bile şüpheliydim.

"Kızgın değilim," dedim.

"O zaman bu beni daha da endişelendiriyor. Eğer kızgın değilsen, son zamanlarda sana neler oluyor?"

Ona yaslandım. Manning ile mutlu olmaktan başka bir şey yapamazdım. Zorluklara karşı savaşmış ve kazanmıştık. İstedığımızı almıştık, muhtemelen hak ettiğimizden daha fazlasını. Daha fazlasını istemek adil miydi? "İş stresi," dedim. "İnsanların evcil hayvanlarıyla uğraşmak duygusal olarak düşündüğümünden daha yorucu."

"Bu kadar önemsemeni seviyorum," dedi. "Yine de istediğin zaman bana yüklenebilirsin. Belki yardımcı olabilirim."

İşte yine empati yapmaya başladı. Yerimden kıpırdandım, saman aniden kotumun koltuğuna battı. "Sadece buna alışmam gerekiyor. Her şey sakinleşecek."

"Hepsi bu mu?" diye sordu. "Benimle konuşmak varken kendi başına halletmenin daha kolay olacağı bir şey düşünemiyorum."

Elimden geldiğince ona baktım. Blue'nun doğumunu izlemenin benim için neden zor olduğunu, son zamanlarda onu neden dışladığımı ve önümüzdeki belirsiz geleceği açıklamak için mükemmel bir başlangıçtı.

Çok gururlu görünüyordu. Çok umutlu. Bu yavrular ve baharın başlangıcı yeni hayat, doğum ve refah anlamına geliyordu. Yakında onun kalbini kırmak zorunda kalacaktım.

ama bu gece olması gerekmiyordu. Çenemi yukarı kaldırdım ve beni dudaklarımdan bir kez öptü. "Ben iyiyim," dedim ona. "Ve seni seviyorum."

Gülümsedi. "Şanslıyım."

Bu sefer Manning ayakta durmama izin verdi. Blue'nun tabağını aldım ve hayatımda hiç kimsenin sormaması gereken bir soruyla daha kaç kez karşılaşacağımı merak ederek eve doğru yürüdüm.

Aşk tek başına yeterli miydi?

OceanofPDF.com

E irkaç hafta ve beş yavru köpekten sonra Manning ve ben Newport Beach'e gittik. Yavrulardan biri ön tarafta kucağıma kıvrılmıştı, diğer ikisi ise Manning'in arabasının arka koltuğunda birbirlerini kovalıyorlardı.

camdan dışarı havlıyordu.

Manning gürültüden şikâyet edince suratımı asarak, "Muhtemelen diğerlerinden ayrı kaldıkları için endişeleniyorlardır," dedim. Zaten onları dışarı çıkarmak için iki kez durmak zorunda kalmamızdan rahatsız olmuştu. "Hepsini getirmeliydik."

"*Hepsi* mi?" diye sordu. "Tweedledee ve Tweedledum ile iki saatlik bir yolculuk için yeterince heyecanımız var."

"Onlara öyle demeyi kes."

Güldü ve bir elini direksiyondan aşağı kaydırды. "Bahse girerim baban dişiyi seçer."

Kucağımdaki tüylü kafayı parmaklarımla karıştırdım. Bağlanmamak için evlat edindiğimiz yavrulara isim vermemeye karar vermiştik ama yavrular arasındaki iki dişiden biri olduğu için ona Leydi demeye karar vermiştim. "En azından Mavi'yi getirebilirdik. Huysuzdu ve onu suçlamıyorum. Haftalardır tek başına bir dakika bile geçirmedim."

"Bunu söylediğim için üzgünüm ama o sürtük kısırlaştırılana kadar evden çıkmayacak."

Manning'e sitem dolu bir bakış attım. Blue'nun ilk yavrusunu kucağıma aldığım anda ona olan kızgınlığımın geçmesi hiçbir şeyi unuttuğum anlamına gelmiyordu. Ona kızgın kalamayacak kadar meşgul olduğum için şanslıydı. Aynı anda beş yavruya tuvalet eğitimi verirken uykumuz bölünmekle kalmamış, Nisan ayı hayvan hastanesinde çalışmaya başladığımdan beri gördüğüm en yoğun üç aylık dönemi başlatmıştı. Ve bir ev dolusu yavru köpeklerle üzgün olmak genel olarak zordu. "Mavi şimdiye kadar ameliyat için yeterince iyileşmiş olmalıydı. İşimiz başımızdan aşkın ama-

"Saatlerce bekleme odasında oturmam gerekse bile onu getireceğim," dedi abartılı bir yüz ifadesiyle. "Söz veriyorum."

Leydi annesinininki gibi buz mavisi gözleriyle bana baktı. "Bilmiyorum, Manning. Belki de sadece ..."

"Aklından bile geçirme."

"Hepsi bizde kalabilir," dedim heyecanla, bu heyecanın ona da geçmesini umarak. "Onlar bir aile."

Manning, Dee ve Dum'un arka koltukta hareketsiz kalmasına neden olan derin bir kahkaha attı. "En başta onları *istememiştin* bile."

Lady'nin kulaklarını kapattım. "Şşşt," dedim. "Bunu söylediğini duymasınlar." "Tanrım." Manning bir kolunu koltuğumun arkasına uzattı ve dalgınca saçlarıma dokundu. "Peki, eğer bir gün ne diyordunuz?"

"Bir köpek yavrusu partisi." Gülümsedim. Pazar akşam yemeğinde Manning'in ve benim en yakın arkadaşlarımı bir köpek sahiplenmeleri için ailemin evine davet etmiştim. Neyse ki hepsi bu fikre sıcak bakıyordu, çünkü onlara fazla seçenek bırakmamıştım.

"Yavru köpek partisine yavru köpekler olmadan gidersek ne olur?" Manning sordu.

"Umurumda olduğunu sanmıyorum." Lady'yi Manning'in profiline doğru kaldırdım. "Bu yüzü görüyor musun?"

"Son bir aydır gördüğüm tek şey kocaman köpek yavrusu gözleri, üstelik sadece köpeklerden değil." Azarlayan bir kaşını bana doğru kaldırdı. "Blue'yla birlikte ikisini de almam için beni nasıl ikna ettin, asla anlayamayacağım."

"Altair ve Vega gibi isimlerle, nasıl bizim olmazlar ki?" Birkaç yıl önce Roger Waters'ı canlı izlediğimizde Manning'in bana aldığı Pink Floyd konser tişörtündeki beyaz kürkü seçtim. "Onlar Yaz Üçgeni'nin üçte ikisi."

"Anne karnından bu isimlerle çıkmadıklarının farkındasınız değil mi?
."

Öfkelendim. "Planımızda her zaman çok sayıda hayvan beslemek vardı.
Biliyordun
Bu."

"Bir ömür boyu, evet. Hepsi bir anda değil." İç çekti. "Babana üç köpeği açıklamaktan korkuyorum. Benim bir tür kolay lokma olduğumu düşünecek."

Manning'e, konu ben olduğumda, özellikle de işin içine köpek yavrusu gözleri girdiğinde, onun kolay lokma *olduğunu* söylemek istemedim. "Peki," dedim Lady'yi öpmek için kucağıma alarak. "O zaman her hafta sonu ziyarete gelmemiz gerekecek."

Manning sinyal lambasını yaktı ve başını salladı. "Önce Blue'nun hamile olmasına kızdın, sonra tüm yavruyu almak istedin. Şimdi de on yıldan uzun süredir konuşmadığın aileni ayda dört kez ziyaret etmek istiyorsun." Homurdandı ama saçımdan bir tutamı parmaklarının arasında döndürdü. "Huysuz bir sürtükten bahsediyoruz."

"Hey," dedim, o gülerken göğsüne bir şaplak attım.

Gary ailemin ön kapısını açtığında Manning ve ben yavru köpekleri daha yeni tasmalamıştık. Köpekler etrafımızda daireler çizerek koşuyor, tuvalete gidecekleri yeri koklarken tasmalarını birbirine doluyorlardı.

"Geç mi kaldık?" Tweedledee kolumu gergin bir şekilde çekerken saatime bakmaya çalıştım ama başaramadım. "Ailemi o kadar iyi tanımadığınız için size eşlik edecektim."

Lydia, Gary'nin kolunun altından eğildi. "Sorun değil," dedi el sallayarak. "Düğünde ailenle konuştuk. İlk seçimi ben yapmak istedim."

"Hiçbiriyle yanlış yapamazsın," dedim. "Yine de kişilikleri var."

"Hangisi plaj köpeği?" Gary yürüyüş yolundan aşağı inerek sordu. "Bir sörf arkadaşına ihtiyacım var."

"Sörf mü?" Lydia ona sordu. "Sanki evde daha fazla kuma ihtiyacım varmış gibi."

Hangisi plaj köpeği *değil*?"

"Geleceğinize hoş geldiniz," dedi Manning, Gary'ye plastik bir torba uzatarak ve Dee'nin kaka yığınına işaret ederek. "Topla bakalım."

Annem kapıya geldi ve bize el salladı. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Herkes çalışma odasında."

"Yavru köpekler enerji dolu," dedim kot pantolonumu yukarı kaldırarak. "Sokağın etrafında birkaç tur atmaları gerekiyor."

Manning, Gary'ye yardım etmem için Lady'nin tasmaını bana uzattı. Pantolonunun arka cebinden bir plastik torba daha çıkarırken anneme, "Evde çocuk olmayalı epey zaman oldu," dedi. "Buna hazır olduğuna emin misin?"

"Hiç köpeğimiz olmadı," diye cevap verdi, umduğumdan çok daha az hevesle. "Lake yedi yaşındayken ölen köpek hariç."

"Anne, lütfen," diye tısladım, Lady'yi kucağıma alırken diğer yavru köpekleri ön merdivenlerden yukarı ve antreye doğru çektim. "Seni anlayabilirler."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yapabilirler mi?"

"Evet." Lady'yi yere bıraktım ve çantamı bir kancaya astım. "Köpekler ruh hallerini okuyabilir. Çok hassastırlar. Ölüm onları depresyona sokabilir."

"Saçmalık," dedi babam çalışma odasından çıkarken. "Sakin bana bunu yuttuğunu söyleme Cathy."

"Lake bir veteriner."

"Aynen öyle," dedi babam. "Bunların tek bir amacı olan hayvanlar olduğunu anlamalı: *hayatta kalmak*. Duyguları yoktur. Onlar oyuncak ayı değil." Üçü arasında en sakini olan Lady'yi almak için eğildi ve onu yüzünün önünde tuttu. "Bunun bu evde bir baş belasından başka bir şey olmayacağını söyleyebilirim ve söylediğim hiçbir şeyi anlamaz."

"Senin enerjini hissediyor baba; korkmuş, mutlu ya da sıkıntılı olduğunu."

Cık cık etti. "Bunu bilimle ilgilenen bir kadından duyduğuma şaşırdım. Bir dahaki sefere bana Tarot kartlarına, büyüye ya da medyumlara inandığını söyleyeceksin. Saçmalık."

Ön kapıdan Manning'e baktım. O ve Gary torbalanmış köpek pisliklerini kaldırımdaki çöp kutularına götürüyorlardı. Nadiren yavruların arkasını toplamak zorunda kalırdım; Manning her zaman benden önce davranırdı. O benim ev kahramanımdı ve her zamankinden daha seksiydi. Bunun için bir kelime olmalıydı - onu karşı konulmaz bulma ve kakayla uğraşırken onu şiddetle sevme yeteneğim. "Sihir," dedim nefesimin altında.

Babam homurdanarak Lady'nin karnını, patilerini ve burnunu inceledi. Lady itiraz etmeden ona izin verdi, gözleri babasının yüzüne yapışmıştı. "Bu bir it."

"Tabii ki öyle." Ona geri döndüm. "Hepsi öyle. Blue'yu barınaktan aldık ve Border Collie ile Avustralya Çoban Köpeği karışımı olduğunu düşünüyoruz."

"Hangisi bizim?"

"Neden o değil?" diye sordum. Manning ikisinin iyi bir ikili olacağına çoktan karar vermişti ve görünüşe göre haklıydı. "Onu sen seçtin."

"İlk gördüğümü seçtim." "O zaman seni seçti."

Kaşlarını çattı. "Onun adı ne?"

"İşleri düzenli tutmak için ona Lady diyorum," diye cevap verdim, "ama istersen başka bir şey seçebilirsin."

"Vay, vay." Kuyruğunu sallarken başını ona doğru eğdi ve bir an için onu gerçekten kucaklayabileceğini düşündüm. Bunun yerine onu yere bıraktı. "Devam et," dedi ama o kalçalarının üzerine oturmuş, ona bakıyordu. Adam bir adım attığında ayağa kalktı. "Ne istiyor?"

"Ya seni yemek için mutfağa götürmeye çalışıyor ya da senden hoşlanıyor."

Topuğunun üzerinde döndü. "Yine antropomorfizm yapıyorsun."

"Ve iyi bir şey yapıyorsun baba," dedim onu evin içinde takip ederken. "Senin ve annemin burada biraz heyecana ihtiyacınız var."

"Sen ve kız kardeşin arasında, bir ömür boyu yetecek kadar heyecan yaşadım. Bu annenin projesi, benim değil." Mutfakta, Manning lavaboda ellerini yıkadı. "Büyük Ayı'da işler nasıl?" Babam sordu.

Manning'in omuzları yükseldi. Son zamanlarda ne zaman bir iş gündeme gelse daha da stresli görünüyordu ama kendimi bunun benim hayal gücüm olduğuna ikna etmiştim. Şükran Günü'nden önce fazladan birkaç kişiyi işe almış ve bunun iyi bir karar olduğunu bile kabul etmişti. Daha yüksek verimlilik Manning'in daha fazla sipariş almasını sağlamıştı.

Döndü ve rulosundan bir kâğıt havlu aldı. "Her zamankinden daha iyi." "Buraya her gelişinde bunu söylüyorsun," dedi babam.

"Bu doğru," dedim.

Başını salladı. "Bunu duymak hoşuma gidiyor."

Manning havluyu topladı. "Biraz dallanıp budaklanmayı düşünüyordum. Belki bir ekip kurup şehirdeki bazı inşaat işlerine bakarım."

Kaşlarımı birleştirdim. "Bunu bilmiyordum."

"Bundan bahsetmiştim," dedi, hâlâ babama hitap ederek. "Bu konuda daha yeni yeni ciddileşiyorum."

"Ama mobilya yapmayı seviyorsun."

"Bu benim de müteahhit olamayacağım anlamına gelmez." Bana baktı ve sonra uzaklaştı. "Yardım almak fırsatların önünü açtı."

Bundan şüphem yoktu ama neden şimdiye kadar bunu duymamıştım? Ben daha konuyu açamadan babam, "Bence akıllıca. Büyüme zamanı. Gerçek parayı böyle kazanacaksın."

"Çok iyi gidiyoruz," dedim babama. "Manning şimdiden sizin için çalışırken kazandığından daha fazlasını kazanıyor."

"Söylemiyor musun?" Babam ellerini birbirine vurdu. "Kutlama içkisi için çağrılar. Sen ne içiyorsun, Manning? Robby 'mimoza' içiyor çünkü görünüşe göre Tiffany kız kardeşlerden biriyle nişanlanmış."

Manning sırtını dikleştirdi, göğsünü dışarı çıkardı. "Gelirken bir şişe Booker's aldım, efendim."

Manning'in daha önce çocuk oyuncuğu olmak istemediğiyle ilgili yorumunu düşünerek bir kahkaha attım. "Tiffany burada mı?" diye sordum. "Köpek istemediğini söyledi."

"Bu doğru değil," diye seslendi Tiffany çalışma odasından. "Ben de bir tane istiyorum ama Robby'nin alerjisi var."

Mutfaktan çıktım. Yavru köpekler, dokuz aylık hamile Tiffany'nin oturduğu, babamın en sevdiği koltuğun etrafında zıplamaya başlamışlardı bile. Kız kardeşimi hiç bu kadar doğal, pembe ve dolgun yanaklarla görmemiştim. "Vay canına," dedim kapı aralığında durarak. "Gerçekten de hamile bir kadının ışıltısına sahipsin."

"Biliyorum, ben bir düveyim. On aylık hamile gibi görünüyorum. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ne yapabilirsin, tatlım?" Robby koltuğun kollarından birine sokulduğu yerden sordu. Şampanya kadehini bana doğru salladı. "İyi günler, Lake."

"Merhaba Robby. Köpeklere alerjin mi var?"

"Biraz," dedi, odanın etrafına göz gezdirerek. "Gerçekten fazla kalmamalıydım. Tiffany'nin araba kullanmasını istemedim."

"İyi sürebilirim," dedi. "Bana biraz su getirir misin, tatlım?"

"Elbette." Robby ayağa kalktı ve mutfaka giderken bana gülümsedi. "Göz kamaştırıcı değil mi?"

Kız kardeşime yakın olmak için kanepede onun yerini aldım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sinirlendim," dedi. "Aslında bir köpek yavrusu için Robby'yi ve alerjilerini terk etmeye razı olabilirim."

"Bunu kastetmiyorsun," dedim. "Seni hiç bu kadar aşık görmemiştim."

"Yirmi beşinci haftaya kadar öyleydim," dedi karnını avuçlayarak. "Şimdi ondan nefret ediyorum."

"Oh, lütfen." Kollarımı kavuşturdum. "Eminim harikadan başka bir şey değildir."

"Çok harika. Beş dakika yalnız kalamıyorum. Bu köpeklerden birini gizlice arabamıza sokabilir misin?"

Ben cevap veremeden Val içeri girdi ve kuyruğunu kovalayan Tweedledum'a neredeyse takılıp düşecekken ciyakladı. "Aman Tanrım," dedi ve bacaklarını onun etrafında dans etmek için eğdi. Sarkık yün şapkası ve göbek deliğinden bağladığı ekose bluzuyla başparmaklarını kemer halkalarına geçirip dans ediyordu. "Öldüm ve cennete mi gittim? Hangisi benim?"

"Henüz resmi olarak atanmadılar," dedim ona gülerek. "Belki dişi olan hariç. Sanırım o babama bağlı. Aslında onu birkaç dakikadır görmedim."

Siyah televizyon ekranındaki yansımasına baktı ve şapkasını düzeltti. "İçeri girdiğimde Manning'i babanın çalışma odasında bir köpekle gördüm."

"Harika." Gözlerimi devirdim. "Bütün gün orada olacaklar. Corbin nerede?"

"Annen ve Gary ile konuşuyorum." Val yerden bir köpek yavrusu aldı ve yanımdaki kanepeye uzandı. Tiffany'yi fark edince durakladı. "Vay anasını. Bu kadar büyük olması mı gerekiyordu?"

Tiffany karnını örtmek için elinden geleni yaptı - bu da ellerini karnının tepesine dayamak anlamına geliyordu. "Evet. Hayır. Bilmiyorum. Robby bunun normal olduğunu söylüyor ve o bir doktor."

"Onun bir akupunkturcu olduğunu sanıyordum."

"Ben öyle bir şey demedim," diye tersledi Tiffany. "O kurul sertifikalı bir doktor ve Orange'daki en iyi çocuk doktorlarından biri-"

"Tiffany, seninle dalga geçiyor," dedim. "Her zaman yaptığı gibi." "Özür dilerim. E l i m d e değil." Val, onu ısırmaya devam eden Dum ile tartıştı. Parmaklar. "Bazen sinir bozucu derecede alaycı olabiliyorum. Mizahı bir savunma mekanizması olarak kullanıyorum."

Tiffany ve ben ona göz kırptık. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

Tiffany ağzının kenarından, "Sanırım yine iğneleme yapıyor," dedi.

"Ben değilim." Val omuz silkti. "Son zamanlarda çok fazla iç gözlem yapıyorum. Ve konuşuyorum. Corbin ve ben *çok* konuşuruz. On altı yıllık arkadaşlıktan sonra konuşacak konu bulamayacağımızı sanırsınız ama hayır."

"Ve mizahı bir *savunma mekanizması* olarak kullandığınızı söyledi?" diye sordum. "Bu onun yapacağı bir şey değil."

"Hayır, bunu *on* yaşındayken kendi başıma çözdüm Lake. Bu roket bilimi değil. Gerçi Corbin ciddi tartışmalar sırasında çok fazla şaka yapmamdan hoşlanmıyor." Arkasına yaslandı ve Tiffany'nin karnına baktı. "Bazı şakalar iyidir. Ama her neyse. Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Acıyor mu?"

"Ne acı verici mi?" Ben sordum.

"Bu." Val, Tiffany'yi işaret etti. "Olgunlaşmış bir domatese benziyorsun."

Tiffany şezlongda kendini olabildiğince yukarı itti. "Çoğunlukla rahatsız edici. Dayanılmaz derecede rahatsız edici. Vücudumda olan ve vücudumdan çıkan şeyleri nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum."

Val'in rengi soldu. "İğrenç."

Koluna bir şaplak attım. "Hamilelik tamamen doğal ve *güzel* bir süreçtir. bir kadın için zaman."

"Robby yardım ediyor mu?" Val pazısını ovuşturarak sordu.

"Mümkün olduğunca. Çok çalışması gerektiğinden, saçlarımı açtırmam ya da pedikür yaptırmam için beni hep kuaföre gönderiyor. Bunlar tamamen boşa gidiyor çünkü ayaklarımı *göremiyorum* bile. Sadece masaj yapsınlar diye gidiyorum."

Val birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Ama acımıyor mu?"

"Pek sayılmaz," dedi Tiffany. "Tekme attığında tuhaf hissediyorum." Val'in sırtı bir çubuk gibi dikleşti. "Kız mı?"

"Evet. Tanrıya şükür," diye ekledi Tiffany. "Yani, ikisi de iyi olurdu, ama şimdi ona güzel kıyafetler alabiliyorum."

"Lake, neden bana söylemedin?" Val sordu.

"I . . ." Val'i inceledim. Tiffany'ye iyi davranmak için bir nedeni olmalıydı ama ne olduğunu anlayamadım. "Umursayacağını bilmiyordum?"

"Bir isim seçtin mi?" Val sordu. "Henüz seçmedim."

"En azından daralttın mı?" diye sordum. "Son konuştuğumuzda elinde kırk kadar fikirden oluşan bir liste vardı."

"Hepsini attım. Her birini." Tiffany boynunu iki yana sallayarak gerindi. "Şimdiye kadar hiçbir şey doğru gelmedi."

"Ona Büyükanne Dolores'in adını vermeye ne dersin?" Tiffany'nin bu isimden nefret ettiğini bildiğim için alay ettim.

Val öğürür gibi bir ses çıkardı. "Oh, Tanrım."

"Hey," dedim onunla alay ederek. "Göbek adımın büyükannemden sonra Dolly olduğunu biliyorsun."

Dum'u kucağından indirirken sesli bir şekilde yutkunarak, "Hayır, ondan değil," dedi. Teni ısınmamıştı ve biraz solgun görünüyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Tüm süreci düşünüyordum - hamile kalmak, dokuz ay boyunca onu taşımak ve sonra bu *şey vajinandan* bir futbol topu gibi fırlamak." Val ürperdi. "Bu nasıl normal olabilir?"

"En azından sen bir köpek değilsin. Blue'nun vulvasından bir saat boyunca 'su kesesi' dediğimiz bir şey sarktı, sonra da arka arkaya beş yapışkan yavru çıkardı-"

Val başını dizlerinin arasına düşürerek, "Sanırım gerçekten hasta olacağım," dedi.

"Tanrım." Eğilip elimin tersiyle onun nemli alnına dokundum. "Neyin var?"

"Robby'yi çağırayım mı?" Tiffany sordu.

"Hayır. Ben iyiyim." Val başını salladı. "Yani, değilim, ama bir şey söylememem gerekiyor ama kimin umurunda, değil mi?" Tekrar doğrulup oturdu. "Çıldırarak üzereyim, Lake. Anlayabiliyor musun? Gerçekten çıldırmak gibi."

Val'i hiç bu kadar yıpranmış görmemiştim ve onunla en kötü zamanlarında birlikte olmuşum. "Nasıl olur?"

"Bir ... aldım." Kendini yelpazelemek için şapkasını çıkardı, spiral bukleleri esintiyle dalgalanıyordu. "Muhtemelen bunu duyurmak için Corbin'i beklemeliyim."

"Buradayım," dedi çalışma odası ile mutfak arasındaki kapı aralığından. Val'e gülümsedi. "Devam et, bebeğim."

"Ama on iki haftadan daha az bir süre var," dedi. "Bu kötü şans değil mi?"

Çenemi düşürdüm. Bu mümkün değildi. Bildiğim kadarıyla Val çocuk bile istemiyordu. Ama görünüşe göre bu, çocuk sahibi olmak için en kestirme yol haline geliyordu. "Sen ...?"

Başını salladı. "Hamile."

Sevinçten çığlık atmam ya da en iyi iki arkadaşıma sarılmak için ayağa fırlamam, hatta söylediklerini kabul etmem gerekirdi. Bunun yerine ağzım açık bir şekilde ona baktım. O anda onu Val olarak görmüyordum, yanımda birine ihtiyaç duyduğumda benimle arkadaş olan kız. Beni her zaman iyi biri olmaya iten

En kötü zamanlarımda bile kendimin en iyi versiyonuydum. Tüm dünyadaki en iyi arkadaşım. Sadece istemediği bir şeyi elde etmiş başka bir insan gördüm - *benim istediğim* bir şeyi. Ve tek düşünebildiğim . . .

Benimle dalga mı geçiyorsun?

OceanofPDF.com

Val ellerini kucağında kavuşturdu ve sanki kendini suçlu hissediyormuş gibi aceleyle bir açıklama yaptı. "Hamile olup olmadığımın emin değilim. Adet dönemimi kaçırdım, bu yüzden test yaptım ve pozitif çıktı." Yatağın üzerinde

Kanepe. "Ama henüz doktora gitmedik. Yanlış alarm olabilir."

"Aman Tanrım, Robby'nin ofisine gel," dedi Tiffany. "Çocuklarımız arkadaş olacak. Biz olmasak bile!"

Val sanki açıklama yapması gerekiyormuş gibi bana, "Bir *kazaydı*," dedi. "Corbin ve ben hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

"Birbirinizi ezelden beri tanıyorsunuz," dedim, sesim kendi kulaklarıma bile uzak ve yabancı geliyordu.

"Bu şekilde değil. Sadece bir buçuk yıldır çıkıyoruz." O ve Corbin birbirlerine baktılar. "Hazır değilim, her şeyi berbat edeceğimi biliyorum - yani, az önce *siktir* dedim ve Tiffany'nin bebeği muhtemelen bunu midesinden duydu - artık kulakları var, değil mi?" Sanki birimizin cevap vermesini bekliyormuş gibi durakladı. "Bilmiyorum bile," diye devam etti, "çünkü bu tür konularda tamamen bilgisizim. Aman Tanrım. Berbat bir anne olacağım."

"Endişelenmiyorum," dedi Corbin, omuz silkerek saçlarını kulağının arkasına topladı. "Biz katil ebeveynler olacağız, Val."

Corbin'in sesindeki sakin güven hepimizi yatıştırmalıydı ama Val hâlâ hasta görünüyordu. Ya ben? Avuç içlerim de nemli olmaya başlamıştı. Acaba ben

Bunun bir kaza olması daha iyi hissettirmeli miydi? Çünkü nedense bu daha kötü görünüyordu. Bu bebeği istememişti bile. Ama ben istiyordum, Manning de istiyordu ve çok şey atlatmıştık. Buna ihtiyacımız vardı. Taleplerimizi karşılamak için evreni şekillendirmenin yolları vardı, öyleyse neden bunu yapamıyorduk? Bu nasıl adil olabilirdi?

Bir çırpıda hamile *kalmayan* biri var mıydı? Bu gidişle hayatımdaki insanlar tüm batı sahilini dolduracaktı.

"Yine Ralph'a mı gidiyorsun?" Corbin Val'e sordu. Val başını salladı. "Sanırım geçiyor."

"Sana bir zencefilli gazoz getireyim," dedi ve mutfağa yöneldi.

Val tepkimi ölçüyormuş gibi bana bakmaya devam etti. Bu benimle ilgili değildi. Değildi. Olamazdı. Bunu beni incitmek için yapmamıştı ama öyle hissettirdiği kesindi. Yaklaşık elli kilo gelen elimi hareket ettirdim ve dizinin üzerine koydum. "Merak etme. Harika olacaksın. Yeni annelerin her şeyi berbat etmesi gerekir, yani sen doğuştan yeteneklisin."

"Şimdi mi yoksa sonra mı evleneceğine karar versen iyi olur," dedi Tiffany. "Hayatının en önemli gününde benim gibi görünmek istemezsin."

"Evlenmiyoruz," dedi. Tiffany burnunu kırıştırdı. "*Hiç* mi?"

"Hiç." Dee ve Dum kanepenin etrafında daireler çizerek koşuyor, birkaç saniyede bir durup bize mızızlanıyorlardı. "Bu aptalca bir gelenek. Alınma ama bana göre değil."

"Anne olduğum kadar eş de olmak istiyorum," dedi Tiffany omuz silkerek. "Ama her neyse. Sanırım bunu doğru şekilde yapan tek kişi Lake."

Yine de bunu sıra dışı bir şekilde yapmaya hazır ve istekli olan -ve bunu *aktif olarak* deneyen- tek kişi bendim. "Doğru ya da yanlış yol yoktur," dedim sessizce.

Tiffany, "Corbin uzun süre boyunca tam bir playboydu," dedi. "Onu bir baba olarak hayal edemiyorum."

"Ben de öyle," dedi Val.

Yapabilirdim. Corbin yıllar önce bekâr hayatını geride bırakmaya hazırды ve Young Cubs'ta ilk elden gördüğüm ve beyzbol kampında duyduğum kadarıyla çocuklarla arası iyiydi. Tıpkı Manning gibi. Manning neredeydi? Bunu öğrenecekti ve ne düşünecekti? Val'in hamile olduğunu duyup neden hamile olmadığımı merak etmekten başka nasıl bir tepki verebilirdi ki? Karısının nesi olduğunu sorgulamaya başlamasına daha ne kadar vardı?

Kalp atışlarımı düzenlemek için burnumdan nefes aldım. Val'in pantolonunun paçasını kemirip çekiştirirken Dum'a bakmaktan kendimi alamıyordum. Kötü bir arkadaştım. Val için daha fazla heyecanlanmalıyım ya da evlilikle ilgili korkularını araştırmalıyım ya da Corbin'i baba olarak görebileceğini itiraf etmesini sağlamalıyım, çünkü bu konuda kesinlikle yalan söylemişti. Ama kendim için üzmekten başka bir şey yapamadım.

"Köpekleri tekrar dışarı çıkarsam iyi olacak," dedim, temiz havaya olduğu kadar kendime ayıracak bir zamana da ihtiyacım vardı. Bir şekilde, sert bacaklarımın üzerinde durmayı başardım. "Yeni halının üzerine işerlerse annem küplere biner."

"Benim yapmamı ister misin?" Val, Dum için eğilerek sordu. "Yani, dürüst olalım, sanırım bu benim."

"Hayır," diye haykırdım ve Val'den önce onu kaptım. O onun değildi. Henüz onun değildi. "Sadece bir saniye sürecek. Suyu falan gelirse diye Tiff'in yanına otur."

"Babanın en sevdiği sandalyede olmaz," diye seslendi annem mutfaktan.

Tiffany alay etti. "Bana doğum nöbeti mi tutturuyorsun? Zaten bir saniye bile yalnız kalamıyorum."

Val başını bana doğru eğdi. "İyi misin?" diye sordu, yüz ifadesinden merhamet damlıyordu.

"Kesinlikle. Senin adına çok mutluyum." Gülümsedim ve yavru köpek aramızda kıpırdanırken ona sarılmak için eğildim. "Buna inanamıyorum. Tebrik ederim. Ben ...
. senin adına çok mutluyum."

Kendimi tutma yeteneğimi kaybediyordum, kendimi tekrarlıyor ve gözyaşlarımla savaşıyordum. Gitmek için o kadar hızlı döndüm ki neredeyse Corbin'i biçiyordum. "Whoa-a-a," dedi tökezleyerek.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, etrafından dolanarak. Diğer yavru köpekler için ısıklık çaldım. Leydi babamın çalışma odasından fırladı ve bizi arka kapıda karşıladı. Onları serbest bırakıp Dum'u yere bıraktığımda, ben havuz kapısını kilitlerken arka bahçede dörtmala koşmaya başladılar. Geri dönüşüm kutusundan plastik torbalar almak için evin yan tarafına gittim, sonra havuz pompasını saklayan kısa bir duvarın üzerine oturmak için geri döndüm.

Tweedledee ve Tweedledum çimlerin üzerinde taklalar atarak boğuştular. Bu benim geleceğim miydi? Kız kardeşimi, kuzenlerimi, arkadaşlarımı, tanıdıklarımı hamilelikleri boyunca görmek mi? Jinekolog ziyaretlerimi kocamdan saklamak mı? Blue'nun yavrularını büyütmek mi? Eğer öyleyse, belki de onu kısırlaştırmamıza gerek yoktu. Bu yavrular benim tek bebeklerim mi olacaktı? Ve işte buradaydım, onları veriyordum.

"Kısır olduğunuzdan endişeleniyorum, Bayan Sutter. Verdiğiniz bilgilere ve bulduğum kistlere dayanarak, endometriozis gibi görünüyor. Sonraki adımlarınızı konuşalım."

Doktorumun seçeneklerimizi sıraladığını hatırladıkça rahmim ağrıyordu. Elimi karnımın alt kısmına bastırarak zonklamayı hafifletmeye çalıştım. Manning'den beni sevmesini istediğim onca zamanı düşündüm. Beni seçmesini. Ona bir aile veremeyeceğim hiç aklıma gelmemişti.

Arka kapı açıldı ve arkamdan kapandı. Gözlerimi köpeklerden ayırmadım ve gülümsemeye çalıştım. Aksi takdirde Manning sorular sormaya başlayacaktı ama beni aramaya gelen Corbin'di.

Bana bir kutu zencefilli gazoz uzattı. "Sen de biraz hasta görünüyordun." "Teşekkürler," dedim ve kutuyu kapattım.

"Sen de mi hamilesin?" Duvara oturdu. "Çünkü aynı anda bebek sahibi olsaydınız bu çok harika olurdu."

"Hayır." Kutuyu açtım ve burnumu sızlatan gazlı uzun bir yudum aldım. Ardından gelen sessizlikte ona ne kadar sert cevap verdiğimi fark ettim. "Ama sizin adınıza çok mutluyum."

"Bunu zaten söyledin. Birkaç kez." Omzuyla bana vurdu. "Mutlu olmaman için bir sebep mi var?"

Sanki tüm cevapları içinde barındırıyormuş gibi kutuya baktım. "Tabii ki hayır."

"Evet, çünkü bu çocuk senin sayılır. İkinci annesi gibi olacaksın."

"Biliyorum." Bebeğin annesi ve babası gibi nasıl bronz ve sarışın olacağını düşünerek gülümsedim. Bu sıcak, güneş ışığı dolu bir düşünceydi, ta ki gerçekler yüzüme çarpana kadar. Manning'in oğlu ya da kızı muhtemelen tam tersi olacaktı. Esmer. Dalgın. Başınızı döndüren bir varlık.

"İyi misin?" Corbin sırtımı ovarak sordu.

Cevap vermeye çalıştım ama boğazım çok sıkılmıştı. Başımı salladım ve kalçama doğru bir yumruk oluşturdum.

"Bu bizimle ilgili değil, değil mi?" diye sordu. "Sen ve Manning çocuklar hakkında konuşmadınız mı? Bu konuda hıyarlık mı yapıyor?"

"Hayır. Sorun o değil. Biz hazırız." "Korkuyor musun?"

"Normal bir insanın olacağından daha fazla değil." Doğal bir anne olacaktım. Hep böyle hissetmiştim, bu yüzden hamile kalamamak bana çok yanlış geliyordu. Burnumu ovuşturdum. "Aslında korkmuyorum."

"O zaman nedir?"

Converse'imle çimlere bastım. Manning ve ben hamileliğin beklediğimizden daha uzun sürdüğünü kabul etmiş olsak da, doktorum dışında kimseyle endometriozis hakkında konuşmamıştım. "Bilmiyorum."

Dirseklerini dizlerine dayadı. "Demek deniyorsun?"

"Düğün öncesinden beri."

Lady çimlerin üzerinde yuvarlanırken, Tweedledee nefes nefese onun yanına uzandı.

Corbin parmaklarıyla saydı. "Hamile kalmamak için normalden daha mı uzun bir süre?" diye sordu. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Kaplan kadınları son derece doğurgan," dedim babamın sesini taklit ederek. "Siktir et Lake," dedi Corbin. "Bunun hiçbir anlamı yok."

"Öyle olması dışında. Aslında doğum kontrol hapını bir yıl önce attık." Dudaklarımı büktüm, sonra biraz daha soda içtim. "Normalden daha uzun."

Doktor ziyaretinden bahsetmek, teşhisi yüksek sesle söylemek istemedim. Bu her şeyi çok gerçekçi kılacaktı ve Manning sağlığımla ilgili böylesine mahrem ayrıntılara ihtiyaç duyan tek kişiydi. "Bu bizim için kolay bir yol olmayacak.

. eğer olursa tabii."

"Hayatta olmaz," dedi. "Sen anne olmak için yaratılmışsın, *Kaplan-özür* dilerim-Sutter.

Bunu içimde hissediyorum."

"Ve içgüdülerim bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyor."

"Aldırma." Corbin avuçlarını birbirine sürttü. "Senin için de olacak.

İstediğin şeyin peşinden gitme konusunda iyisin. Bunu kimse inkâr edemez."

Bu doğrudu ve geçmişte işe yaramamış mıydı? Teslim olmanın sırası değildi ama bunun alternatifi de kendimi bir başka çetin savaşa hazırlamamdı.

"Elbette."

"Evlat edinmeyi konuştunuz mu?" "Ben ve doktorum mu?"

"Sen ve Manning."

"Oh. Hayır."

"Neden olmasın? Kurtarmalar konusunda çok tutkulusun-"

"Bebeklerden bahsediyoruz, köpeklerden değil." Evlat edinme fikri aklıma bile gelmemişti. Alternatifleri düşünmeye hazır değildim. Yani, ben

Bunun henüz pes etmediğim anlamına geldiğini sanıyordum. "Manning'in bunu kabul edeceğini sanmıyorum." *Koru, sağla, eşleştir.* "O kendi çocuklarını istiyor."

"Öyle mi dedi?" Corbin şaşırmış gibiydi. "Kontrol edebileceğin bir şey olmadığını düşünürsek bu biraz boktan bir durum. Ve ne zamandan beri evlat edinmek çocuk sahibi olmakla aynı şey değil?"

"Hayır, hayır," dedim çabucak. "Öyle bir şey söylemedi ve tabii ki biz de öyle hissediyoruz. Özellikle de teyzesi ve Henry ile olan ilişkisini düşünürsek. Yine de bizim için istediği şeyin bu olmadığını biliyorum."

Corbin sodamı aldı ve yudumladı. "Destekleyici olmuyor mu? Çünkü onunla konuşabilirim. New York'ta bir arkadaşım evlat edinme sürecinden geçiyor."

Avuçlarımı duvara dayayarak tırnaklarımı betona geçirdim. "Henüz bu konuyu konuşmadık, bir sorun çıkma ihtimalini. Kesinlikle bu konuyu açma."

"*Bunun hakkında konuşmadınız mı?*"

"Hayır." Geri çekildim. "Bu öylece ortaya çıkıp yeni eşinize söyleyebileceğiniz bir şey değil. 'Kısır olduğum için üzgünüm ama artık bana mahkumsun'."

"Hey. Gel hadi." Bir kolunu bana doladı, beni yanına soktu. "Kısır değilsin."

Corbin doktorun ne dediğini bilseydi bu kadar iyimser olmazdı. Her şeyi onun üzerine yıkmak istiyordum ama bu Manning'e haksızlık olurdu. Gözlerimin arkası dökülmemiş yaşlarla ısındı. "Ya öyleysem? Ona nasıl söylerim?"

"Bu adam sana ve yaptığın her şeye takmış durumda. *Asla* seninle sıkışmış hissetmez ama eminim bunu tek başına yaşadığın için senden nefret eder. Anlat ona."

"Ama-"

"*Söyle ona.* Bırak o senin yanında olsun."

"Hayal kırıklığına uğrayacak." Birkaç damla gözyaşı yanaklarımdan aşağı süzüldü ve ben de sinirli bir şekilde onları sildim. "Yeni yıldan beri bunu konuşuyoruz."

York, Corbin. Daha resmiyet kazanmadan önce. Çocuk istiyoruz ve onun için bu biyolojik bir *ihtiyaç* gibi."

"Bunu aşması gerekecek." Corbin başımın üstünü öptü. "Başka ne seçeneği var ki?"

Birkaç dakika daha o şekilde oturup köpekleri izledik. Söyleyecek başka bir şey yoktu. Corbin durumu değiştiremezdi ve onunla bu konuda konuştuğça durum daha da gerçek hale geliyordu. Manning'e karşı dürüst olmalıydım. Bilmek isteyecekti ve ayrıca seçeneklerimizi tartışmaya başlamamız gerekiyordu. Bir kapının kapanmış olması bizim için her şeyin bittiği anlamına gelmiyordu.

"Val'e çok fazla şaka yaptığını söylemiyorsun, değil mi?" diye sordum.

Kıkırdadı. "Savunma mekanizması olarak mizah mı?"

"Evet."

"Ben asla öyle bir şey demedim. Ama her düzeyde birbirimize bağlanmamızı istiyorum ve bu bazen onun rol yapmayı bırakması gerektiği anlamına geliyor." Başparmağıyla kutunun kapağını tıklattı. "Onu daha önce görmediğim için suçluyum ama sanırım o da *görmemi* istemedi. Nasıl hissettiğini öğrenmemem için ekstra çaba sarf etti."

Yavaşça başımı salladım. "*Ben* bile bilmiyordum. Evlenmemek konusunda ne hissediyorsun?"

"Gerçekten mi?" Zencefilli gazozu bana geri verdi ve saçlarını topuz yapmak için doğruldu. "Sizin gibi büyük bir şey yapma fikrini seviyorum ama bu benim için bir anlaşma kırıcı değil. Eğer istemiyorsa, bir yere gitmediği sürece sorun değil."

Ön yarısı bir çalının içinde kaybolurken gözlerimi kısarak Dum'a baktım. Kuyruğunu sallıyor ve bir şeye ulaşmaya çalışarak mızızlanıyordu. Muhtemelen bir kertenkeleye. "Onu istemediğinden emin misin?"

"Hayır." Omuz silkti. "Babası annesini terk ettiği için berbat durumda. Çok korkmuş. Kürtaj yaptırmaktan bile bahsetti."

Biraz nefesim kesildi. Bu o kadar da şaşırtıcı değildi; bağımsızlığına her zaman değer vermişti. Ve benim böyle bir seçeneğim yokken onun bebek sahibi olmamaya karar verebileceğini düşünmek acı verici olsa da, onu yargılamaya hakkım yoktu. Manning'in New York'tan ayrıldığı gün, ben ağlayarak uyumayı tercih ederken Val beni ertesi gün hapı almam için Aile Planlaması Merkezi'ne götürmüştü. Belki de Manning'in çocuğunu doğurmak için tek şansım buydu. Ya da belki ben hep kırılmıştım. İçim sızlıyordu.

"Özür dilerim," dedi Corbin. "Yaşadıklarını göz önüne alırsak bu muhtemelen duyarsızca bir davranıştı."

Kendi duygularımı bir kenara itmeye çalıştım çünkü Val benim ailemdi. Konuşmalarımızdan Corbin'le uzun süreli bir ilişki içinde olduğunu biliyordum. "Sadece korkuyor."

"Biliyorum."

"Lütfen bana onu vazgeçirdiğini söyle."

"Bu kızı hiçbir şeyden vazgeçiremezsin," dedi. "Oraya kendi başına gitmesine izin vermek zorundaydım ama gideceğini biliyordum. Bu bebeği doğuracağız."

"Vay canına." Nefesimi ve onunla birlikte kızgınlığımın bir kısmını dışarı verdim. "Buna inanamıyorum."

"Neyle uğraştığımı görüyor musun? Ağır şeyler." Gülerek başını salladı. "Ne kadar derine inerse o kadar komikleşiyor."

"Ah. Savunma mekanizması." Koluna dirsek attım, bu sefer bilerek kaburgalarından kaçındım. "Haklısın. Belki biraz daha az şaka ona iyi gelecektir."

"Sanırım öyle," diye kabul etti, duvardan atlayıp başının üzerinde gerindi. "Her neyse, planlanmamış hamileliğin komik bir yanı yok."

Gözlerimi güneşten koruyarak ona baktım ve ikimiz de kahkahalara boğulduk. Belki birazcık komikti.

İçkimi bitirdim ve köpekleri çağırdım. Corbin arka kapıyı açtığı anda, içeri koşular. Manning mutfakta ya da çalışma odasında değildi.

Çalışma odasına döndü. Val ve Tiffany sabah bulantıları üzerine notlarını karşılaştırırken, babam da Tiffany'nin yanındaki koltukta Pazar gazetesini okuyordu.

Kâğıdı indirdi. "Lake," dedi Lady sandalyenin yanına oturduğunda, "bu beni rahat bırakmıyor."

Kucağına oturtmak için onu kucağıma aldım. Hemen kağıdın üzerine tırmandı, bir daire çizip yerleşirken kağıdı buruşturdu. "Senden hoşlanıyor," dedim.

Mırıldandı. "yle görünüyor."

İki kolu arkadan belime dolandı ve Manning beninne doğru çekti. Başparmağıyla karnımı okşadı ve düşüncelerini duyar gibi oldum. Kulağıma "Val hamile mi?" diye sordu.

"Henüz teyit edilmedi," dedim. "Ama muhtemelen."

Bizi bir o yana bir bu yana salladı. "Her yerde yavru köpekler ve bebekler var."

Sanki ben fark etmemişim gibi. İçimden sadece acı ya da savunmacı bir yanıt gelmesini engellemek için dişlerimi sıktım.

"Adı ne demiştin?" Babam sordu, elleri aıktı ve sanki onunla ne yapacağından emin değilmiş gibi havada asılı duruyordu.

"Onda yok."

Onu inceledi. "Biliyor musun, Lake senin için seçeceğim bir isim değildi. Tiffany'yi ben seçtiğim için seninkine Cathy'nin karar vermesine izin verdim. Ama nedense Rebecca ismini hep sevmişimdir."

Lady başını kaldırıp ona bakarken kuyruğunu salladı.

"yleyse ona Rebecca deyin," dedi Manning. "Sanırım bundan hoşlanıyor."

Babam sonunda elini köpeğin sırtına koyarak onu uzun uzun okşadı. "Bir köpek için aptalca bir isim."

"Hiç sanmıyorum," dedim. "Ben beğendim. Orijinal bir şey."

"Rebecca." Babam i çekti. "İyi o zaman. Rebecca olabilir."

Manning kollarını ortama doladı. "İsim seçmek eğlenceli, değil mi? Bunu hiç düşündün m?"

Nefes alamıyordum ama eğer uyumlu davranmazsam Manning bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı. Gerçekler üzerimize gelse de, tüm arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde eksikliklerimi ona açıklayacak değildim. "Elbette," dedim.

Sesini alçalttı. "Bebek yavrumuz için önden gidenler var mı?"

Sesindeki heyecan karşısında tüylerim diken diken oldu. Bebekler hakkında konuşmak Manning'e her türlü şeyi yaptırıyordu. Onu Baba Ayı'ya dönüştürdü. Koruyucu, ilkel ve azgın.

"Henüz favorim yok," dedim sesimdeki duyguyu gizleyerek. "Kendimi aşmak istemiyorum. Bekleyelim, tamam mı?"

"Sen nasıl istersen, güzelim." Şakağıma sokuldu, birlikte şaşkın şaşkın dururken beni salladı, etrafımızdaki herkes için - Manning için bile - görünüşte güçlü bir birliktik ama çok önemli bir parçamız eksikti.

OceanofPDF.com

Manning ve ben hava karardıktan sonra ailemin çıkmaz sokağından çıktık. Pazar gecesi sahilden ayrılan tek kişi biz değildik, ama trafik olmasa bile eve dönüş yolunun hala yukarıdakinden daha uzun hissettirirdi. Kesinlikle daha sessizdi.

"Orada ne düşünüyorsun, Birdy?" Manning sordu.

Alyansımı döndürdüm, karanlıkta yatıştırıcı, inci gibi taşını hayal ettim. "Sadece ne kadar boş hissettirdiğini."

"Yavrular emin ellerde," dedi. "Val çok heyecanlıydı. Lydia alabilseydi iki tane alırdı. Baban bile Rebecca'ya aşık oldu. Kendinle gurur duymalısın. Ve mutlu olmalısın."

Mutlu olduğumu söyleme şekli, *mutlu* olmadığımı hissettiğini düşündürdü ama bu beni şaşırtmadı. Manning her zaman nasıl hissettiğimi biliyor gibiydi, bazen ben daha adını bile koyamadan. "Yorgunum, hepsi bu."

"Akşam yemeğinden beri sessizsin. Yavruları gerçekten almak istiyor musun? Şaka yaptığını sanmıştım."

"Hayır. Beşini birden büyütmenin altından kalkmamız mümkün değil."

Manning birkaç mil boyunca sessiz kaldı, her ne demeye çalışıyorsa bıraktığını düşünmeme yetecek kadar uzun bir süre. Yine de içten içe öyle olmadığını biliyordum, bu yüzden sessizliği tekrar bozduğunda şaşırmadım.

"O zaman Val'in haberleriyle ilgili olmalı."

Gözlerimi kapattım. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Daha fazla düşünmek istemiyordum. *Kendimi* başarısız *hissetmek* istemiyordum. Neden bu işin peşini bırakmıyordu ki? Hayatımda ilk kez beni bu kadar çok sevmemesini, beni herkesten, hatta kendimden bile korumaya çalışmamasını diledim. "Onlar adına mutluyum."

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Bunu burada bırakabilir miyiz?"

"Yapamayacağımızı biliyorsun," dedi.

"Başım ağrıyor." Manzara esintili, canlı Newport Sahili'nden karanlık, durgun dağlara dönüşürken yolcu tarafındaki camdan dışarı baktım. Manning ve ben bu yolculuğu birçok kez yapmıştık ama hiçbirisi ilki kadar heyecan verici olmamıştı. Kasabaya, mükemmel mahallelerin etrafından dolaşıp acımasız ormana girdiğimiz gece hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Doğru, bu kadar genç bir yaş için çok fazla endişesi ve kaygısı vardı, kendiminkiler gibi benimsediklerim, ama şimdi bile, sadece bu gece için geri dönebilirdim. Özellikle de önümüzde uzananlardan kaçmak anlamına geliyorsa.

Manning konuyu zorlamadı. Yolculuğun geri kalanında somurtmama izin verdi, ama paçayı kurtaramamıştım. Sadece Manning böyle bir ruh halinde uzun süre gitmeme izin vermeyeceği için değil, aynı zamanda Corbin'in söyledikleri yüzünden de. Manning'e gerçeği borçluydum; sadece ona nasıl ve ne zaman söyleyeceğimi bilmiyordum.

Evden birkaç mil uzakta, saat on civarında Manning'in telefonu çaldı. Telefonu çevirip açtı. "Evet?" diye sordu, duraklayarak. "Hayır, sorun yok. Aradığına sevindim." Bizi eve doğru giden küçük yola yönlendirerek dinledi. "Evet," dedi, ses tonu sertti. "Anlıyorum."

Ben dikkatini çekmeye çalışırken gözlerini kısarak beni görmezden geldi. "Manning?" Fısıldadım.

"Mantıklı," dedi telefonda. "Bu işe girmeyeli uzun zaman oldu, o yüzden anlamadığımı söyleyemem. Yine de beni aklınızda tutun. Elbette." Telefonu kapattı.

"Neydi o?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

"Affedersiniz?" diye sordum. "Bu iki yönlü bir yol, biliyorsun. Aptalca duygularım hakkında konuşmam gerekiyorsa, sen de konuşmalısın."

Uzun araba yolumuza girdiğinde burun delikleri alevlendi. "Büyük Ayı gölün diğer tarafındaki bazı umumi tuvaletleri yıkıp yeniden inşa ediyor. Şehirdeki Joe benim için iyi şeyler söyleyeceğini söyledi."

Burnumu kırıştırdım. "Mobilya için mi?"

"Bir teklif sundum, ancak Joe bana şahsen reddedileceğini söylemek istedi."

"Müteahhit olarak mı? Bir ekibiniz bile yok."

"Bir tanesini bir araya getiriyordum. Küçük bir işti."

"Bundan hiç bahsetmemiştin. Bu öğlene kadar bunları düşündüğünü bile bilmiyordum."

"Artık bir önemi yok." Park etti ve indi, kapısını çarparak kapattı ve kamyonun önünden dolaşmaya başladı.

O yanıma gelmeden önce zıplayarak aşağı indim. "Başka bir şey için teslim oldun mu?" Blue arka kapıdan sızlanırken sordum. *Kazara hamile kaldıktan* ve bir sürü yavrusu olduktan sonra Manning geçici bir çit çekmişti.

"Henüz değil." Blue köpek kapısına doğru koşarken o da verandanın merdivenlerini çıktı. "Hâlâ bir işletme olarak kayıt yaptırmam gerekiyor ama işe başlamak istedim."

İşletme olarak kayıt yaptırmak mı? "Bunu gerçekten yapıyor musun?" Ben sordum. "Peki ya mobilya?"

"İkisini de yapabilirim." Blue için ön kapıyı açtı ve Altair ile Vega da peşinden yuvarlanarak dışarı çıktılar. Manning fuayeden tasmalarını aldı. "Kim yürüyüşe çıkmak ister?"

Blue *yürümek* deyince çılgına döndü ve yavru köpekler de Manning'in botlarının etrafında daireler çizerek ciyaklamaya başladılar.

İstediğimi elde etmiştim. Manning artık bana bakmıyor, son düşüncelerimi okumaya ya da endişelerimi yatıştırmaya çalışmıyordu. Köpeklerle tasma takmaya odaklandı, sonra da yanımdan geçip merdivenlerden aşağı indi.

Gidişini izlemek için arkamı döndüm. "Neyin var?" diye sordum. "Bir şey yok."

İçeride üç kase çiğ etli mama hazırladım ve yemek masasında Manning'i bekledim. Kötü ruh halim ona da yansımıştı ve sonuç olarak kendimi kızgınlıktan çok suçlu hissediyordum. Hamile kalmamı beklemek onun için benim için olduğundan daha kolay olamazdı. İlk kez aklıma geldi: Ya sorunun *kendisinde* olduğunu düşünüyorsa?

*

Sırtım kapıya dönük yarı uykulu haldeyken, Manning yatak odamıza girdiğinde kıpırdandım, köpeklerin tırnakları onun ardından ahşap zeminde tıkırdıyordu. Komodinin üzerine bir şey koydu, çarşafların arasından geçip arkama yaslandı. "Lake," diye mırıldandı.

"Hmm?"

"Sana ihtiyacım var."

Ona döndüm. "Neye ihtiyacın var, Büyük Ayı?"

Üstüme yuvarlandı, pijamamı belime kadar itti ve elini iç çamaşırımın önünden aşağı kaydırды. "Öp beni."

Bir kolumu boynuna doladım, önce bir parmağını sonra diğerini içime sokarken nefes nefese kaldım. Ağzımı onunkine doğru kaldırdım ve dudaklarımız birbirine değdiği anda çılgına döndü, duyabileceğim kadar ıslanana kadar parmaklarıyla beni becerdi. Pantolonunu indirdi ve içime girmeden önce bacaklarımı ona sarmak için sadece saniyelerim vardı.

Şaşırmış gibi bir ses çıkardım ve durakladı, nefesi yanağımda ılıktı. "Göl."

Onun ilk şokunu atlattıktan sonra nefesimi verdim. "Ben iyiyim Manning, sadece ..."

"Ne var, Birdy?"

"Seni seviyorum. Hem de çok."

Kalçalarını geri çekti. "Ve hala seni sevdiğimden daha az." "İmkânsız," diye fısıldadım. "İhtiyacın olanı al."

Kollarının üzerine kalktı ve hızlı ve sert bir şekilde, ben onun itme gücüyle yatağın tepesine kayana kadar bunu yaptı. Yatak başlığıyla arama bir yastık koymak için durdu, sonra beni becermeye devam ederken kaldıraç olarak korkuluğu tuttu. "Bebek mi istiyorsun?" diye hırladı bana.

Ona karşı yeterince yüksekteydim, hamdım ve hemen karşılık verecek kadar tahrik olmuşum. "Evet."

"Benimle geleceksin, anladın mı? O daracık amcığın içimdeki son damlaya kadar sıkacak."

"Evet," diye inledim, irademi, kalbimi, bedenimi ona teslim ettim.

Ben parçalanmaya başlayana kadar rahatlamadı, kabzasına kadar dalıp derinlere boşalırken etrafında orgazm oldum. Üstüme yığıldı, normalde beni ezmekten endişe ettiği için o ana gerçekten kendini kaptırdığının bir işaretiydi bu. Sözcükler olmadan, çünkü o en çığ anlarda gerçekten söylenecek bir şey yoktu, her ikimiz de uykuya daldık.

Gecenin bir yarısı tek başıma uyandım ve komodinin üzerindeki saate baktım. Bir şişe aspirin ve su bıraktığı için okumak için oturmam gerekti. Baş ağrım için sanırım. Saat sabahın ikisiydi ve evde sessizlik hakimdi.

Yavru köpekler sessizce uyuyordu ama Mavi gitmişti. Gözlerimi ovuşturdum ve yatak başlığına yaslandım.

"Bebek mi istiyorsun?"

Aptal değildim. Manning muhtemelen başından beri bana neler olduğunu biliyordu. Bu geçmişte karşılaştığımız türden bir engel değildi. O zamanlar kaderimiz üzerinde bir parça kontrolümüz vardı ve o küçük parçayı alıp kendimize yer açacak kadar genişletmiştik. Bu kez elimizde değildi. Bu hayatın döngüsüydü ve ben topraktan ayıklanıyordum.

Bebek istiyor muydum? Ne sanıyordu ki? Beni yeterince sert sikerse, yeterince derine boşalırsa, yeterince çok isterse, *o zaman* olacağını mı?

Yataktan kalktım, terliklerimi ve bornozumu giydim ve evi aradım. Mutfağı ve çalışma odasını kontrol ettikten sonra koridordaki kapalı kapının önünde durdum. *Geçici* bir ofis olması gereken yere aylardır girmemiştim. Çabucak hamile kalacağımızdan ve o küçük odaya ihtiyacımız olacağından o kadar emindik ki.

Verandanın ışığı onu ele verdi. Ön kapıdan çıktım ve merdivenlerin tepesinde duran Mavi'ye neredeyse takılıp düşüyordum. Onu sevmek için eğildim. Manning eşofmanlarıyla ateş çukurunun yanında duruyordu, bir eli kapüşonunun cebindeydi, diğer eliyle de ağzından sigarasını alıp veriyordu. Yüzünü eve dönmüş, ileriye bakıyor ve beni fark etmemiş gibi görünüyordu. Uzaktan bile kaşlarındaki endişeyi görebiliyordum.

Elini cebinden çıkarıp önce burnunun kenarına, sonra boynunun arkasına ve omuzlarına masaj yaptı. Geleceğimiz hakkında endişelendiğine şüphe yoktu. Belki de başından beri bebeğimizin olmayacağına dair bir önsezisi vardı ama benim için cesur bir yüz ifadesi takınıyordu. O çok iyi bir adamdı. *En iyi* adam. Beni hep ilk sıraya koyar, mutlu olduğumdan emin olurdu. Bunun için ona baba olarak teşekkür etmekten başka bir şey istemiyordum. Çocuklarına nasıl bir anne olabileceğimi göstererek. Onu ne kadar derinden sevdiğimi ifade etmenin daha iyi bir yolu var mıydı? Ve eğer yapamazsam, bu halimle ona yetebilir miydim?

Sonsuza kadar mı?

Hayır. Nasıl olabilirdim ki? Manning beni ne kadar severse sevsin, ki zaten daha fazla sevemezdi, bir ebeveynin çocuğuna duyduğu sevgiyle asla kıyaslanamazdı. Her ne kadar kendi çocuğumu doğuramamak acı verici olsa da, bunu Manning'e verememek içimdeki asıl bıçaktı.

Ona gitmek istedim ama gözyaşlarım boğazımın dibinde birikti. Bana her gün davrandığı gibi davransaydı -sevgi, saygı ve sonsuz şefkatle- yıkılır ve ona her şeyi anlatırdım.

Manning sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi gözlerini kırptırdı ve bakışlarını kaydırıldı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu bana.

Bornozumu üzerime daha sıkı çektim, aniden çıplak bacaklarımdaki soğuk gece havasını fark ettim. "Uyandım ve sen orada değildin."

Bana sigarasını gösterdi. "Bir taneye ihtiyacım vardı."

Merdivenlerden indim ve çimenleri geçerek ona doğru yürüdüm. Yürüme, hareket etme eylemi kafamda sürekli var olan rahatsız edici düşünceleri temizledi ve ağlama isteğimi söndürdü. Bu saçmalığı *neredeyse* bırakmıştı ama şimdi yine başlamıştı, ben kendi düşüncelerimin kargaşasıyla yaşamak zorundayken o düşüncelerini yatıştırmak için nikotin kullanıyordu. Bu hiç adil görünmüyordu. Sigaraya ters ters baktım. "Neden?"

Külü çimlere savurdu ve başını salladı. "Aklımda çok şey var."

"Peki ya ben?" Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, ezici bir yetersizlik hissi göğsümden yukarı doğru tırmanıyor, bir tür duygusal mide yanması yaşıyordum. Neden ortaya çıkıp bir sorun olduğunu kabul etmemişti? Neden benden doktora gitmemi, bir *şeyler* yapmamı, mahvoldüğümüzü teyit etmemi istemedi? "Neden bırakmadığını anlamıyorum," dedim. "Neden buna ihtiyacın var? Neden her gün, her *gece* kendini riske atıyorsun?"

"Her gece sigara içmiyorum."

"Gerçekten mi? Bu, uyandığımda seni gitmiş bulduğum ilk sefer değil. Zamanını karının yanında sıcak bir yatakta geçirmektense burada kendini öldürmeyi mi tercih ediyorsun?"

Bir süre sigarayı inceledi, sonra tekrar bana baktı. "Benimle tanıştığın günden beri bu alışkanlığım var, Lake."

"Aptal ben. Seni hep benim için kendini öldürmekten vazgeçecek kadar sevebileceğimi düşünmüştüm. Sigara içmene izin verdiği için Tiffany'nin çok zayıf olduğunu düşünürdüm."

"Sana söyledim, kimse bana istemediğim bir şeyi yaptıramaz. Senin için yaptığım her şeyi, istediğim için yapıyorum. Çünkü seni seviyorum. Bu," dedi dumanı tutarak, "benim için."

"Neden?"

"Çünkü iyi hissettiriyor."

"Çünkü sana huzur veren tek şey bu. Aklında o kadar çok şey var ki kendini uyuşturmak zorunda kalıyorsun." Ben ellerimi yumruk yaparken Mavi yanımda belirdi. "Kamyonda bana sorunun ne olduğunu sana söylemeden kurtulamayacağımı söylemiştin ama sen benden bir şeyler saklıyorsun."

"İstemiyorum," dedi sakince. "Geçmişte yaptım, evet, ama artık değil. Sana çok fazla saygı duyuyorum. Aklımda ne olduğunu bilmek mi istiyorsun? Sana söyleyeyim. Bebekler."

Kalbim sıkıştı. Ayak parmaklarımı terliklerimin içinde kıvırdım ve mırıldandım, "Biliyordum o."

"Paraya mal oluyorlar. Köpekler gibi. Kendi işimi yaptığım için mutluyum. İş hayatında hiçbir garantim yok. Maaşımı ödeyen, bize sağlık sigortası sağlayan ya da 401k'ma katkıda bulunan bir işveren yok. O işveren benim. Bu benim sorumluluğumda."

"Para mı?" diye sordum, aklım başımdan gitmişti. "Para için mi endişeleniyorsun?"

"Kahretsin, evet öyleyim."

Mavi, içimizden biri küfrettiğinde bazen yaptığı gibi inledi.

"Yarın işimin kuruyup gidebileceğinin aklının ucundan bile geçmediğini söyleyemezsin," dedi. "Sonra ne olacak? Bakmamız gereken küçük bir insan olduğunda ne olacak?"

Gülmeye başladım. Elimde değildi. Manning muhtemelen sahip olamayacağı bir aileyi geçindirmek konusunda endişeliydi. "Dürüstçe söyleyebilirim ki bu hiç aklımdan geçmedi. İşiniz durduk yere çökmeyecek, ama çökerse de iyi bir maaş alıyorum. Harika bir sağlık sigortam var. Eve ekmek getiren kişi olmak *zorunda değilsiniz*."

Başını salladı, sarkan eşofmanını yukarı çekerken dudaklarının arasında sigara vardı. "Benimle tanıştığın günden beri hep ailemle ilgilenmek istedim. Bu kadar şaşırmış gibi davranma."

"Para konusunda senden daha sorumlu biriyle hiç tanışmadım," dedim. "On beş yaşından beri para biriktiriyorsun. Piyasa çöküşünden bile sağ çıktın."

"Babanın istediği gibi birkaç ay önce yardım alsaydım belki de almazdım." Evin arkasındaki atölyeyi işaret etti. "Eğer işim başarısız olursa, benim için çalışan herkes başarısız olur. Onların da aileleri var."

Tüm bunların aklından geçtiğini fark etmemiştim bile. Beni rahatsız eden her şeyi onunla konuşabileceğime dair defalarca güvence vermişti ama karşılık vereceğimi hissetmemiş miydi? "Ailemi başka hiç kimseye emanet etmezdim," dedim. "İyi olacağımıza inancım tam ve neden biliyor musun? Çünkü bana aksini hissetmem için hiçbir sebep vermedin."

Gökyüzüne baktı. "Lake, eğer çocuğumu kız kardeşimi sevdiğim kadar seversem, ki belli ki öyle olacak Bilmiyorum." Gözleri yukarıdayken, yutkunurken boğazının dalgalanmasını izledim. "Onları ya da seni kaybetmeye asla dayanamam."

Bana bakması için kolunu çektim ama bakmadı. "Manning?" diye sordum.

"Evet, Birdy."

"Bana hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum."

Başını hareket ettirmeden gözlerini benimkilere dikti. "Bunu bilmiyorsun. Bizi bekleyen kötü şeyleri düzeltebileceğime dair bir garanti istiyorum. Bunu yapmanın en iyi yolu para."

Bu üzücü ironi karşısında ağzımı kapattım. Tüp bebek ve evlat edinme seçeneklerdi ve ikisi de ucuz değildi ama dünyadaki tüm para kendi bebeğimizi *garanti edemezdi*.

"İçeri gir," dedi titrediğimde. "Burada olmak için yeterince kıyafet giymemişsin."

Ne diyeceğimi bilemedim. Ona gerçeği nasıl söyleyeceğimi. Bir sonraki nefesinde alevlenen sigarasının turuncu ucuna odaklandım. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Değilim," dedi nefes vererek. "Sana göz kulak oluyorum. Hasta olmanı istemiyorum."

"Çünkü sen beni önemsiyorsun ve ben de *seni önemsiyorum*." Sigarayı elinden almaya çalıştım ama sigarayı başının üzerinde tuttu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Söndür onu, Manning." Bana meydan okurcasına orada dikilirken yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Bu iğrenç alışkanlıktan bıkmıştım. "Ben ciddiylim."

"Bir saniye içinde içeri geleceğim. Neredeyse bitirdim."

"Elindeki kanser çubuğunu göstererek, "Belki *de bu* yüzden bebek sahibi olamıyoruzdur," diye çıkıştım. Bunu hiç düşündün mü?"

Sanki aniden ikinci bir kafam çıkmış gibi geri çekildi. "Ne?"

"Fark etmediysen diye söylüyorum," dedim sesimi yükselterek, "*ben - hamile- değilim*. Ve on altı aylık denemeden sonra, bu gerçek değilmiş gibi davranmayı bırakmanın zamanı geldi."

Manning olduğu yerde donup kalmıştı. Sigarasını söndürmek için yavaşça çömeldi. "Kimse numara yapmıyor."

"Sen değil misin?" Ben de sordum. "Yalan söyleme ve ne kadar uzun sürdüğünü fark etmediğini söyleme."

"Fark ettim, evet, ama bizim diğerlerinden biraz daha uzun sürdüğünü düşündüm. Zamanımız var."

"Anlamıyorsun," dedim gözyaşlarımı tutamayarak. "Hamile kalamam."

"Bilmiyoruz-"

"Biliyorum. Biliyorum. Doktora gittim ve bir muayene yaptı ve benim ... olduğumu düşünüyor."

Gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Sen nesin?"

"Kısır."

Ona, parmaklarının arasına sıkıştırılmış sigara izmaritine baktım. Ağzımdan kaçırdığım berbat bir şeydi. Onun hatası olmadığını bildiğim halde bunun için onu suçlamak daha da berbattı. Bana destek olmaktan başka bir şey yapmamıştı ve tuzağa düşürülmeyi hak etmemişti. Bunu neden yaptığımdan emin değildim ama sigarayı söndürdüğünde güçlü bir tatmin duygusu hissettim. Belki de bu yüzden birdenbire bilmesini istemiştim, endişelenmesine bir son vermek için.

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu.

"Fark eder mi?" Burnumu çekerek sordum. "Evet."

"Ocak."

"Ve bundan bahsetmeyi hiç düşünmedin mi?" diye sordu. "Bu aylar önceydi."

"Elbette düşündüm. Düşünebildiğim tek şey buydu. Ama sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Korkuyordum-"

"Hadi canım, Lake," dedi ayağa kalkarak. "İşte bu yüzden bana söylemeliydin." "Mesele bu değil."

"Evet, öyle. Beni dışarıda bırakırsan senin için nasıl burada olabilirim?"

Bana uzandı ama ben geri adım attım. Şimdi bana sarılırsa, geri kalanını asla çıkaramazdım. "Önce ikinci bir görüş almak istedim," dedim. "Kesin olarak emin olmadıkça benim acı çektiğim gibi senin de acı çekmeni istemedim." Titrek bir nefes aldım. "Ama etrafımdaki herkes durup dururken hamile kalırken -Tiffany, Val, Blue-"

"Blue bir *köpek*, Lake."

"Onun hamile kalmaması gerekiyordu, Val'in de öyle. Ama ben *hamileyim*. Bunu hak ediyoruz."

"Kafamın içinin nasıl olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Şakağına vurdu, çenesi gergindi. "Her zaman seni düşünüyorum. Sana daha önce de söyledim, düşüncelerinin her birini istiyorum."

Aynı konuşmayı bugün bir kez daha duymuştum. Manning'in benimle ilgili her konuda her şeyi bilmesi gerekiyordu; bu hiç de şaşırtıcı değildi. "O zaman Corbin'e beni seninle konuşmaya ikna ettiği için teşekkür edebilirsin."

"Corbin mi?" diye sordu. "Onun bununla ne alakası var?"

"Hiçbir şey." Onunla olan konuşmamı Manning'den saklamak istemedim ama bunu söyler söylemez, sanki bütün bunları önce Corbin'e söylemişim gibi bir izlenim yarattığımı fark ettim. "Ona ayrıntı vermedim, sadece seninle denediğimizi söyledim-"

"Onunla bu konuyu konuştun mu?"

"Hayır, yapmadım diyorum." Tam olarak yalan sayılmazdı ama yalan gibi hissettiriyordu. Alt dudagımı ısırdım. "Pek sayılmaz. Val'in haberine nasıl tepki verdiğimi görünce, ikiyle ikiyi bir araya getirdi ve sorun yaşadığımızı tahmin etti."

Manning ellerini kapüşonunun ceplerine soktu. "Lake, böyle bir konuda benden başka kimseyle konuşma, özellikle de onunla. Özellikle de benimle konuşmadan *önce*."

"Onunla bu konuyu konuşmadım," dedim sinirlenerek. "Hamile kalmak hakkında konuştuk, hepsi bu."

"Ve ona sorun yaşadığımızı mı söyledin? Sen ve ben bu konuşmanın kapısını bile açmadan önce?"

Manning ve Tiffany'nin baş başa konuşmalarını izlerken ne kadar gergin olduğumu düşündüm. Kollarımı kendime doladım. "Sanırım."

"Bu onu hiç ilgilendirmez."

"*Yardım* etmeye çalışıyordu. Tanrı aşkına, o senin tarafındaydı. Sanki aramıza girmeye çalışıyormuş gibi davranıyorsun, bunu aştığımızı sanıyordum." Cebinden bir paket çıkararak homurdandı. "O umurumda bile değil. Seninle aramızdaki ilişkiye bir tehdit oluşturmuyor." Bir sigara daha yaktı. "Ama hayatımızdaki en önemli şey hakkında konuşurken Önce sen. Önce *sen* geleceksin. Hepsi bu kadar." "Ama-"

"Burada hiçbir tartışman yok Lake. Hatalı olan sensin."

Hayal kırıklığı içimde öyle hızlı kaydadı ki çenem titredi. Peki ya yanıyorsam? Buna hakkım yok muydu? Sebepsiz yere üzülmeye? Her şeyi berbat ettiğimi bilmek ve bunu kabul etmek istememek? *Kısır* olabilirdim. Manning'e bunun güvendiğimiz bir geleceğin sonu olduğunu söylemeye çalışıyordum.

Bornozumu boynundan sıkıştırarak kapattım. "Sigaranın tadını çıkar," dedim eve doğru dönerken.

OceanofPDF.com

W Manning'den uzaklaştığım her adımda göğsüm gözyaşı tehdidiyle inliyordu. Yatak odamıza doğru yöneldim ama onun da çok geride kalmayacağını biliyordum. Yalnız bir dakikaya ihtiyacım vardı, bu yüzden onun yerine

Beni arama ihtimalinin en düşük olduğu odaya saklandım.

Yıllarca kalacak olan "geçici" ofis.

Bir gün evde daha kalıcı bir yere taşınacağını düşünerek, bu iş için fazla çaba sarf etmek istememiştik. Sadece bir masa, küçük bir dosya dolabı ve bir bilgisayar vardı. Bugünlerde sadece temizlik için geliyorum.

Sırtımı kapıya yasladım ve boş bir oda da olabilecek odaya baktım. Küçüktü, bir bebeği yan odaya taşımadan önce yürümeye başladığı yıllara kadar idare edebilecek büyüklükteydi.

Ellerimi ağızma kapattım ve Manning'in duymamasını umarak hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Verdiğim haber karşısında yıkılmasını bekliyordum ama onun yerine daha çok bunu ondan sakladığım gerçeğine odaklanmıştı. Bunun onu neden üzdüğünü anlıyordum, özellikle de Corbin'e açıldığımdan beri, ama *çocuğumuz olmama* ihtimali vardı. Ona ve kendime söz verdiğim gibi bir aileye sahip olamayacaktık. *Bu* üzülmek için bir nedendi. *Bu* yüzden başından beri sigara içmesi gerekiyordu. Para konusundaki endişeleri, yüzleşmek üzere olduğumuz şeyin yüzeyini bile çizmemişti.

Odanın ortasına doğru yürüdüm. Ay karanlığı aydınlatıyordu ve gözlerim yaşlarla bulanıklaşırken bile hayal gücümün etrafımdaki boşlukları doldurmasına engel olamıyordum. Mekânı bir çocuk odası olarak hayal etmek kolaydı çünkü bunu yıllar boyunca birçok kez yapmıştım. Duvarları boyayacaktık. Pencerenin yanındaki köşeye bir beşik koyardık, çünkü Manning hayatının bir bölümünü penceresiz geçirmişti ve her odanın bol ışık almasını sağlama konusunda takıntılıydı. Ailem odayı hediyelerle doldururdu ve Manning ve ben gecenin her saati burada olurduk, oğlumuzu ya da kızımızı sallayarak uyuturken bebek benim ya da onun kollarında olurdu.

Manning isim düşünüp düşünmediğimi sormuştu, *tabii ki* düşünmüştüm.

Beni bir prenses gibi hissettirdi. Aşk beni yenilmez kıldı, dünyayı parmaklarımın ucuna getirdi. Ya da ben öyle sanıyordum. Bunu hafife almıştım ve şimdi çöküp yanma zamanıydı.

Kapı arkamdan açıldı. Ağladığımı Manning'den saklamama *gerek yoktu* ama beni bu şekilde görmesinden nefret ediyordum. Gözyaşlarımı olabildiğince sert karşıladı. Gözyaşlarım onu gerçekten incitiyordu ve yıllar boyunca onları durdurmak için elinden geleni yapmıştı. Taşındıktan hemen sonra arka tarafta düşmüş bir yavru kuş bulmam gibi. Onu bir ayakkabı kutusuna koymama yardım etmişti - kocaman, beceriksiz elleriyle olabildiğince hassas olmaya çalışarak - ve bizi hayvan hastanesine götürmüştü. Bir başka sefer, okuldan eve geldiğimde fil nüfusunun azalmasıyla ilgili bir semineri gözyaşları içinde anlatmıştım ve o da bir gün beni Afrika'ya götürüp onları bizzat görmemi sağlayacağına söz vermişti. Sonra bir kış sefil bir şekilde hastalandığımda ve sebepsiz yere ağladığımda, bulaşıcı olduğumu bile bana sarılmıştı.

Bu gece de farklı değildi. Kendimi tutmaya çalıştıkça vücudum daha çok titriyordu. Manning odaya girdi ve beni omuzlarımdan tutup kollarına çekti. Hiç şansım yoktu. Ona doğru bastırıldığımda, onun sıcaklığı ve rahatlığıyla çevrelendiğimde, son birkaç aydır ve sonrasında onu korumaya çalıştığım tüm acıyı serbest bıraktım.

"Birdy," diye fısıldadı saçlarıma. "Lütfen ağlama."

"Bununla başa çıkamam," dedim ona. "Bunu tek başıma yapamam."

"Yapabilirsin. Bununla başa çıkabilirsin." Beni o kadar sıktı ki bir an nefes alamadım. "Ama bunu asla ama asla kendi başına yapmak zorunda değilsin. Ben hep burada olacağım."

"Çok üzgünüm," diye hıçkırarak kapüşonuna sarıldım. "Ne için?" diye sordu. "Bu senin hatan değil."

"Hemen sana gelmeliydim. Bir takım olmamız gerekiyordu ve ben bu sözü tutmadım."

"Korktuğunu anlıyorum," dedi, "ama anlamalısın. Asla dışlanmak istemem ve kimsenin de içeri alınmasını istemediğimden eminim."

"Biliyorum," dedim ona bakarak. "Bunu bir daha yapmayacağım. Ama Manning, orada ne dediğimi duydun mu?"

Saçımın birkaç telini ıslak yanağımdan uzaklaştırdı. "Duydum." "Ya bu benim hatamsa?"

"Değil."

"Ama o hapi aldım. New York'ta, sen otel odamı terk ettikten sonra ertesi gün hapını aldım. Ya almasaydım? Ya bize bir bebek verme şansım olsaydı?"

Beni omuzlarımdan tutup geriye çekti ve gözlerimin içine bakarken beni biraz sarstı. "İşlerin böyle yürümediğini *biliyorsun*. Bunu hak etmiyoruz çünkü sen yıllar önce yapman gerekeni yaptın."

"Sana çok şey vaat ettim -çocuklar, bir aile, bir gelecek- ve şimdi bunları sana verebileceğimi sanmıyorum."

"Siz benim ailemsiniz." Omzunun arkasına bir tokat attı. "Seni yaktım, yıldızım, tam burada, lanet derimin üzerinde. Bana zaten dünyayı verdin. Lanet olası evreni."

Başımı salladım ve "Bebek olmadan olmaz" derken sesim titredi. "Lake, beni dikkatle dinle. Seni çok seviyorum. Beni duyuyor musun?"

Sen yanımda olduğun sürece, hayatımın bu şekilde geçeceği aklımın ucundan bile geçmedi.

tamamlanmış değil. Tek istediğim senin ne istediğin. Eğer bir bebek istiyorsan, bir bebeğimiz olacak. Eğer bir köpek yavrusu istiyorsan, o zaman şanslıyız, ilk köpeğimizi çoktan doğurduk."

"Bir *bebek* istiyorum," dedim, sesim titreyerek, "senden."

Burnundan nefes aldı ve korkunç bir an için onun da benimle birlikte yıkılacağını düşündüm. Onun yerine ifadesi düzeldi. "Doktor ne dedi? Sorun nedir?"

"Endometriozis olduğumu düşünüyor ama laparoskopi yapana kadar bundan emin olamayacak."

"O nedir?" diye sordu. "Bu terimlerin hiçbirini bilmiyorum."

"Ben bile anlamıyorum. Bana söylediğinde şok geçirdim." "Orada olmalıydım."

Onu zaten görüldüğünden daha fazla korkutmamak için sesimi sabit tutmaya çalıştım. "Endometriozis, rahim dokularımın . Sanırım doku fallop tüplerimden birini tıkamış. Kelimenin tam anlamıyla senin sperminle benim yumurtamı ayrı tutuyor. Yumurtalıklarım da kistler var-"

"Tanrım, Lake." Elini saçlarında gezdirmek için beni bıraktı ve saçlarını yukarı kaldırdı. "Bunu aylardır biliyor muydun?"

"Kulağa olduğundan daha acı verici geliyor."

"Ama öyle mi?" Neredeyse "Acı çekiyor musun?" diye fısıldarken yüzü düştü.

Ona hayır, asla demek istedim - koruyucu ayım söz konusu olduğunda, sürekli dokuzuncu bulutun üzerinde yüzüyordum. Ama dürüst olmak da istedim. "Bazı kadınlar çok acı çeker," dedim. "Ben olmadığım için şanslıyım. Sadece regl dönemlerimde biraz daha şiddetli oluyor."

"Siktir." Dişlileri dönerken yaptığı gibi elini yüzünde gezdirdi. "Pekâlâ," dedi. "Bunu halledeceğiz. Bir sonraki randevun ne zaman?"

"Ben yapmadım."

Elimi tutana kadar kollarımı karnımın üzerinde kavuşturduğumu fark etmemiştim. "Buna ihtiyacımız var bebeğim. Hiç şüphe yok."

"Jinekologum laparoskopi yapmak istiyor - bu minimal invaziv bir ameliyat. Bize daha çok şey söyleyecek."

"Ameliyat," diye tekrarladı.

"Büyük olasılıkla ayakta tedavi edilecek ve birkaç gün içinde iyileşeceğim," diye ona güvence verdim, ziyaretimin anısı geri geldi. Soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya başladığımdan oldukça emindim çünkü bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyordum.

"Sabah program yapmak için onu arayacağız," dedi. "Seçeneklerimizden bahsetti mi?"

"Seçenekler?" Ben sordum. "Seçenek falan yok. Sadece denemeye devam etmeliyiz." "Tüp bebek mi?" diye sordu. "Bizim durumumuzda insanlar bunu mu yapıyor?"

Manning'e bu haberi vermek hiç de hayal ettiğim gibi gitmemişti. Seçeneklerimizi tartışmanın çok daha sonra olacağını düşünmüştüm. "Tüp bebek hakkında ne biliyorsun?"

"Çok değil," dedi, "ama beni ilgilendirecek kadar çok."

"Bunu gerçekten düşünmemiştim," diye itiraf ettim. "Bunları duymaya hazır olduğumu sanmıyordum."

"Uyuşturucu, iğneler ve laboratuvarlarla uğraşma fikrine pek sıcak bakmıyorum." Elim ağzına götürdü ve avucumu öptü. "Ne de olsa bu beden her santimini korumaya yemin ettim. Eğer istediğin buysa, desteklerim ama ..."

Kaşlarımı çattım, yanaklarım kurumuş gözyaşlarıyla gerilmişti. "Ama ne? Para mı?" "Hayır. Bu yüzden çok çalışıyorum, bize seçenek sunmak için. Ben senin

Yine de evlat edinmeyi göz ardı etmeyin. Dışarıda iyi bir anne ve babanın sevgisine ihtiyaç duyan bebekler ve çocuklar var."

Dayanamadım. Tekrar hüngür hüngür ağlamaya başladım, o kadar çok titriyordum ki Manning beni tekrar kucağına almak zorunda kaldı. Sırtımı ovdu, beni susturdu, sakinleştirmeye çalıştı. Gözyaşlarım üzgün değildi. Manning'in evlat edinmeyi düşünmesi bile onları şok etmişti, hem de bu kadar çabuk. Onlar

suçluluk duygusuydu - onun buna asla açık olmayacağını varsaymışım. Ve rahatlamışım.

-Bu onun için bir anlaşma kırıcı değildi ve sonunda kendime ne istediğimi sormaya başlayabilirdim. Belki de kaderimiz başka bir çocuğa güvenli ve sevgi dolu bir yuva vermektir. Belki de ailesi onlar için daha iyisini isteyen ya da Manning'in ailesinin onu ya da Madison'ı hak etmediği gibi onları hak etmeyen bir oğul ya da kız.

"Bu gerçekten senin için sorun olur mu?" Hüngür hüngür ağladım.

O anki halimle kelimeler anlaşılıyor olmalıydı ama elbette Manning beni anladı. "Bu *bizim* hayatımız Lake. Ne istersek onu yapabiliriz. Hiçbir zaman geleneksel yolu izlemedik. Eğer biyolojik bir çocuğa sahip olmamız gerekmiyorsa... Yani, yalan söyleyemem. Evet, kabullenmesi zor bir haber. Bunu ne kadar çok istediğini biliyorum. Ben de çok istiyorum. Ama bu bizim için yolun sonu değil. Yakınından bile geçmiyor." Parmak eklemiyle yüzümü yukarı kaldırdı. "Hayatımızın geri kalanında sadece sen ve ben olacağımıza dair zor bir karar vermek zorunda kalsak bile, Tanrı'ya şükretmeye devam edeceğim. Her gün. Ya sen?"

Kaslarım gevşedi ve sonunda kendimi onun güçlü kollarında erimeye bıraktım. Ona inanmamak ya da sahip olduklarımızdan şüphe etmeye devam etmek kolay olabilirdi ama içten içe gerçeği biliyordum. Manning bu konuda bana yalan söylemezdi. O bana yetiyordu, neden ben de tek başıma ona yetmeyeyim? Kaderin yolumuza çıkardığı diğer tüm nimetler şükretmek için sadece daha fazla nedendi.

"Her gün," diye kabul ettim.

Manning'in beni asla olmayacak bir çocuk odasında tutmasına izin verdim. Bununla nasıl başa çıkacağımdan henüz emin değildim. Bu gece, büyük ayımın sırtına tüneyecek ve kanatlarımı tekrar açmaya hazır olana kadar beni evrenin etrafında taşımasına izin verecektim. Biz sonsuza dek sadece bize zarar veren bir üçgenin içinde kilitli kalmış iki yıldızdık. Ama en azından birbirimize sahiptik. Uçmaya hazır olana kadar ne kadar zaman geçeceğini bilmiyordum, sadece hazır olduğumda Manning'in beni destekleyeceğini ve bir gün bunu yapacak gücü bulacağını biliyordum.

YAZ ÜÇGENİ

SONBAHAR 2012

OceanofPDF.com

I Elimi Manning'in şaftına doğru kaydurdım ve kösele gibi topuzu avuçladım. "Böyle mi?" diye sordum.

Manning vitesini okşarken bana baktı. "İyi denemeydi," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Seks seni bu durumdan kurtarmaz." Başıyla ayaklarımı işaret etti. "Şimdi, gaz verirken debriyayı yumuşak bir şekilde bırak."

İç çekerek on beş dakika içinde dördüncü vitesli araç kullanma denememi yaptım. Ben frene basmadan önce Manning'in kamyoneti ileri geri sarsıldı. "Bu işte berbatım," dedim.

"Alışırısın." Tekrar vites küçültmeye, motoru ve sürtünme noktalarını *dinlemeye* başladı. Güneş ön camdan parlıyor, gözlerinin etrafındaki kaz ayaklarını, onun için önemli olan bir şey hakkında konuştuğunda alnında oluşan iki çizgiyi gösteriyordu. Manuel araba kullanmak gibi.

Belki de Ciddi Manning'in ne kadar seksi olabileceğine kendimi kaptırdığım için işin içinden çıkamıyordum.

"Anladın mı?" diye sordu.

"Bugün o güzel sonbahar günlerinden biri, sen farkına bile varmadan geçip gidiyor," dedim.

Beni görmezden gelerek elimi kendi eliyle kapattı. "Şimdi birinci vites tak," dedi, vitesi sola ve yukarı iterek, "ve debriyayı yavaşça bırak."

"Güneş parlıyor; sıcaklık ılık ve serin arasındaki o mükemmel yerde. Hadi göle gidelim."

"Pekâlâ," dedi. "Bizi oraya götür."

Dilimi ona doğru uzattım. Bu kez garaj yolumuzda biraz daha ilerledik, kamyon titredikçe çakılların üzerinde sarsıldık. Ama sokağın girişinde panikle frene bastım ve durduğumuz yerde öne doğru fırladık.

Çenesini kaşıdı. "Bu daha iyiydi, sanırım ..."

Kamyonu park ettim ve midem takla atarken onun kucağına yığıldım. "Beni araba tutuyor," dedim. "Neden bunu tekrar öğrenmek zorundayım?"

"Çünkü bütün şehri dolaşıp ne kadar sert bir karım olduğuyla övünüyorum. New York'a tek başına taşınabiliyor. Tam zamanlı bir işte çalışırken kredi başvurusunda bulundu, sonra kendi muayenehanesini açtı. Her gün insanların evcil hayvanlarını kurtarıyor. Ama her zaman aklımın bir köşesinde, 'keşke manuel araba kullanabilseydi' diye düşünüyorum."

Göğsünü iterek güldüm. "Kapa çeneni."

"Oof." Yüzünü buruşturdu. "Sakin ol, Sugar Ray."

Yüzündeki sahte endişeli ifadeye ve ona zarar verebileceğim gibi saçma bir fikre güldüm. "Sugar Ray?"

"Boksör, grup değil."

"Newport Beach'ten olduklarını biliyor musun?" Ben sordum. "Tiffany neredeyse solistle öpüştüğünü iddia ediyor."

"Neredeyse nasıl başa çıkılır?"

"Değil mi?" Ayaklarımı tekmeledim ve öyle bir kıkırdadım ki gözlerim yaşardı. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Gerçekten bilmiyorum," dedim. "Tüm bu sarsıntılar yüzünden kendimi sersemlemiş hissediyorum."

Elini yüzüme koydu ve yanağımın kenarını okşadı. "Seni gülerken görmek güzel."

Gülmek iyi geldi. Manning ve ben eğlenmiyor değildik. Birkaç hafta önce sarhoş bir şekilde bowling oynamaya gitmiş ve eve gelmeden önce salonu kapatıp evin her yerinde sevişmiştik. *Bu* eğlenceliydi. Ne olursa olsun, kaderin kara bulutu bizimle birlikte sürünüyor, bize çok uzakta olmadığını hatırlatıyordu.

Bir yıl daha çocuk sahibi olmaya çalıştıktan sonra Manning ve ben evlat edinme sürecine başlamaya karar vermiştik. Geçen yıl bir ajansla başarılı bir evlat edinme görüşmesi yapmıştık ve başka bir öz anneden üçüncü ret cevabımızı almıştık. Manning'in geçmişinin bizi hiç beklemediğimiz bir yerden vurduğu ortaya çıktı. Sabıka kaydımızın olması bizi ideal ebeveyn adayı yapmıyordu.

Son çare olarak, tüp bebek konusunu ciddi bir şekilde görüşmek üzere doktorumla bir randevu ayarladık.

Parmaklarımı kafa derisinin yan taraflarında gezdirdim. Göğsü, saçlarıyla oynadığımda bazen yaptığı gibi gümbürdedi. "Beni güldürüyorsun," dedim. "Sen iyi bir adamsın, Manning."

Başını salladı. "Senin yüzünden."

Manning'in kendini hırpalama ve kontrolü dışındaki şeyler için kendini suçlama gibi bir geçmişi olduğu için reddedilmelerin ona ne yaptığı konusunda endişeliydim. İyimserliğini korumuş olsa da, beni hak etmediğini düşünerek bize yaşattığı tüm sıkıntıları unutmak zordu. Şimdi de başkaları ona *baba olmayı* hak etmediğini söylüyordu. Her reddedilişin onu biraz daha öldürmemesi mümkün değildi. Cesur davrandı ama her telefon görüşmesinden sonraki geceler boyunca beni biraz daha fazla sevdi ve uyurken bana daha sıkı sarıldı.

"Ne kaçırdıklarını bilmiyorlar," dedim usulca.

"Biliyorum. Hayal kırıklığına uğradım çünkü tüp bebek yaptırmayı gerçekten istemiyorum." Saçlarımın bir kısmını avucunun içinde gezdirdi ve

göğüsler. "Ama geriye kalan tek seçenek bu olabilir." "Bebeğimizi bulacağız."

"Ve şanslı bir çocuk olacak."

Bunu söylediğini duyunca kalbim kabardı. Hiçbir şeyi hak ettiğine inanmadığı günlerden bu yana çok yol kat etmişti. Sonunda umudunu bizde bulduğu için minnettardım. Elimi bileğine doladım ve avucunu dudaklarıma götürdüm. "Evet, olacak."

"Düz vites kullanabilen belalı bir anneyle."

"Anlaşıldı," dedim iç çekerek. Kendimi dikleştirmek için direksiyonu tuttum, ama çok hızlı bir şekilde öne doğru oturdum ve bir mide bulantısı dalgası vurdu. Manning beni öpmek için eğildiğinde ağzımı kapattım ve öğürdüm.

"Tanrım." Geri çekildi. "Bir adamın özgüvenini öldürmenin yolu."

Başımı sallayarak kapımı açtım ve yana doğru eğildim. Kusmaya hazırlanırken karnım şişti.

Manning sırtımı ovma için yanıma kaydı. "Hasta olduğun konusunda şaka yaptığını sanıyordum."

"Düz vitesli araçlara alerjim var," dedim çakıl taşına.

"Ah, Birdy." Arkamdan omzuma masaj yaptı. "Ne zamandan beri taşıt tutuyor seni?"

"Bazen yapıyorum. Çocukken Tiffany'nin beni sarkaçlı bir karnaval gezintisine götürdüğü zamanı sana anlatmıştım."

"Evet, ama birçok insan bundan sonra kusuyor."

Hiçbir şey gelmeyince oturur pozisyona geçtim. "Vitesli araba kullanmayı öğrenmekten kurtulmak için numara yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Bir kaşını kaldırarak benimle alay etti. "Bunu senden beklemezdim ama hayır."

Ben başka bir şey düşünüyordum."

Ne demek istediğini anladığımda yüzünü taradım. Elbette, kendimi düşünmeye bıraksaydım bir sonraki düşüncem bu olacaktı. Ama yapmadım. *Yıllarca* hiçbir şey olmadıktan sonra, böyle olası olmayan bir sonuca atlamanın bir anlamı yoktu. "Arabadan başka bir şey değil."

"Bunu bilemezsin."

"Çok uzun zamandır deniyoruz," dedim, az önce ağlayana kadar gülmüş olmama rağmen sesime sinirlilik karışmıştı. O ve ben bunu daha önce de yaşamıştık, en son adet dönemimi kaçırdığımı düşündüğümde, hamilelik testi aldıktan sonra eve dönerken adet görmüştüm. "Durup dururken olmayacak."

"Lake, tatlım. İşte *tam olarak* böyle oluyor." Elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine doladı. "Bunu istemene izin vermek ve umut etmek, gerçekleşmediğinde kalp kırıcı olması gerektiği anlamına gelmez. Bu sadece mevcut tüm yöntemlerle ilerlemeye devam etmemiz gerektiği anlamına geliyor. Kendimiz için bile değil, çocuk için."

Ön camdan, kırmızıya boyadığı Yaz Üçgeni'nin solduğu posta kutumuzun yanından, sokağın karşısındaki ağaçların arasına baktım. Hamilelik testi yaptırmaktan nefret etmemin bir nedeni de her negatif sonuçta Manning'i hayal kırıklığına uğrattığı olmamdı. O umutlu olmaya devam ederken, ben daha da bıkkınlanıyordum. Hiç gelmeyecek bir sonucu beklemek benim için kolay değildi, ama yıllar geçtikçe kendimi zihinsel olarak hazırlama konusunda daha iyi bir iş çıkarmıştım. Manning bir gün pembe çizginin sihirli bir şekilde ortaya çıkacağını düşünüyor gibiydi.

"Evlat edinme sürecine başladığımızda bunun hakkında konuşmuştuk," dedim. "Biyolojik bir çocuk istemeyi bırakmamız gerekiyordu."

"Neden ikisini birden isteyemiyorum?" diye sordu. "Bunu istemek suç değil Lake. Bana olan umudunu hiç kaybetmedin ve şu anki halimize bak." Elimi sıktı ve tekrar vitesin üzerine koydu. "Tutunmaya değmez miydi?"

İç çekerek başımı salladım. Bu sadece hareket hastalığıydı, sık sık başıma gelmezdi ama dünyadaki herkes gibi ben de hayatımda bunun nasıl bir his olduğunu bilecek kadar çok yaşamıştım. Yine de Manning'in bana sıcak bir şekilde gülümsemesine yardım edemedim ama teslim oldum. "Pekâlâ. Daha iyimser olmaya çalışacağım."

"Bizi garaj yoluna geri götürebilir misin?"

"Benden önce güneş batabilir ama deneyeceğim."

Kendi özel karnaval gezintimizde bir yirmi dakika daha geçirdikten sonra, motoru kapatıp dışarı atlamadan önce arabayı garajın önüne getirmeyi başardım.

Eve doğru birkaç adım atınca köpekler bizi karşılamak için koşarak dışarı çıktı. Altair'e merhaba demek için çömeldiğimde, çimenlere kusmak için yoldan saptım.

"Kahretsin." Vega yüzümü yalamaya çalışırken Manning arkamdan geldi. "Hayır, Vega," dedi ve onu yakasından çekerek uzaklaştırdı. "Eve gir."

"Ben iyiyim," dedim.

"Köpeklerle konuşuyordum." Ben ayağa kalkana kadar bekledi, sonra bir kolunu belime doladı. "Ama seni de kanepeye yatırsak iyi olur. Miden için bir şeyler bulacağım."

Yatak odamıza giderken Manning içeride ocağa tavuk çorbası koydu. Hâlâ midem bulanıyordu, yatağın yanına küçük bir çöp kutusu koydum ve saçlarımı at kuyruğu yaptım. Dişlerimi fırçalarken, düşüncelerimi görmezden gelmeye çalışarak banyoda volta attım.

Aldığım ama hiç kullanmadığım hamilelik testi mi? Hâlâ lavabomun altındaki çekmecedeki duruyordu. Arka tarafa saklamış olsam da arada bir tesadüfen karşıma çıkıyor ve her seferinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyordu. Hiç değilse üzerine işeyip atmak ondan kurtulmak için iyi bir yol olabilirdi. Ağzımı çalkaladım, testi çekmecedeki aldım ve tuvalete giderken açtım. Bu markayı birkaç kez kullanmış olmama rağmen, sinirlerim her zaman benden daha iyi oldu. Kendimi sakinleştirmek için talimatları okudum.

Çubuğu bir bardak idrarın içine koymam gerekiyordu - günün ilk idrarı - ama bunun bir önemi yoktu. Pozitif çıkmayacaktı. Doğrudan üzerine işedim, sonra da banyo tezgahının üzerine koydum.

Küvetin kenarına tüner tünemez Manning banyoya doğru eğildi. "Çorba hazır. Gidip eczaneden bir şeyler almamı ister misin?"

"Hayır."

"Hamilelik testinden bahsetmiyorum. Eğer bir şeye yakalanırsan, biraz alabilirim ..." Yüzüme bakınca durakladı. "Neyin var? Yine mi kustun?"

"Hayır."

"Bayılacak gibi görünüyorsun, Lake. Neden yatakta değilsin?"

Doğru, midem hâlâ bulanıyordu ama hasta görünmemin nedeninin bu olduğundan şüpheliydim. "Testi yaptırdım," dedim. "Testi."

Tezgâhın üzerindeki çubuğa bir bakış atınca biraz solgun görünmeye başladı. "Oh."

"Düşündüm de belki-"

"Açıklamak zorunda değilsin." Manning banyoyu geçti ve gelip yanıma oturdu. O elini benimkinin üzerine koyana kadar küvetin kenarını tuttuğumu fark etmemiştim. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sen buradayken daha iyi," dedim.

Şakağımı öptü ve nefes alırken orada durakladı. "Seninle gurur duyuyorum. Ne yazarsa yazsın, bunu istemekte sorun yok."

"Beni arayacak mısın?" diye sordum.

"Elbette." Ayağa kalktı ve tezgâha doğru birkaç adım atarak çubuğu aldı.

Saniyeler geçti. "Bir şey var mı?" diye sordum. "Henüz yok."

"Unutalım gitsin." Kalbim küt küt atıyordu. Aynada yüz ifadesini görebiliyordum ve bunun beklentiden hayal kırıklığına dönüşmesini izlemek istemiyordum. Ayağa kalktım. "Bilmek istemiyorum."

"Lake," dedi, gitmeye çalışırsam diye bir uyarı.

Arkasına geçtim, her ne surat yapacaksa ondan saklandım. Bu yeterli olmadı, ben de tişörtünü yukarı çektim. Önce başımı altına soktum, etrafımdan aşağı çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Burada değilmişim gibi davran." Ona arkasından sarıldım - karanlıkta, önemli olan tek şeye tutunabileceğim yerde - ona. Manning'ime. İlk aşkıım. Kocam. Beni hayal kırıklığına uğratmayacak, terk etmeyecek, incitmeyecek tek şey. Daha fazlasını istedim ama buna *ihtiyacım* yoktu. Duygusal olarak o bana yetiyordu. *Fiziksel* olarak da yeterince büyüktü, içine girebileceğim güvenli bir yerdi. Sonsuza kadar onun sıcak sırtına yaslanabilirdim. "Bilmek istemiyorum," diye tekrarladım, dudaklarım tenindeydi.

Ellerimizi gömleğinin içinden geçirerek kolumu sardı.

Sessizliğinden cevabımı almıştım.

Neredeyse her gün sevişiyorduk. Yıldızları hareket ettirmek için yapabileceğimizin en iyisi buydu. Belki de bu sefer kımıldamayı reddettiler.

Manning'in gövdesi nefes aldıkça altımda genişliyordu. Omzundaki ince siyah üçgenin izini sürdüm, her bir yıldıza dokundum. Testin negatif olduğunu bana nasıl söyleyeceğini bilmiyordu ama bunu daha önce de yaşamıştık.

"Sorun yok," dedim. Aslında sorun yoktu ama Manning'in bunu halledebileceğime inanmasına ihtiyacım vardı. Yapabileceğimi bilmem gerekiyordu, yoksa ailemizi tamamlamaktan tamamen vazgeçecektim. "Beni kanepeye götür, Büyük Ayı. Beni taşıyabilir, üzerime battaniye örtebilir ve çorba verebilirsin. Bana bakmakta çok iyisin."

"Olumlu."

"Biliyorum," dedim o daha kelimeleri çıkaramadan *-ne* hariç? Kalbim ayaklarıma düştü ve parmak ucum yıldızların arasında donup kaldım. Kaderin bize bahşetmeye karar verdiği anın hassas sinerjisini bozabilirim diye bir santim bile kıpırdamadım, nefes almak için bile. "*Pozitif* mi?" Kelimeyi deneyerek sordum.

"Pembe çizgiler var. İki tane. Biri biraz silik, ama ... bu pozitif mi?" Öyle olduğunu biliyordu, bunu yeterince sık yapmıştık, ama yine de bir soru gibi geldi.

Kendimi gömleğinin içinden çıkardım, parazitten çılgına dönen saç tellerimi geriye ittim. "Emin misin?" Testi ondan aldım.

Önümdeki olumlu sonuca rağmen başımı salladım. "Bu doğru olamaz."

"Neden olmasın?"

Sesindeki duygu başımı kaldırmama neden oldu. Sıkılmış çenesi ve iri kahverengi gözleri beni çözdü. Bunun doğru olabileceğini düşünmek istemiyordum ama Manning buna çoktan inanmıştı.

Gözlerimi kapattım. Heyecanlanmak için çok erkendi. Testin hatalı olma ihtimali vardı. Tekrar oturabilmek için arkamdaki küveti yokladım. Yanağımdan aşağı yasak bir gözyaşı süzüldü. "Manning ..."

Önümde diz çöktü. "Biliyorum."

Başımı salladım. "Korkuyorum."

"Sana öyle olmamanı söylemeyeceğim," dedi belimden tutarak. "Her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermeyeceğim."

"Sana ihtiyacım yok." Ellerimi omuzlarına koydum. "Ama heyecanımı bir düğme gibi açıp kapatamam. Bunu özümsemek için zamana ihtiyacım var."

"Anlıyorum." Başparmağını karnımın ortasında gezdirdi ve ben ürperdim. "Pazartesi ilk iş, bize bir doktor randevusu ayarlayacağım."

Korkularımı yargılamayan ya da görmezden gelmeyen sıcak gözlerine odaklanmaya çalıştım. Tanıdık tuzlu, erkeksi kokusuna. Sanki altlarında neyin büyüdüğünü yeni fark etmiş gibi, on parmağının da üzerimde gevşemesine. Çünkü içgüdülerim bana *büyüdüğümü* söylüyordu. O anda, bundan şüphe ettiğime inanamadım. "Orada bir bebek var" diye fısıldadım.

Gözlerinin iç köşelerini kıstı. Onu daha önce hiç ağlarken görmemiştim; sadece birkaç kez ağlamaya yaklaşmıştı; kız kardeşinin boğulmasını anlatırken ya da New York'ta onu vedalaşmaya zorladığımda ve sonra yemin ettiğimizde olduğu gibi.

"Özür dilerim," dedi birkaç damla gözyaşı yanaklarından süzülürken. "Neden?" diye sordum. Yüzünü ellerimin arasına alarak sordum.

"Senin için güçlü olmak istiyorum."

"Öylesin, bebeğim." Dirençli yüzünü, yaralanmış dudağını ve onurumu korumak için kırılmış burnunu öptüm. Kirli sakalını gölgelemeye başlayan gri tüyleri, beş yıl önce bile olmayan çizgileri ve çenesindeki çukur gibi olan özellikleri. İyi ya da kötü, ne kadar çok şey yaşamış olursak olalım, gazoz patlağı kahverengisi gözleri o zamanki yoğunluğunu koruyordu. Bundan aylar sonra oğlunun ya da kızının ilk kez bakacağı yüzü öptüm. Onlar için gökyüzündeki güneş kadar yüksek ve önemli biri olacaktı.

"Seni seviyorum, çocuğumun babası," dedim.

"Ben de seni seviyorum," dedi, sesi *'o kadar derindi ki tüylerim diken diken oldu, tabii bu mümkünse.*

On dokuz yıl önce inşaat alanında tanıştığımız o ilk gün ne kadar acı verici bir saflık ve şaşkınlık içinde olduğumu hatırlayarak gülümsedim. Çok parlakmış gibi gözlerimi kısarak ona bakıyordum.

Büyüdük ve değiştik, güldük ve acı çektik ve tüm bunlar boyunca birbirimizi sevdik. Artık bir kadındım, ama belki de hâlâ o kız olmak o kadar da kötü değildi - dünyam güneş tarafından ısıtılmış ve hayat verilmişti.

OceanofPDF.com

I Hamile kalmaya o kadar hevesliydim ki zamanlamayı düşünmek için durmamıştım. Şimdi, sekiz ay ve iki hafta içinde, keşke bunu iyice düşünseydim diyorum. Sekiz ay boyunca seks masada olmamalıydı. yaz hamileliği ile sonuçlanabilir.

"Ver şunu bana," dedim Val'e, elimle aramızda işaret ederek. "Acele et."

Yüzündeki dehşet dolu ifade beni daha da sinirlendirdi. "Neyi işaret ediyorsun?" diye sordu.

"Parmak arası terliğin."

O ve Tiff muhtemelen deli olup olmadığımı soran bir bakış attılar ama umurumda değildi. Ayakkabısını çıkarıp bana verdi. Kendimi yelpazelemeye başladım. "Manning'in evi milyonlarca derece."

"Birdenbire Manning'in evi mi oldu?" Val sordu. "Senin değil mi?" "Saunada yaşamak için kayıt yaptırmadım."

"O kadar da kötü değil," dedi Tiffany. "Ama ben hamileyken-"

"Hamile olduğum için *değil*," dedim. "Haziran ayının ortasındayız ve Big Bear'da *aşırı* bir sıcak hava dalgası yaşanıyor."

"Dışarısı seksen beş derece..."

"Lake haklı," dedi Kara, yumuşak bir gülümsemeyle başını sallayarak. Henry'nin kızını evlendiğimden beri daha iyi tanıyordum ama onunla bu kadar yakın değildim.

Odadaki çoğu kızla olduğu gibi onunla da. "Umarım Manning klimayı yakında tamir ettirir."

"Teşekkür ederim *Kara*," dedim.

Parmak arası terlik kesmiyordu. Onu bir kenara fırlattım ve bir kâğıt tabak, bir dergi, içine girebileceğim bir iglo, herhangi bir şey aradım. Elimden geldiğince öne doğru sallandım, sehpanın üzerindeki bebek bezi ağacına uzandım ama bu devasa halimle ona ulaşamadım. "Biri bana bunlardan birini versin."

Veterinerlik programımdan bir arkadaşım olan Piper, "Ama çok güzel düzenlenmiş," dedi.

Kara ağacı sandalyemin yanındaki yere taşıdı. Beni sergilemek için oturttukları sandalyeye.

Bir bebek bezi çıkardım ve koltuğuma geri yaslanıp nemli yüzümde ve boynumda salladım. "Bu daha iyi. Şimdi ne olacak?"

"Şey," dedi Val yavaşça, "bu oyunu planlamıştım."

"Harika," dedim. "Oyunlara bayılırım. Hadi biraz eğlenelim."

Ancak o zaman odanın ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. Val sadece bana bir bebek partisi düzenlemekle kalmamış, aynı zamanda kıyıdan köşeden insanları davet etmek için elinden geleni yapmıştı. Sınıf arkadaşlarım, dostlarım ve akrabalarım Los Angeles ve Pomona'dan gelmişlerdi ve hatta Roger bile burada olmak için New York'tan gelmişti - gerçi onun aslında Batı Hollywood yaz sahnesini trollemek için Kaliforniya'da olduğundan şüpheleniyordum. Kızlardan birkaçı düğüne gelememişti ve eve hayran kalmışlardı - Manning'i gördüğümde ona söylemem gerekecekti, tabii sıcak çarpmasından ölmediğimi varsayarsak.

Yepyeni klima ünitesi bozulana kadar hepimiz güzel vakit geçiriyorduk. Neyse ki Manning parti sırasında köpeklerle birlikte atölyesinde saklanıyordu ve hemen harekete geçti.

Elimle acele etme hareketi yaptım. "Oyun ne?" "Adı Kirli Bez," diye atıldı Val.

"Benim partimde oynamıştık ve sen kazanmıştın, hatırladın mı?" Tiffany ekledi. "Val ve ben bunun eğlenceli olacağını düşündük. Erimiş çikolataları parçalayıp

sonra da herkesin hangi şeker olduğunu tahmin etmesi için elden ele dolaştırın." "Kaka gibi mi?" Ben sordum.

"Evet?" Val söyledi.

"Bu bir soru mu?" Ben sordum.

"Bunu yapmak zorunda değiliz." Val eteğini kalçalarının üzerinde düzeltti. Tanrıya şükür, bugün için çiçek desenli bir elbise giymişti. Ella doğduğundan beri onu en anne gibi gördüğüm kıyafet buydu. "Bir mezura çıkarıp karnının çevresini tahmin ettiğimiz başka bir oyun daha var..."

Ciddi miydi? Bir sıcak hava balonuna benziyordum - *aslında* onun büyüklüğünde olduğumu teyit etmesine gerek yoktu. Göğüslerimin altından karnıma doğru ter damlıyordu. Nemli saçlarımı kulağımın arkasına ittim ve kıcıma sıkışan iç çamaşırımı çıkarmak için yer değiştirdim.

Roger yüzünü buruşturdu. "Hiçbir şeyi ölçmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

."

"Ben de öyle," diye kabul ettim. "Kaka oyununu hatırlamıyorum, ama aynı zamanda

Geçen hafta yeğenimin doğum gününü unuttum ve bir gün önce postadan hediye almaya çalışırken neredeyse panik atak geçiriyordum."

Tiffany suratını astı. "Coco'nun doğum gününü unuttun mu?"

"Evet, ben de senin orada oturduğunu unutmuşum," dedim. "Beni rahat bırak.

Hamilelik beyni *gerçek* bir şeydir."

Herkes gergin bir şekilde güldü. Val ayağa kalktı. "Sanırım Ella'nın oyun odasında ağladığını duyuyorum."

Tiffany onun bileğini tuttu. "Hiçbir şey duymuyorum, ama duysam bile, bu yüzden bir bebek bakıcısı tuttuk. Çocukların iyi olduğuna eminim."

Val yavaşça oturdu. "Pekâlâ."

Val ve Tiffany bir ittifak kurduysa, ben gerçekten bir canavar olmalıydım. İçimi çektim. "Özür dilerim. Çok rahatsızım." Odanın etrafını işaret ettim. "Hiçbiriniz bu kadar kötü olacağını söylememişti."

Piper, "Benim için de aynısı oldu ama son bir ay boyunca insanların yanında değildim," dedi. "Gerçekten cesursun."

"Cesur mu, cahil mi?" Val'e bir bakış fırlatarak sordum. "Bilseydim, bu kadar geç bir saatte bunu yapmayı kabul etmezdim."

Tiffany ayağa kalktı. "Oyun odasından gelen bazı garip sesler duyduğum kesin. Muhtemelen Coco'yu kontrol etmeliyim."

"Hey, bebek bakıcısı ne olacak?" Val arkasından seslendi, sonra da "Hain" diye mırıldandı.

Manning ön kapıdan girdi, oturma odasına girerken tişörtünün koluyla alnını sildi. Ben ona ters ters bakarken gülümseyerek, "Neredeyse geldik tatlım," dedi. Vega her zaman yaptığı gibi onun peşinden gitti, bizi fark etmedi bile. "Sadece termostatla oynamam gerekiyor," diye ekledi.

Odadaki tüm kadınlar ve Roger döndü. "Vay anasını," diye fısıldadı.

Manning kolları yırtık eski bir tişört giymişti. Pazuları kafam kadar büyüktü ve ter içindeydi. Her nedense baret takıyordu. O şeyi yıllardır takmadığından oldukça emindim, bu da onun bir amacı olan bir baret olduğu anlamına geliyordu. İki haftadır ona bağırıyordum ve kesinlikle bana tanıştığımız günü hatırlatmaya çalışıyordu, böylece onu neden sevdiğimi hatırlayacaktım. İşe yarıyordu. Odadaki kızlar, Manning'in oturma odasında tepinmesini izlerken neredeyse salya birikintisi haline gelmişlerdi. İçimden kocamı yatak odamıza sürüklemek geldi. Ya da onu buradaki kanepeye atmak, diğer herkesin canı cehenneme. Kirli inşaat işçilerine karşı hep bir ilgim var mıydı, yoksa bu sadece Manning için mi geçerliydi?

Ruh halim ya da Manning'le en son ne zaman yakınlaşmış olursak olalım, aylardır acı verici bir şekilde tahrik olmuşum. Neyse ki Manning, ne kadar ilerlemiş olursam olayım, bu konuda bana yardımcı olmaktan çekinmiyordu. Düzenli olarak 'ışılım' hakkında yorum yapsa da, ışıltılı olan oydu. Son zamanlarda daha iyi bir ruh halinde olamazdı.

Çoğunlukla, bu . . .

Aklında bir şeyler olduğunu fark etmiştim. Yine gecenin bir yarısı yatağımdan çıkmaya başlamıştı ama bu sefer sigara içmek için değildi - pembe çizgilerimizi aldığımız gün bırakmıştı. Artık onun yerine kızı Vega'yı yürüyüşe çıkarıyordu.

Sorun para değildi. Şirketi her yıl istikrarlı bir şekilde büyüyordu - planladığı gibi müteahhitliğe devam edecek zamanı bile olmamıştı - ve ben de bir süre önce öğrenci kredilerimi ödemiştim. Muayenehanem tam da kasabanın en popüler veterineri emekli olduğunda açılmıştı, bu da bana bolca iş sağlıyordu.

Tahmin edebildiğim tek şey doğum konusunda gergin olduğuydu, ama ne zaman bu konu açılrsa iyi görünüyordu. Bu konuda muhtemelen bebeği kendi başına doğurabilecek kadar çok kitap okumuştı.

"Kusura bakmayın hanımlar," dedi Manning koridordaki termostata doğru giderken, biz bakarken kaşlarını çatarak. "Burada değilmişim gibi davranın."

Kimse başka tarafa bakmadı. Val bile. O sadece benim en iyi arkadaşım değildi, aynı zamanda Manning'den her zaman *birazcık* nefret etmişti. Şu anda Corbin'i onun için terk etmeye hazırmış gibi görünüyordu. Koridorda gözden kaybolana kadar hepimiz gözlerimizle onu takip ettik.

Piper arkasını döndü. "*Bu* senin kocan mı?"

"Her zamankinden daha fazla mı çalışıyor?" Val sordu.

Kara hülyalı bir iç çekişle başını salladı. "O hep böyleydi.
. çok *Manning*."

Burnumdan nefes aldım. Kırk üç yaşında Manning her zamankinden daha iyi görünüyordu. Bense obez bir domuzdum. "Belki de partiyi erken bitirmeliyiz."

Bazıları "Hayır," diye feryat etti.

Piper alt dudağını uzattı. "Daha hediyelerini bile açmadın."

Sanki cennetin kendisi bana acımış gibi, ev uğursuz bir şekilde titredi ve klima devreye girdi. "Oh, *Tanrı*'ya şükür," dedim.

Sabit telefonumuz çaldı ve Manning oturma odasından mutfığa doğru geri yürüdü, Vega bir kez daha topuklarına yapışmıştı. "Hayır, teşekkür ederim," dedi.

Gözlerimi onun dar, jean giymiş kıcına diktim. *İnan bana, sonra yapacağım.*

Transımdan çıktığımda herkes bana bakıyordu. "Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

Roger bana göz kırparak, "Anla kızım," dedi.

"Merak etme," diye ekledi Kara. "İlk hamileliğimde çok heyecanlıydım."

"Değildim," dedi Val. "Her şey bitene kadar Corbin'i bir otele yerleştirdim sayılır, o kadar sinir bozucuydu ki." Biraz gülümsedi. "Yine de tatlı bir şekilde."

"Robby de," dedi Tiffany, odaya yeniden girerken. "Ondan nefret ederdim, azgın olduğum zamanlar hariç."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Val.

Ugh. Tiffany ve Robby'nin, Val ve Corbin'in ya da bu odadaki herhangi birinin seks yapma düşüncesi bana bebek bezindeki çikolata bokundan bile daha az iştah açıcı geliyordu. Öte yandan Manning'i bir dilim Fransız İpeği gibi yiyip bitirebilirdim. Gerçekten. Çok acıkmıştım.

Ayağa kalktım. "Hemen döneceğim."

Manning mutfakta bir tabureye oturmuş, dirseklerini baretinin yanındaki adaya dayamış, bir eliyle dağınık saçlarını ovalıyordu. Yüzündeki mesafeli ifadeye bakılırsa onu dalgın yakalamıştım ve bu son zamanlarda ilk kez olmuyordu.

"Hey," dedim. Vega mutfak masasının yanında uzandığı yerden bana göz kırptı. "Telefondaki kimdi?"

"Hiç kimse." Doğruldu. "Klima için özür dilerim." "Sorun değil." Tehdit ederken tatlı tatlı gülümsedim.
tekrar dışarı çık."

Bana bir kolunu açtı. "Buraya gel."

"Hayır. Bütün öğleden sonra terlediğim için iğreniyorum. Soğuk bir duşa ve biraz kestirmeye ihtiyacım var."

"Duş iyi olur," dedi ve beni işaret etti. "En azından bir öpücük alabilir miyim?"

"Neden?" Elimden geldiğince kollarımı balon göğüslerimin üzerinde kavuşturdum. "Keşke doğumdan sonraya kadar çekip gitsen. Kendimi hiç bu kadar itici hissetmemiştim."

"Ah, Lake." Kıkırdadı. "Aşkım. Karım benim. İçten içe yanıyorsun. Her zamanki kadar güzel olduğunu ve seni hiç bu kadar sevmediğimi bilmelisin."

Kızgınlığım gözyaşlarına dönüştü. Yüzümü kapattım. "Bunu sadece beni daha iyi hissettirmek için söylediğini biliyorum."

"Birdy, lütfen." Tabureden kalktı, adanın etrafından dolaştı -bana dokunmak için arkama geçmek zorunda kaldı, karnım çok büyüktü- ve gevşek buklelerimi boynumdan uzaklaştırdı. "Benim çocuğumu taşıyorsun. Bunun benim için ne kadar seksi olduğunu sana kaç kere söylemem gerekiyor?"

Tenim soğurken iç çektim. "Bu güzel bir his."

"Neden saçını toplamıyorsun?" diye sordu. "Ya da en azından bir atlet giymiyorsun?"

"Arkadaşlarımı buna maruz bırakmazdım."

Saçlarımı omuzlarımdan tutarak yüzümden uzaklaştırdı. "Biliyor musun, dün gece uyurken bazı sesler çıkarıyordun."

"Dün gece *uyudum* mu?"

Güldü ama sadece bir saniyeliğine, elini kotumun kasıklarına doğru indirirken sesi ciddileşti. O kadar uzağa nasıl ulaşabildi, hiçbir fikrim yoktu. "İnternette bir araştırma yaptım ve tahmin et ne oldu? Otuz üç haftada olduğu gibi, otuz dört haftada da sevişme iznimiz var."

"Emin misiniz?" Şüpheyile sordum. "Şimdiye kadar gördüğüm en büyük alete sahipsin."

"Lake, şimdiye kadar gördüğün *tek* penis benimki."

"Elbette," dedim. Bir an için Manning'in tarihi yeniden yazdığını ve kendi deyimiyle 'etrafı koklamaya' gelen diğer 'itleri' ortadan kaldırdığını unutmuştum.

"Hatta bazı insanlar," diye baştan çıkarıcı bir şekilde ekledi, "bunun doğumu tetikleyebileceğini düşünüyor."

"Oh, Tanrım," diye inledim, başımı omzuna yasladım. "Beni ıslatıyorsun."

Manning boynumu öyle bir yaladı ve emdi ki anında ürperdim. "Eğer arkadaşların yan odada olmasaydı, seni duşa götürür ve hemen becerirdim."

Arkamı döndüm ve göğsüne doğru hıçkırarak ağladım. "Öyle deme. Çok azdım."

Güldü ve kollarını bana doladı. "Yapardım. Ben yapardım. Duşta seks kısmı hariç. Sonrasına kadar bekleyebiliriz. Kaymanı istemiyorum."

"Yerden zıplardım."

"*Biraz daha* dayan," dedi. "Onlar gider gitmez, spermlerim rahim ağzındaki cehennemi olgunlaştıracak ve muhtemelen doğumu teşvik edecek."

"Hiç bu kadar tahrik olmamıştım." Burnumu çektim. "Şu anda bana sarıldığına inanamıyorum. Tarihteki en uzun kollara sahip olmalısın."

"Hey."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne dedin?"

Beni omuzlarımdan tutarak çift fırına doğru çevirdi, krom ve cam kapılardaki yansımamız hafifçe bozulmuştu. "Şaka yaptığını biliyorum ama lütfen bana şu anda ne kadar olağanüstü güzel olduğunu bildiğini söyle. Eğer bilmiyorsan, sana göstermek için yeterince iyi bir iş çıkarmamışım demektir."

Çenem titredi. Tekrar. "Özür dilerim. Kendim gibi hissetmiyorum."

"Doktorun da dediği gibi, olmanız gereken boy ve kilodasınız."

"Dokuz buçuk kiloluk bir bebeği taşıdığınız için - o kısmı unuttunuz."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Bir deve aşık olmamalıydın."

Yakında Manning büyüklüğünde bir bebeği kucağıma alacaktım.

Manning'in *oğlu*. Bunu söyleyebileceğimden hiç emin değildim ve şimdi hayatımızı üçüncü yıldızımız olan küçük bir çocuktan başka türlü hayal edemiyorum.

Manning'in omuzlarındaki ellerini kapattım. "Evet, zavallı ben."

Kıçıma bir şaplak atarak beni serbest bıraktı. "Herkes kaçmadan önce partiye dönsen iyi olur. İçeride biraz huysuz kaltağımın sesini duydum."

İsteksiz bir iç çekişle mutfaktan çıkmaya başladım, sonra durup ona baktım. "Telefonda kimin olduğunu hiç söylemedin."

Tereddüt etti. "Bunu daha sonra konuşabiliriz."

"Duştan sonra mı?"

"Doğumdan sonra."

Ona göz kırparak arkamı döndüm. "Pekâlâ, Sutter. Çıkar ağzındaki baklayı." "Ne ile?"

"Son birkaç aydır bana anlatmadığın her ne olduysa."

Vega yan yattı ve sanki "işte başlıyoruz" der gibi inledi.

"Üzücü bir hikâye," dedi burnunu çekerek, adadaki mavi şekerli kurabiyelerden oluşan tupperware'e bakarken. "Nasıl çözeceğimi bilmediğim bir sorun ve inan bana seni sadece ağlatacak."

"Ağlamayacağım, söz veriyorum." Ciddi görünmeye çalıştım ama gerçek şu ki, rutin olarak gözyaşlarının eşiğinde hissediyordum. Bocaladığımı görmesin diye dolaptan bir bardak almak için döndüm, çünkü ağzımın bir çöle dönüşmesine dakikalar kalmıştı.

"Madem ısrar ediyorsun." Dondurucuyu açtığımda, kimsenin dinlemediğinden emin olmak için kapı aralığını kontrol etti. "Cheryl'dı."

Bardağıma buz doldururken durakladım. "Evlat edinme ajansından mı?"

"Evet."

"Neden? Hamile olduğumuzu biliyorlar."

"O ve ben son birkaç aydır iletişim halindeydik. Mart ayında bir vakayla ilgili aramıştı, yardım edebileceğimizi düşündüğü bir çocuktı ve bu çocuğun hikayesine inanamazsınız..." Adaya yaslanarak çenesini kaşıdı. "Bana biraz yakın geldi, bu yüzden ondan beni bilgilendirmesini istedim."

"Eve yakın mı?" Yüzündeki ifadeden bunun ciddi olduğunu anlayabiliyordum. Uzun bir su içerek kendimi hazırladım. Biraz daha prezentabl olmam gerekmeseydi kalanını başımdan aşağı dökmeyi düşünebilirdim. Bardağı yere bıraktım, bir nefes aldım ve kendimi karşıdaki adaya yasladım. "Pekâlâ. Kim o?"

"Birkaç ay önce yetim kalan dokuz yaşında bir çocuk."

"Zavallı bebek," dedim avucumu kalbime bastırarak. "Ailesine ne oldu?"

"Annesi o doğduktan sonra vefat etti."

"Peki ya babası?"

"Öldü. Çocuk onu öldürdü-"

"Ne?" O kadar sert sordum ki Vega başını kaldırdı.

"Bırak da bitireyim." Parmağıyla adanın yüzeyine vurdu. "Çocuk, *on bir yaşındaki kız kardeşini* Cheryl'in söylediğine göre ölümcül olabilecek bir dayaktan *korurken* babasını vurdu."

Çenem düştü. Şimdi neden eve çok yakın olduğunu anlıyordum. Manning de kız kardeşini korumak için babasına müdahale etmişti. Ne yazık ki, aynı şekilde sonuçlanmamıştı. "Buna inanamıyorum."

"Görünüşe göre çocuk babasının silahını nerede sakladığını biliyormuş ve iş zora girince de ... patlamış."

"Kopmadı. Onu *kurtardı*." Sinirlenmek, Manning'in babasının öfkesine atıfta bulunmak için kullandığı bir kelimeydi. Bu olasılığın onu hem kendisi hem de başkaları için korkuttuğunu biliyordum ama bu aynı şey değildi. "Peki şimdi çocuk yalnız mı? Peki ya kız kardeşi?"

"Akrabaları onu yanına aldı. En kötüsü de bu, onunla hiçbir şey yapmak istemiyorlar."

Tenimdeki tüyler diken diken oldu. Yakın tarihte ilk defa üzücü bir haber ağlama isteği uyandırmıyordu. Zaten sıcak olan yüzümü, haksızlığa uğramış bir çocuk için tanıdık bir hayal kırıklığı duygusuyla ısıttı. Tanıdık bir *adaletsizlik* duygusu. Hem çocuk için hem de suç geçmişiyile yeterince haksızlığa uğramış masum bir adam olan Manning için. "Vay canına," dedim, kalbim hızla çarpıyordu. "Şimdi nerede o?"

"Bir grup evi, ama Cheryl orada kötü etkilerin olmasından endişeleniyor." "Ne kadar endişeli?" Ben sordum.

İçini çekti. "Pazar günü arayıp yardım edebilecek birini bulup bulamadığımı soracak kadar."

"Yardım et," diye tekrarladım. "Evlat edinmek gibi mi? En başta bizi bu yüzden mi aradı?"

"Madison ve babamla olan geçmişimi biliyor, ayrıca birkaç kez reddedildiğimizi de." Sırtını dikleştirerek adadan uzaklaştı. "Tüm bunlar göz önüne alındığında, sanırım çocuk için iyi bir seçim olacağımızı düşündü."

Manning'in yaşadıklarına ürkütücü derecede benzer bir durumdu ama yine de tamamen farklıydı. Manning, etrafındaki yardım etmeye istekli aile sayesinde atlatabileceğinin en iyisini atlatmıştı. Çocuğun akrabalarını küçümseyerek başımı salladım. "Cheryl'e ne söyledin?"

"Bebek sahibi olmak üzere olduğumuzu. O yaşta bir çocuğu hiç düşünmemiştik. Biz ..." Çenesi gerildi. "Sadece doğru zaman değil."

Manning'in elimi takip ettiğini fark edene kadar karnımı ovuşturduğumu fark etmemiştim. "Kötü zamanlama," diye mırıldandım.

Sessizleşti, yerde hiçbir şeye bakmıyordu. Birkaç saniye sonra, "Yardım edemem ama kız kardeşimi düşünüyorum," dedi.

Tabii ki elinde değildi. Benim de aklımın gittiği ilk yer orasıydı. Hayır demek ona acı veriyordu ama nasıl yardım edebilirdik? Bir çocuk sahibi olmak üzereydik.

Ellerimiz dolu. Dokuz yaşında çoğu kişinin bir ömür boyu yaşayamayacağı kadar çok şey yaşamış genç bir çocuğa bakabilir miydik?

Manning o çocuktı. Ayrıca on beş yaşına kadar bir insanın görmesi gerekenden çok daha fazlasını görmüş, yapmış ve kaybetmişti. Daha önce de burada olduğuma dair rahatsız edici bir hisse kapıldım. Durumu değiştirmek için çaresizdim. İnsanlarda ve sistemde hayal kırıklığına uğramıştım. Bir çocuğun geleceği için korkmuştum.

Ama artık çaresiz değildim. On altı yaşında olduğum gibi değil. "Kız kardeşini savundu," dedim.

"Biliyorum. Görevli bunun önemli olmadığını söyledi. Başka bir seçeneği olmadığı halde akrabaları ona bir katil gibi davranıyor."

"Sen de aynısını yapmaz mıydın? Babanın Maddy'ye ne yaptığını bilseydin?"

Pazuları gerildi, yutkunurken adem elması sallanıyordu. Cevabını duymama gerek yoktu. Ne olduğunu zaten biliyordum.

"Yetişkin bir adamı öldürdü, Lake. Evde yeni doğmuş bir bebeğimiz olacak. O yaşta travma geçiren çocuklar berbat olabilir."

"Çok da güzel olabiliyorlar," dedim bir bakışla.

Manning'in parmak eklemleri tezgâhı kavrarken sanki kendini tutuyormuş gibi beyazlaştı. O bir koruyucuydu ve aynı zamanda iyi bir adamdı. Mazlumlar için bir şampiyon. Yardım etmemek için fazlasıyla nedeni olsa da yardım etmek istediğinden hiç şüphem yoktu. "Bunu çok düşündüğünüzü söyleyebilirim," dedim.

"Çok fazla." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ya teyzem yardım etmek için orada olmasaydı? Ya da Henry? Ya ıslahevine ya da grup evine giderdim ve kim bilir bugün nerede olurdu."

Başımı salladım. "Kader gerçekten de başından beri bizim yanımızdaydı, Manning. Bazı şeyler asla açıklanamaz, kız kardeşinin ölümü gibi, ama biz şanslıyız." Oğlumuz hareket ederken ellerimi karnımın üzerine koydum. Belki de dinliyordu, kendi fikrini ortaya atıyordu. "Ve ne kadar çok savaşırsak o kadar güçlendik. Birey olarak ve bir çift olarak."

Manning adanın etrafına geldi ve ellerini benimkilerin yanına koydu. "Hareket ediyor."

Başımı salladım. "Bebeğimiz ve isteyebileceğimiz diğer her şeyimiz var. Ve Tanrı biliyor ki biz sorduk."

"Yalvardı," dedi hafif bir gülümsemeyle.

Yüz ifadesini yakından izledim. Bebeğin tekmelerini her hissettiğinde takındığı mutlu ifadeye rağmen, Manning hamile olduğumuzu öğrendiğimizden beri ilk kez aniden yorgun -neredeyse yenilmiş- görünüyordu. Vega'yla gece geç saatlere kadar yaptığı yürüyüşlerde benden sakladığı şeyin bu üzüntü olduğunu sanıyordum. Babalık dışında, Manning'in en son ne zaman bir şey istediğini hatırlamaya çalıştım. Benden en son ne zaman bir şey istemişti. Ev ve işi dışında kendisi için nadiren bir şey yapardı.

Kafasını kaldırdı ve beni ona bakarken yakaladı. "Lake," dedi.

"Ne oldu, Büyük Ayı?" diye sordum. "Aklını okuyamıyorum. Bir şey istiyorsan, onu istemelisin."

"Bu senin için adil değil." Parmaklarını karnımın üzerinde gezdirerek orta parmaklarımın uçlarını okşadı. "Önümüzdeki birkaç ay-yıl- bizim için kaos olacak."

"Ama?"

"Ama neler yaşadığını çok iyi anladığım halde bu çocuğa sırtımı döndüğümü hissetmekten kendimi alamıyorum."

Manning'in sormasını bekledim. Bu benim için olamazdı - yaptığı diğer her şeyi benim için yapıyordu. Bebek doğduktan sonra Manning ikimiz için de fazla mesai yapacaktı. Dokuz yaşında bir çocuğu evlat edinmek istiyorsa, bunu yüksek sesle söylemeliydi. Buna *ihtiyacı olmalıydı*.

"Adı ne?" Ben sordum.

"Mateo. Mateo Alvarado."

"Mateo," diye tekrarladım. Zihnimde onun bir resmini oluşturdum; sıska, siyah saçlı, silahla ağırlaştırılmış bir çocuk. "Onunla tanıştın mı?"

Başını salladı ve ellerini kaldırarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Cheryl'a bazı şeyler gönderdim-erkek kıyafetleri ve tuvalet malzemeleri, bu tür şeyler. İkinci bir çift ayakkabısı bile yoktu. Yeterli gelmiyor."

"Herhangi *bir şey* yeterli gelir mi?" Ben sordum.

"Sadece bariz olanlar." Lavabonun üzerindeki pencereden dışarı bakarak çenesini ovdu. Ahır uzun zaman önce bitirmişti ama odak noktamızı köpeklerden bebeklere kaydırmıştık ve uzun zamandır bir at almaktan bahsetmemiştik. Üstesinden gelinemeyecek kadar çok şey vardı ve yine de burada dokuz yaşında bir çocuğu tartışıyoruz.

Dokuz yaş çok küçüktü, babam öldüğünde onun yaşındaydı.

"Ne oldu?" Ben sordum. "Bariz çözüm nedir?"

Bana döndü, gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı. Aklından her ne geçiyorsa onunla mücadele ediyordu. "Yardım etmek istiyorum. Bundan daha fazlası," di ye itiraf etti. "Onunla tanışmak istiyorum."

Bunu söylemesini yarı yarıya beklememe rağmen, aklımın toparlanması biraz zaman aldı. Manning ve ben maddi olarak uzaktan yardım edebilirdik. Bu da Mateo'yla tanışmak için gerçekten tek bir neden olduğu anlamına geliyordu. "Peki ya iyi bir çocuksa? Senin gibi mi?" diye sordum. Manning'in bu kararı kendi başına verebilmesi için sesimdeki duyguyu gizlemeye çalıştım ama beni anladığından şüphelendim. "Ya doğru şeyi yaptığı için cezalandırılıyorsa?"

Tereddüt etti. "O zaman bunun olmasına izin verebileceğimden emin değilim. Eğer bu evlat edinmek anlamına geliyorsa, sanırım istediğim de bu. Belki de yaşadığımız onca şeyden sonra senden bunu istemem bencillik olur."

Derin bir nefes aldım. Önerdiği şey hiç de küçük bir şey değildi. Doğru cevabı bilmiyordum, eğer varsa bile, ama yakın tarihte Manning'in bencil olduğu bir zaman düşünemiyordum. Aslında onu bencil olmaya ikna etmeye çalışmışım ama o hiç bencil olmamıştı - bu yüzden bunun onun için önemli olduğunu biliyordum.

Yıllar önce Manning'i kız kardeşinin ölümünden ya da hapis cezasından kurtarma fırsatım olsaydı, hiç tereddüt etmezdim.

bir an. Bunu benim de istemiş olmam mümkündü, emin değildim. Ama Manning bunu istemişti ve en azından daha fazlasını öğrenene kadar ona desteğimi borçluydum.

Kaşlarını çattı, beni izliyordu. "Ne düşünüyorsun?"

Bakışlarını birkaç dakika tuttum, kahverengi gözleri yırtıktı ama sevgi doluydu. Bu aşk için, evrende onun yanında kalıcı bir yer edinmek ve küçük üçgenimizi tamamlamak için çok mücadele etmişim. Ama üçgenler dışarıdaki tek şekil değildi, gökyüzünde bile. "Sanırım yıldızlarımızın yerini değiştirdik, Manning," dedim. "Belki şimdi de başkalarınınkini yeniden düzenlemeye yardım ederiz."

OceanofPDF.com

EPILOG

SICAK BIR YAZ GÜNÜ, 2018

OceanofPDF.com

Henry ayakkabılarını bağlarken ben arka verandada, Mads kalçamda dengede bekledim. Tavşan kulaklarını ilmeklemek için çok özel bir yöntemi vardı ve acele etmezdi - oğlum bu konuda babasına çekmişti. Memnun kaldığında dizinden kalktı ve sadece bahçeyi geçecek olmamıza rağmen elimi tuttu.

"Tamam anne," dedi. "Hadi gidelim."

Çocukları merdivenlerden indirdim ve çimenlerin üzerinden geçirdim. Manning atölyesinin tüm kapı ve pencerelerini açmıştı ama ne o ne de Mateo bir fil sürüsünün geldiğini fark edebilirdi. Müzik setinde Jimi Hendrix çalıyordu ve Manning bir yatak iskeletini zımparalarken Mateo bir çekici elektro gitar gibi çalıyordu.

Manning'in dikkatini çekene kadar ıslık çaldım ve el salladım. Zımpara makinesini kapattı ve gözlüklerini kafasına geçirmeden önce sesi kıstı.

Madison babasını görür görmez ona doğru uzandı ve neredeyse kollarımdan fırlayacaktı. "Seni benden daha çok seviyor," diye yakındım babam yanıma gelip onu benden alırken.

"Ne diyebilirim ki?" Onu "Foxey Lady "ye zıplattı ve dağınık siyah buklelerini yüzünden fırçaladı. "Kadınlarla aram iyidir."

Gözlerimi devirdim. "Sorun değil," dedim ve Henry'yi arkadan kucaklamak için eğildim. "Çünkü bu tam bir ana kuzusu, değil mi tatlım?"

Sanki ondan çöpü çıkarmasını istemişim gibi, "Evet anne," dedi. Henry benim ciddi küçük adamımdı; tıpkı Manning'e benziyor ve sanki dünyayı omuzlarında taşıyormuş gibi davranıyordu. Ona babamın çocukken kullandığı isim olan Chuckie adını vermeyi planlamıştım ama Henry anne karnından sessiz ve çatık kaşlarla çıkmıştı ve onun bir Chuckie *olmadığını* biliyordum. Henry Charles Sutter'dı ve bebeğim doğduğu gün ağlamamış olsa da, hem vaftiz babası hem de büyükbabası sevinç gözyaşları dökmüştü.

Mateo ellerini bir bezle temizleyerek atölyeden çıktı. On dört yaşındaydı, benden daha uzun ve neredeyse daha zayıftı. "Eve geldiğine göre

Bugün bize öğle yemeği mi hazırlıyorsun?" diye sordu.

"Hey." Manning başıyla onu onayladı. "O senin kişisel şefin değil."

"Öyle değil miyim?" diye sordum. Hiçbir şey beni ailemi doyurmaktan daha mutlu edemezdi ve Manning de bunu biliyordu ama evde ikimizden başka genç oğlanlar da olmaya başladığından beri Manning bana saygı gösterme konusunda daha da titiz davranmaya başlamıştı. Onun hiçbir oğlu kadınına bir kraliçeden daha azı gibi davranamazdı.

"Özür dilerim," dedi Mateo, Mads kıkırdayıp parmağını tutmaya çalışırken burnuna vurarak.

"Aslında ben de öğle yemeği hazırlamak üzereydim," dedim. "Sipariş almak için dışarı çıktık."

Manning başındaki gözlüğü çıkarıp en yakındaki çalışma masasına fırlattı. "Sormak zorunda mısın?"

"İki canavar sandviçi mi?" Tahmin ettim.

Mateo kesin bir ifadeyle başını salladı. "Evet, lütfen. Ama babama da bir tane yapsan iyi olur."

Manning ona baktı. "Sana çok iyi öğrettim."

"Sanırım siz çocuklar açsınız?" Alay ettim.

"Açlıktan ölmek." Manning göz kırptı. "Bugün neden evdesin ki?"

Adil bir soruydu. Normalde sebepsiz yere muayenehaneyi kapatmazdım ama küçük bir parçam Manning'in parçaları birleştirip bugünün yıldönümünü hatırlayacağını umuyordu. Yıllar boyunca bunu ara sıra fark etmiştik ama tanıştığımız günden bu yana geçen yirmi beş yıl, onunla birlikte evde olmak için uygun bir gün gibi görünüyordu. "Sadece bir aile günü geçirmek istedim," dedim.

"Bu kadar mı?" Mateo sordu.

"Şey ..." Manning'e hatırlatıp hatırlatmamayı düşünürken, Mads'i yere bıraktı. "Ah, neredeyse unutuyordum," dedi ve arka cebine uzanarak kırmızı bandanası.

Gülümsedim. Ne de olsa unutmamıştı. "O şeyin hâlâ sende olduğuna inanamıyorum."

"Aynısından," dedi başının arkasındaki bandanayı düğümleyerek. "Size hiç annenizle tanıştığım günü anlatmış mıydım çocuklar?"

Bacaklarımın önünde duran Henry başıyla onayladı. "Bize tekrar anlat."

Mateo kendini çalışma masasının üzerine attı. "Sıcak bir yaz günüydü," diye başladı.

"Bana harika bir sandviç yaptı," dedi Manning, Henry'nin saçlarını karıştırarak, "ve anında aşık oldum."

"O kadar da sorunsuz geçmedi." Sesimi alçaltarak hikâye anlatma moduna geçtim ve Mads başparmağını emip babasının bacağına tutunurken elimle onu gıdıkladım. "Bazı engellerle karşılaştık," dedim.

Henry saçını düzeltti. "Engel nedir?" "Yolumuza çıkan bir şey," dedi Manning.

"Ya da bizim durumumuzda," dedim Manning'e bakarak, "*birisi*."

"Kötü üvey kardeş." Manning onun şakasına güldü ama ben gülmedim. Bana sorarsanız bu benim peri masalımdaki gerçek bir lekeydi. Bakışlarımı fark edince ifadesi düzeldi. "Duygularımı annene itiraf edemediğim için, ki bu arada annen son derece güzeldi ve *hâlâ da öyle*," diye devam etti Manning, "ona Altair ve Vega'nın hikâyesini anlattım."

"Yaz Üçgeni," dedi çocuklar hep bir ağızdan.

"İşte böyle." Manning, hava seksen derece olmasına ve gökyüzü masmavi olmasına rağmen gökyüzünü işaret etti. "Ve ona yıldızlar üzerine bir söz verdim." Manning çikolata rengi kahverengi gözleriyle bana baktı. "Hatırladın mı?"

"Ne olursa olsun, hikâye sadece bizimle ilgili olacak," dedim ve dudaklarımı büzerek onu gürültülü bir şekilde *öptüm*.

"Baba öpücüğü," dedi Madison, Manning'in pantolonunun paçasını çekerek. Manning onu kucağına aldı ve pembe yanaklarının her yerini gagaladı.

İsimlerini duyan Altair ve Vega güneşin altındaki her zamanki çimenlik yerlerinden uzaklaştılar. Arkalarından da ailemizin en yeni üyesi geliyordu. Blue yılın başlarında vefat etmişti ve hayatımda en az üç köpek ya da çocuk olması gerektiğine karar verdiğim için, kendimi hazır hissettiğimde evlat edinmiştik.

Madison'ın her gün binmeye çalıştığı Saint Bernard Cola'ya, benimle aynı göz rengine sahip olan Blue'nun şerefine, Manning ve Henry'nin soda rengi kahverengi gözlerinin adı verilmişti.

Geçici bir midilliye ihtiyacı olduğundan değil. Babası onu ikinci doğum gününde bir atla şımartmıştı, bu da bana ata binmeye hazır olmadan önce bu fikre alışmak için bolca zaman verdi.

Cola, Mateo'nun ayaklarının altına yerleşirken ben de onunla birlikte masaya yaslandım. Bize anne ve baba demeye başlaması yıllar almıştı. Aslında Mateo dokuz yaşından on iki yaşına kadar gerekli olanın ötesinde neredeyse hiç konuşmamıştı. Manning onun için en iyi koruyucu olmuştu; sert, dürüst ama Mateo'yla aynı acıları yaşadıklarını düşünerek duyarlı -Mateo da buna iyi karşılık vermişti. Evin içinde kibar ve yardımseverdi ama Manning onu atölyeye getirene kadar Mateo çiçek açmaya başlamamıştı. Bu yaşta alet edevatla uğraşması konusunda tereddütlerim vardı ama Manning elleriyle çalışmasının en kötü zamanlarını atlatmasını sağladığını söylemişti.

Mateo artık sadece uzuvlarını değil, kişiliğini de geliştiriyordu. Her tür müzikten hoşlanıyordu - hatta o ve arkadaşları rap dinlemediğinde Manning'in "oldies "lerinden bile - ve elektro gitar çalmayı öğreniyordu. Ayrıca, Y'de evlat edinilmiş çocuklarla çok fazla deneyimi olan ve Mateo ile tanıştığı günden beri ona yeğeni gibi davranan Gary sayesinde Young Cubs'a danışman olmak için kaydolmuştu.

Tüm ilişkilerin bu kadar kolay kurulamayacağından endişeleniyordum. Beyaz, muhafazakâr babamın evlat edinmeye genel olarak vereceği tepki büyük bir endişe kaynağı olmuştu, özellikle de Mateo'nun bize pek çok sorunla ve

Manning'inkine benzer bir geçmişi vardı. Ama Mateo'nun test sonuçlarını babamla paylaştığım anda tüm çekincelerim uçup gitmişti.

"Senin o yaşta olduğundan daha zeki," demişti babam yenilenmiş bir enerjiyle, "ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Korktuğum başıma geldi.

"O tam bir Troyalı," diye haykırmıştı ve o zamandan beri aralarından su sızılmıyordu. Mateo şimdi gözünü USC'ye dikmişti ve o ve babam, kabul makalesi için evlat edinilmesinden ve İspanyol geçmişinden ne kadar kilometre çıkarabilecekleri konusunda çoktan işbirliği içindeydiler.

Ancak son zamanlarda Manning ve ben Mateo'nun büyüdükçe daha fazla iç gözlemci olmaya başladığını fark etmiştik. Kız kardeşini korumak için babasını vurduğunda henüz bir çocuktı ve şimdi daha zor sorular sormaya başlayacak kadar büyümüştü. Manning'le bu konuyu sık sık konuşmalarına rağmen Mateo bazen durumu başka türlü halledip halledemeyeceğini sorguluyordu.

"Ödevini bitirdin mi?" Manning'in cep telefonundaki alma listesini karıştırırken Mateo'ya sordum.

"Yaz okulundayız," dedi. "Otobüs beklerken on dakikamı aldı."

"Akıllı ocuk. Büyükbabanın dediklerini yapmak *zorunda* olmadığını biliyorsun, değil mi? Ne zaman kendini aşırı yük altında hissedersen bana söyle, ben de onunla konuşayım."

"Biliyorum anne." İçini çekti ve bir sonraki şarkı için kaydırmaya başlamadan önce "House of the Rising Sun "ı almaya başladı. Konu elektronik cihazlara geldiğinde, bizim iki yaşındaki çocukla aynı dikkat süresine sahipti. "Derslerim için endişelenmiyorum ama ... başka bir şey var."

Telefonu ondan aldım ve bir kenara koydum. "Sorun nedir?" diye sordum.

Bacaklarını masanın altında sallayarak Manning ve Henry'yi izledi. Onlar köpeklere top atmak için kulübenin yan tarafına gidene kadar bekledi.

Mateo bana döndü. Koyu renk, iri gözleri vardı ve bazen yaşının ötesinde bir bilgeliğe sahipmiş gibi görünürdü; bazen de, tıpkı şimdi olduğu gibi, utangaç bir çocuk gibi görünürdü. "Okulda bir söylenti dolaşıyor," dedi.

"Ne hakkında?"

"Biz."

Nefesim kesildi. Bunun olacağını biliyordum ama daha hazırlıklı olacağımı umuyordum. Manning ve benim yaşadığımız hayattan dolayı, seçebileceğim bir sürü dedikodu vardı. Manning'in on altı yaşında bir kıza aşık olması mı? Ya da eski bir mahkûm olduğu gerçeği mi? Ya da kız kardeşimin kocasını çaldığım mı? Mateo evlatlık olduğu gerçeğini saklamıyordu - tüm sınıf arkadaşları biliyordu - ama sadece müdür ve ailemiz onun durumuyla ilgili ayrıntılara sahipti.

Manning ve benim kendimiz için kurguladığımız ve çocuklarımızın başına getirdiğimiz bomba için kendimi hazırladım. "Söylenti nedir?"

"O baba bir suçlu."

Kahretsin. Kalbim düştü. İki numaralı kapının ardında Manning ve benim gençliğimizde yaptığımız ve sonsuza dek peşimizi bırakmayacak bir hata vardı. O zamandan bu yana tatmin edici ve ödüllendirici bir hayat sürmüş olsak da, uzun zaman önce verilen kararların sadece bizi değil, çocuklarımızı da etkilemesinden nefret ediyordum. Manning'in sicili konusunda ne kadar hassas olduğunu ve ailesine karşı ne kadar korumacı olduğunu bildiğimden, bunu duymaktan mutlu olmayacaktı.

Mateo ve ben sessizce konuşuyorduk ama Manning köşeden döndü ve bir şeyler olduğunu hemen anladı. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

Sanki yakalanmışız gibi hareketsiz ve sessiz oturduk. "Um," dedim. "Okul."

"Öyle mi? Ne olmuş ona?" Mateo'ya bir tornavida doğrulttu. "Kötü not mu aldın ne?"

"Henüz değil," dedi Mateo. "Ama üzerinde çalışıyorum."

Manning güldü. "Aferin oğlum. Peki bu asık suratlar da neyin nesi?"

Ördek Ördek Kaz oynamak için Mads ve Cola'yı kıpırdamadan oturtmaya çalışan Henry'yi kontrol ettim. Bir noktada buradaki yetişkinlerden biri haline geldiğimi ve öyle davranmam gerektiğini düşündüm. "Mateo okulda bir şey duymuş," dedim sesimi alçaltarak. "Geçmişimiz hakkında."

"Ah." Manning tornavidayı yere bıraktı ve kollarını kavuşturdu. "Neydi o?"

"Senin hapse girdiğini söylüyorlar," dedi Mateo. "Ama bu bir yalan. Senin *baban* hapse girdi, sen değil."

Mateo, Manning'in kız kardeşinin ölümüyle ilgili tüm ayrıntıları biliyordu. Evimize ilk geldiğinde sert davranmıştı ama Manning ve benim beklediğimiz kadar korkmuş ve kafası karışmıştı. Sadece yeni bebekle birlikte çok fazla kargaşa ve ağlama yoktu, aynı zamanda Manning korkutucu bir adamdı ve Mateo korkutucu bir adamı *öldürerek* kız kardeşini ölümüne dövölmekten korumuştı.

Manning, Mateo'yu oturtmuş ve ona geçmişini, Madison'ın nasıl boğulduğunu, bu yüzden neredeyse başının belaya gireceğini ve artık kendi ailesiyle nasıl iletişim kuramadığını anlatmıştı. Bu onları birbirlerine bağlamıştı ve bu evlat edinmenin sadece Mateo'yla ilgili olmadığını anlamıştım. Manning'in de gerçekten yardım ettiğini hissetmeye ihtiyacı vardı. Mateo'yu buraya getirmek, Manning'in hayatındaki karanlık bir dönemi nihayet sona erdirdiği anlamına geliyordu. Üzerinden bir yük kalkmıştı.

Manning o zamandan beri Mateo'ya pek çok şey göstermişti ama en önemlisi ona nasıl güveneceğini, geleceğini korumak için geçmişiyle nasıl yüzleşeceğini ve bir erkeğin sevdiği insanlara nasıl davranacağını öğretmişti. Kendi sorunları olan yeni bir anne olarak, Manning'in Mateo'nun evde yeni doğmuş bir bebeğin getirdiği sorumluluğu anlamasını nasıl sağladığını asla unutmayacağım.

Tabii ki, hapishane hikayesini Mateo biraz daha büyüdüğünde anlatmak üzere saklıyorduk, ama görünüşe göre bazı kasaba dedikoduları o zamanın şimdi olduğuna karar vermişlerdi.

"Peki bu söylenti," dedi Manning. "Nereden duydun?"

"Okuldaki çocuklardan."

"Hangileri?"

Manning'e burnumu kırıştırmama neden olan tuhaf bir soruydu bu. "Ne fark eder ki?"

Mads Cola'nın patisine bastı ve Cola'nın ağlamaya başlamasına neden olacak kadar yüksek sesle bağırdı. Manning döndü ama Mateo'ya odaklanabilsin diye önce ben onu kucağıma aldım.

"Hangi çocuklar, Mat?" Manning sordu.

"Şey, birçoğu. Arkadaşlarım gibi," dedi Mateo. "Michael annesinden duyduğunu söyledi, o da müdürün sekreterinden duymuş..."

Manning ellerini kot pantolonuna sildi. "Neyi?"

Mateo sesini alçalttı. "O kadar tehlikelisin ki çıplak ellerinle bir adamı öldürebilirsin."

"Ne?" Başımı Mateo ve Manning arasında ileri geri sallarken Mads'i zıplatarak çığlık attım. "Şaka mı yapıyorlar?"

"Lake, her şey yolunda." Manning Mateo'ya dönmeden önce başını hızla salladı. "Hapse girdim. Aslında hapse. Arada fark var."

Mateo'nun kaşları birbirine çatıldı. "Bana yapmadığını söylemiştin."

"Ben öyle bir şey demedim. Babamın Madison'a zarar verdiği için gittiğini söyledim."

Ben ise yıllar sonra işlemediğim bir soygun nedeniyle tutuklandım."

"Sen masum muydun?" Mateo ayaklarını oynatmayı bıraktı, masayı kavrarken parmak eklemleri beyazlaşıyordu. "Bu hiç *adil* değil."

"Evet ve bu beni uzun süre kızdırdı. Anneni de. Ama bu yirmi küsur yıl önceydi. O zamandan bu yana kurduğumuz hayata bir bak. Ailemize bir bak."

Mateo bana ve Mads'e baktı. "Baban ve ben hatalar yaptık," dedim. "Bazıları çok ciddiye. Ama bunların hayatımızı yönetmesine ya da nasıl insanlar olduğumuzu değiştirmesine izin vermedik." Madison'ı masanın üzerine, Mateo'nun yanına koydum ve hafifçe tuttum. Tombul elini uzattı ve gülümsedi.

ona güneş ışığı. "İnsanlara nezaket ve saygıyla davranıyoruz ve karşılığında bunu alıyoruz."

Mateo onun başını okşadı. Çocukken ayrıldıklarından beri görmediği kendi kız kardeşini düşündüğünden hiç şüphem yoktu.

Manning Mateo'ya başıyla onay verdi. "Bana kız kardeşini bu şekilde savunmanın yanlış olup olmadığını mı sordun? Kötü bir çocuk olup olmadığını mı?"

Mateo elini tekrar masaya koydu ve yere gözlerini kırptırdı. "Evet."

"Değilsin," dedi Manning. "Sen bir erkeksin ve iyi bir erkeksin, değil mi?"

İyi bir adam. Tüylerim diken diken oldu. Manning'in kendi gençliğine, geleceğinde büyük şeyler olduğunu ve bunları hak ettiğini söylemesini izlemek gibiydi.

Mateo bir an dalgındı. Akıllı bir çocuktı ve geçmişine her zaman saygılı davranmıştı. Geçmişini örtbas etmek, şekerle kaplamak ya da silmeye çalışmak istemedik. Bu her zaman en kolay yol olmamıştı ama onunla şimdi bu konuşmaları yapabileceğimiz anlamına geliyordu. Mateo başını salladı. "Olmak istiyorum."

"Geçmişinin seni bekleyenleri tehdit etmesine izin verme, Mat." Manning'in zaten güçlü olan bakışları gözlerimle buluştuğunda daha da yoğunlaştı. "Hepimiz hata yaparız ama bir korkak olarak mı yoksa bir erkek olarak mı ilerleyeceğime sadece benim karar verebileceğimi bana öğreten annendi. Aynı seçimi yapmak sana kalmış."

Yemekten sonra ön bahçedeki piknik masasının etrafında boş tabaklar ve dolu midelerle oturduk. Mateo, Manning'in telefonunda bir oyun oynarken Henry dikkatle bizi izliyordu. Manning kucağında Madison'la masanın karşısında otururken köpekler etrafımızı sarmış, bir şeyler atıştırmayı umuyorlardı.

"O kızı beş dakika yalnız bırakamazsın, değil mi?" Ben sordum. Öğle yemeğinden önce onu uyutmaya hazırdım ama Manning

Onunla vakit geçirebilmek için işe dönmesini beklemem konusunda ısrar etti.

"Merak etme, Birdy." Masanın öbür ucuna uzandı, avucunu yüzünü kaldır. "Sen benim gözümde her zaman bir numarasın."

Ona el salladım ama elini tuttum. Ayağa kalkmaya zorlanana kadar kolumu gerdi. "Ne istiyorsun?" Gülerek sordum.

"Buraya gel."

Elini bıraktım ve piknik masasının benim tarafımdan onun tarafına geçtim. "Daha iyi misin?" diye sordum.

"Hiçbir fikrin yok."

Kaşlarının arasındaki sinir bozucu kaş çatma çizgilerini düzelttim. Hâlâ Mateo'nun söylediklerini mi düşünüyordu? Büyük Ayı'da işlenen suçların azaldığı düşünüldüğünde Manning'in geçmişini saklamaya çalışmıyorduk ama insanların bu bağlantıyı kurmayacakları ya da kursalar bile bunu kendilerine saklayacak kadar terbiyeli olacakları kadar zaman geçmesini umuyordum.

"Sabah okulu arayacağım," dedim, çocukların hâlâ telefona yapışıp yapışmadığını kontrol ederken.

"Okul ne yapacak?"

"Bilmiyorum ama birinin etrafta dolaşıp hakkımızda dedikodu yayması beni *çok* kızdırıyor-"

"Biz değil," dedi. "Ben."

"Müdürün sekreteriyle başlayacağım-" "Grace?"

"Evet, *Grace*. Acımasız bir *dedikoducu*."

"Evet, öyle."

"Yani, *hadi* ama. Çıplak ellerinle bir adamı *öldürebilir* misin?" Başımı salladım. "Saçmalık. Kim böyle bir şey söyler ki?"

Manning, Maddy'nin yanağını öptü. "Tüm kasabanın ne kadar tehlikeli olduğumu bilmesini isteyen biri sanırım. Sen ne düşünüyorsun, Mads? Babam korkutucu mu?"

Gülümsedi. "Baba korkutucu. Baba öpücüğü."

"Korkutucu değilsin," dedim. "Yakınından bile geçmiyorsun."

Manning kolunu bana dolamak için Mads'i diğer tarafına kaydırdı. "Lake?"

"Evet, Bear?"

"Okulu aramayın." "Neden aramayacağımı?"

"Bu sadece bir söylenti. İnsanlar tehlikeli olduğumu düşünmek istiyorlarsa, bırakın düşünsünler."

Kaşlarımı çattım. Manning hayatının erken dönemlerinde kendisini kötü bir insan olarak görmüştü. Bunun doğru olmadığını anlamasını sağlamak yıllarımı ve büyük bir kalp kırıklığını almıştı. Mateo'nun son zamanlarda yaptığı iç gözlemlerin Manning'in kendi geçmişini sorgulamasına neden olmamasını umuyordum. "Sen *iyi* bir adamsın," dedim ona.

"Evet, ama bunun ortaya çıkmasına ihtiyacımız yok."

"Sen neden bahsediyorsun?" Ona bakmak için geri çekilerek sordum.

Gözleri Madison'ın üzerindeydi ve saf bir hayranlıkla doluydu. O zaman fark ettim ki ikinci sandviçini bile bitirmemişti. Tabağında hâlâ birkaç ısırik vardı, küçük bir cips yığınınan bahsetmiyorum bile. Şimdiye kadar sadece bir kişi Manning'in dikkatini yemek yemeyi unutacak kadar uzun süre çekebilmişti. Ama şimdi iki kişiydik. *Bu* küçük kızın onun üzerindeki gücü buydu.

Bir adama çılgınca şeyler yaptıracak türden bir güç. Ama tam olarak *ne kadar* çılgınca?

Nefes nefese kaldım ve arkama yaslanıp onu işaret ettim. "Manning Raymond Sutter." "Lake Dolly Sutter."

"Dedikoduyu sen başlattın, değil mi?"

"Saçmalama," dedi ama ağzının kenarı seğirdi. "Grace'e gittin ve her şeyi yaptın." Ona bön bön baktım. "Ama neden?"

Omuz silktili ve tabağından bir cips alıp ağzına attı. "Sence neden, Anne Ayı?" Dudaklarını Madison'ın dudaklarının kenarına bastırdı.

başını salladı, onunla birlikte sallandı. "Büyük, kötü bir ayının beklediğini bile bile bu ormanda kim dolaşacak?"

Koruyucumuz. Büyük ve görünüşe göre tehlikeli ayımız. Benim Manning'im. Ne diyeceğimi bilemedim. "Sana inanamıyorum," diye takıldım.

Omuz silkti. "İnsanların bildiğinden emin olmak istiyorum." "Hangi insanlar?"

Hızla ve acımadan karşılık verdi. "Siktiğimin *çocukları*."

Manning'in çocukların önünde küfrettiğini duymak neredeyse kalp krizi geçirmeme yetecek olsa da kahkahayı patlattım. Mateo bile oyundan başını kaldırıp baktı.

"O *iki* yaşında," dedim.

"Genç başlamak gerek. Şu küçük kızı görüyor musun? Annesinin mavi gözleriyle dünyayı çılgına çevirecek."

Siyah saçlı, mavi gözlü bir baba kızı olan Madison'ın başımıza biraz bela açacağı doğrudur. "İyi ki sen ve iki erkek kardeşi var."

"Ayrıca vitesli araba kullanabilen belalı bir anne," dedi. Ben gülerken beni tekrar yanına çekti. İtiraf etmeliyim ki artık düz vites araba kullanmaktan hoşlanıyordum ve bunun tek nedeni bana Henry'ye hamile olduğumu öğrendiğim, hayatımı değiştiren anı hatırlatması değildi.

Elimi Manning'in sırtında, omzundaki yıldızlarla büyümüş dövmenin üzerinde gezdirdim. "Sen bambaşka birisin, bunu biliyor musun?" Ona söyledim.

"Sen de, Birdy. Bana bir öpücük ver."

"Bir dakika," dedim, elimi kotumun arka cebine sokarak. "Senin için bir şeyim var."

Ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Bu doğru mu, Bayan Sutter? Pantolonunda benim için ne saklıyorsun?"

"O değil," dedim omzumla ona çarparak. Annemle babamın eski kutularında bulduğum bir kutu Candy Kisses dudak kremi çıkardım.

son ziyaretlerinde getirmişti. Manning dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek onu izlerken ben de düzelttim.

"Bu iyi mal mı?" diye sordu. "Uzun zamandır sorduğum yıl?"

"Karpuz." Ona doğru eğildim ve gözlerinin içine baktım. "Yirmi beş yıl önce tanıştığımız günün yıldönümü kutlu olsun."

"Mutlu yıldönümleri, tatlı kız. Beni yaşayan en mutlu adam yaptığını biliyorsun."

"Bana ne kadar mutlu olduğunu göster. Karpuzu dudaklarımdan öp, Büyük Ayı."

Ve yaptı da.

OceanofPDF.com

Yeni sürümlerden, satışlardan ve aylık haber bültenlerinden
haberdar olun: [Posta Listesine Katılın](#)
[Bookbub'da takip edin](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

JESSICA HAWKINS'IN BAŞLIKLARI

DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN WWW.JESSICAHAWKINS.NET/BOOKS

Sesli kitap mı tercih edersiniz? Kitaplarımdan bazıları dinlenebilir. Daha fazlasını buradan öğrenin.

Az önce okuduğunuza benzer bir şey istiyorsanız, tamamlanmış üçlemem olan Şehir Manzarası Serisi'ni deneyin. Daha seksi bir şeyler için *Explicitly Yours Serisine* başlayın (sıradaki 1. bölümü okuyun).

ŞEHİR MANZARASI SERİSİ

"...yazım fantastik, duygusal detaylar, ilgili ve bağlantılar o kadar iyi keşfedilmiş ki, bu hikayeyi (iyi, kötü ve çirkin) YAŞAYABİLİYORUZ. Tamamen. Yoğun bir şekilde. Dürüstçe."-Maryse's Book Blog

[Cityscape Serisi hakkında daha fazla bilgi edinin.](#)

DİL SÜRÇMESİ

"Bağımlılık yapıcı. Acı verici. Büyüleyici. Çalkantılı. Sulu. Seksi. *Dil Sürçmesi* çok sevdiğim, otantik, çığ ve duygusal açıdan sürükleyici bir kitap. Şiddetle tavsiye ettiğim bir favori."-Angie's Dreamy Reads

Sadie Hunt mükemmel değildir ama kocası öyledir. Ta ki Sadie kendini hiç beklemediği bir yerde bulana kadar: evliliğinde yalnız. Sert ve seksi Finn Cohen koridorun karşısındaki daireye taşındığında, o ve Sadie anında bir kıvılcım paylaşır. Sadie'nin evliliği gün geçtikçe soğurken, o ve Finn daha da ateşlenir.

Kocası artık onu istemiyor. Yandaki adam ona sahip olmak için her şeyden vazgeçebilir.

[Daha fazlasını öğrenin.](#)

ILK TAT

"*İlk Tad*, ikinci kez okumak isteyeceğiniz lezzetli bir kitap. Söz veriyorum!"-
Kim Karr, NYT Çok Satan Yazarı

Andrew Beckwith hayatını zaten tek bir kıza adamıştır; kızı Bell'e. Ona göre ihtiyacı olan tek şey Bell'dir. Amelia Van Ecken ise bırakın aşkı, sekse bile vakti olmayan bağımsız, akıllı ve bilgili bir iş kadınıdır. Andrew ve Amelia birbirlerinin tamamen zıttıdırlar ama bir konuda hemfikirdirler: İlişkiler abartılır. Çünkü sivri dilli Amelia ve inatçı iş adamı Andrew'un yolları kesişir, kıvılcımlar uçuşur ve yanar.

[Daha fazlasını öğrenin.](#)

EXPLICITLY YOURS SERISI

(İlk kitabı ücretsiz indirin!)

"Pretty Woman ile Indecent Proposal'ın buluştuğu *Explicitly Yours*, kalbinizi yerinden çıkaracak kışkırtıcı bir seri."-Louise Bay, USA Today Bestselling Yazar

Lola Winters garson olarak yaşadığı hayattan kaçabileceğini düşünmemektedir; ta ki seksi bir yabancından şok edici bir teklif alana kadar. Zengin iş adamı Beau Olivier, Lola'yı bir geceliğine istemektedir ve onu elde etmek için hayallerini gerçekleştirmeye hazırdır.

Ama ya bir gece yetmezse ve Beau sabah vedalaşmaya hazır değilse?

[1. kitabı ücretsiz indirin.](#)

YOLDA BİR ŞEY

Yasak aşkın üç kitaplık destanı.

Onunla ailemin evinin yanındaki inşaat alanında tanıştığım da sıcak bir yaz günüydü. Ter ve kirin altında, Manning Sutter güneşin parlaklığı kadar yakışıklıydı. Daha yaşlı, esmer ve tecrübeliydi. Gülümseyen bir yüz ifadesi takındım.

tişört giymiştik ve hiç öpüşmemiştik bile. Yine de birbirimizde, ne kadar uğraşırsak uğraşalım bizi koparılamayacak şekilde birbirimize bağlayacak bir şey gördük.

Kelimenin anlamını bilmeden önce Manning'i seviyordum. Çok genç olduğumu söyledi. Beklemeliydim. Doğru olduğunu bildiğimiz şeyleri saklayan özenle seçilmiş tüm kelimeler, beni masum tutmak için verdiği mücadele ve sonsuz yıldızlı geceler boyunca bekleyecektim. Ama öğrenecektim ki hayat her zaman

adil. Ne kadar çok şey başarırısanız başarın, asla sahip olamayacağınız birine aşık olmanın getirdiğı kalp kırıklığını yaşarsanız bunların hiçbir önemi kalmaz. Çünkü Manning'i ilk ben görmüş olsam da bunun bir önemi yoktu. Onu daha sonra ablam gördü. [Daha fazlasını öğrenin.](#)

[OceanofPDF.com](#)

1. BÖLÜM MÜLKİYET

**"Pretty Woman, Explicitly Yours'da Indecent Proposal ile buluşuyor.
Kalbinizi yerinden oynatacak baştan çıkarıcı bir seri."-Louise Bay, USA
Today Çok Satan Yazarı**

Lola Winters garson olarak yaşadığı hayattan kaçabileceğini düşünmemektedir; ta ki seksi bir yabancından şok edici bir teklif alana kadar. Zengin iş adamı Beau Olivier, Lola'yı bir geceliğine istemektedir ve onu elde etmek için hayallerini gerçekleştirmeye hazırdır.

Ama Beau'nun şartları açıktır. Gün batımından gün doğumuna kadar Lola tüm benliğini ona teslim etmelidir; bedenini, zihnini ve ruhunu. Çünkü Beau için hiçbir şey kontrolü elinde tutmaktan daha önemli değildir... özellikle de malları üzerinde.

Each gecesi bir düğmenin çevrilmesiyle başladı. Hey Joe'nun neon AÇIK tabelası titreyerek ve uğuldayarak canlandı. Lola'nın saati akşam 5:59'u gösteriyordu ama Sunset Strip'te zamanın yeri yoktu. Johnny tabelayı sildi.

Bunu kendi dişlerini fırçalamaktan daha sık yapan birinin verimliliğiyle etrafı saran bar.

"Lanet olası saat altıda açılıyor," dedi Quartz, ayaklarını sürüyerek içeri girerken. "Bazı insanların öğle yemeklerini içmeyi sevdiğini hiç duydun mu?"

"Ama daha erken açsaydık, bunu her gece söyleyemezdin," dedi Lola.

Quartz'ın buzlu viskisi her zamanki taburesinin önünde duruyordu. "Sekiz saat içinde benimle ilişkini kesecek olman yeterince kötü. Mitch ne zaman uyanacak ve barını uygun bir saatte açacak?"

"Buna ulaşabileceğini sanmıyorum," diye mırıldandı Johnny. "Hesabın maksimuma ulaştı, Quartz. Bu gece ödemen gerekiyor."

"Ama eğer yapsaydım, bunu asla söyleyemezdin."

"Ben ciddiym." Johnny viski şişesini elinde tutarak Quartz'ın bardağını yeniden doldurmaya hazırlandı. "Kapıdan giren birini görüyor musun? Burası eski günlerdeki gibi değil. Etrafına bir bak."

Quartz oturduğu yerde iki büküm oldu. "67'den beri içtiğim eski yalağa benziyor."

"Mesele Şu ki, her gece gelmek için bir bar istiyorsunuz, işimizi sŭrdŭrmemize yardımcı olmanız gerekiyor."

Lola başını hızla Johnny'ye doğru salladı.

"Ne?" Johnny baŐka bir mŭŐteriye hizmet etmek için ŐiŐeyi barın űzerine bırakarak sordu. "Bir noktada űėrenecekler."

Lola kapağın altına eğildi ve barın arkasına geldi. Quartz'a, "Onu dinleme," dedi ve Johnny'nin bezini alıp bıraktığı yerden devam etti.

Quartz baŐını sallayarak ikisinin kalanını geri koydu. "Asla yapmam. Erkek arkadaŐının at kuyruğu tutucusunun beynine giden dolaŐımı keŐtiėini yıllar űnce anladım."

"İŐler kesat gittiėinde huysuzlaŐıyor," dedi Lola. "Mitch kűtŭ satıŐlar yűzűnden ensesinde soluyor."

İki mŭdavim daha geldi ve Quartz'ın yanındaki yerlerine oturdular. Lola onlara hizmet etti ve onlar eŐleri, patronları ve komŐuları hakkında homurdanırken geride durdu. En azından bunlar tipik konulardı. Aslında dinlemiyordu ŭnkŭ barın diğer ucundaki Johnny'yi izliyordu. Ŭst űste űŭncŭ gecedir, dokuz aydır yanan bir dizi kırık Noel ıŐıėının ampullerini kontrol ediyordu.

"Neden yeni ışıklar almıyorsun?" Lola sordu.

"ŭnkŭ bunlar iyi, bebeėim. Sadece bir tane kırık ampul var. Sadece onu bulmam gerekiyor." ıŐıklar onun cűsseli ellerinde daha da kűŭlmŭŐtŭ. KaŐlarını ona doėru kaldırdı. "Tek kusurumu bulduėunuz gŭn beni daha yeni bir modelle mi deėiŐtireceksiniz?"

Lola gűlűmsedi. "Dokuz yıldan sonra, her ne ise, onu oldukça iyi saklıyor olmalısın." Daha cűmlesini tamamlamadan űn tarafta bir arabanın motoru çalıŐtı. Ve sonra bir baŐkası. Kulakları yırtan bir gűrűltŭ neredeyse binayı sarsacaktı.

Quartz bar taburesinin űzerinde dűndŭ. "Ŭlűyű uyandırmaya mı çalıŐıyorlar?" diye baėırdı.

Johnny, "Hayır. Sadece biraz dikkat çek," dedi. "Onları görmezden gel."

Açık kapıdan sızan dumanlar odayı bulandırıyordu. Lola haftada beş ya da daha fazla geceyi ikinci evi olarak gördüğü Hey Joe'da geçiriyordu. Çalışanlar ve müşteriler onun ailesiydi. Bu yüzden köşedeki kabinde yalnız bira içen biri ona ters ters baktığında, kargaşayı durdurmakla kendini sorumlu hissetti.

Dışarısı karanlıktı. İnsanlar Strip'in kaldırımlarında dolaşıyordu. Elektrik mavisi bir Subaru ön tarafa paralel park etmişti. On sekiz yaşından büyük olmayan sahibi ona korna çaldı.

Gürültü üzerine "İçeride müşterilerimiz var," diye seslendi. "Başka bir yere götürün."

Tekrar gaza bastı. Arkasında kırmızı jantlı ve aynı renkte spoyleri olan siyah bir Nissan duruyordu. Sürücü müziğin sesini o kadar açmıştı ki kaldırım titriyordu.

Lola kaldırıma çıktı. Önlüğünün cebinden çıkardığı bir bezle egzoz dumanını uzaklaştırdı. Subaru'nun çamurluğuna bir çentik atmak için Converse'inin iyi yerleştirilmiş, hızlı bir tekmesi yetti. "Dedim ki-"

Şoför bön bön baktı. "Ne-?"

"Kaybol lan!"

Dışarı fırladı ve kaputun etrafından dolanarak ona doğru geldi. Lola kendini bir tartışmaya hazırladı ama adam adımının ortasında durdu ve başını kaldırıp baktı.

"Bayanı duydun," dedi Johnny arkasından. "Beni anneni aramak zorunda bırakma."

"Bakın arabama ne yaptı." Çocuk göçüğü işaret etti. "Bu yepyeni bir boya işi."

Johnny, "Senin iki katın büyüklüğündeki adamlara daha kötülerini yapmıştır," dedi. Kapının yanındaki bazı insanlar kıs kıs güldü.

"Ama-"

"Bak evlat," dedi Johnny. "Strip'in bu küçük bölümü hakkında bilmen gereken bir şey var: Biz polis çağırmayız. Kendi işimizi kendimiz hallederiz."

Çocuk iki eliyle onları tersledi ama arabasına geri döndü.

Johnny Lola'nın omuzlarını sıktı. "Etrafta dolaşıp insanların arabalarını tekmeleyemezsin, bebeğim."

Tekrar ona baktı. "O başlattı."

Kahverengi, altın benekli gözlerindeki şefkatle bile, ona attığı bakış tüm kelimelerden daha yüksekti.

"Ah, hadi ama," dedi Lola. "Ben değil ki tehdit *eden* onu."

"Neden böyle söylüyorsun?" Uzun saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı ve yarı gülümsedi. "Birkaç serseriye katlanamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Oh, yapabileceğini biliyorum. Ayrıca sizin, Jonathan Pace'in, sadece konuştuğunuzu da biliyorum."

Johnny göz kırptı. "Konu benim kadının olduğunda değil."

Başının arkasına bir öpücük kondurarak Lola'yı kaldırımın kenarında bıraktı. Havluyu omzuna attı. İki araba cayırtı ve yanık sesleriyle kaldırıma çıktı ve ardından nadir bir sessizlik anı geldi. Sunset Strip her zaman kalabalıktı ama Hey Joe'daki kalabalık her yıl biraz daha azalıyordu.

Lola içeri dönmek için arkasını döndü. Onu izleyen bir adam dışında herkes kaldırımı boşaltmıştı. Adam kapının yanında durmuş, kalçasını hafifçe eğmiş ve uzun kollarını iki yana açmıştı, sanki oradan geçiyormuş da durmak istememiş gibiydi. Karanlıkta bile adamın film yıldızı yakışıklılığından etkilenmişti; çikolata rengi saçları düzgün bir dalgayla şekillendirilmiş, çenesi metali kesebilecek kadar sivriydi. Adamın Hollywood Bulvarı'ndaki bir film galasından yanlışlıkla buraya geldiğini tahmin edebilirdi, ama adam çok düğmeli ve kaskatıydı.

"Kayıp mı oldun?" diye sordu.

Sırtını dikleştirdi. "Sana bu izlenimi veren nedir?"

"Eğer mutlu saatler arıyorsanız," dedi, kayıtsızca batıyı işaret ederek, "birkaç blok aşağıyı deneyin."

"Burada mutlu saatler yok mu?" Çatıdaki yanan turuncu tabelayı kontrol etti. "Hey Joe'da mı?"

"Aradığınız türden değil."

Kravatının mükemmel işlenmiş kırmızı düğümüne dokundu. "Sorun takım elbise, değil mi? Yersiz görünüyorum."

Onun sesinin derin sükûnetinden etkilenerak yaklaştı. Penceredeki LED bira logoları, kalan dumanı çok renkli hale getiriyordu. Adamın derin bakışlı gözleri karanlıktı, çenesi tüm açılarıyla sertti. Ona bakabilmek için başını geriye eğmek zorunda kaldı. Adamın çekiciliği her geçen saniye daha da belirginleşerek kızın içine işliyordu. "Sadece takım elbise değil."

"Sonra ne olacak?" Parmaklarını sert, pas rengi saçlarında gezdirdi. O kadar çok saç vardı ki, bu hareket bazı tellerin diken diken olmasına neden oluyordu. "Bu daha mı iyi?"

Yeşil, badem biçimli, dikkatli gözleri ve uzun, dik sırtı ona fazla geliyordu. Barın içindeki insanların kaygısız gülüşlerine ve kusurlu duruşlarına uymuyordu. Onları yuvarlak yüzleri, yuvarlak gözleri ve yuvarlak göbekleriyle sıradan insanlara dönüştürmüştü. O ana kadar keleklerin ne anlama geldiğini bildiğini sanıyordu.

Ama bunları söyleyemezdi. "Bu tarafta çok fazla takım elbise görmüyoruz."

"Burada mı çalışıyorsun?" diye sordu.

Lola ellerini önlüğünün ceplerine soktu. "Bu şeyi moda gösterisi yapmak için giymiyorum."

Yüksek sesli kahkahası onu neredeyse ürkütüyordu. Durduğunda kahkahası yankılandı. Boynundan aşağıya, her yere ve aynı anda baktı, sanki uzanıp ona dokunabilirmiş gibi. Onun bu bakışı kendini açıkta hissetmesine neden oldu ve önlüğünün, altındaki deri pantolon ve tişörtü bastırmasına sevindi.

"O arabaya gerçekten çok zarar verdin," dedi, gözlerini tekrar Lola'nın yüzüne dikerek. Lola kolay kolay utanmazdı ama yanaklarındaki ani sıcaklığı inkar edemezdi. Bu adam her n e r e d e n geliyorsa, insanlar

Arabalar orada. "Benim gerçek bir sınıf hareketi olduđumu dűşünüyor olmalısın." "Benim ne dűşündüğüm önemli deđil."

"Sanırım bu evet demek oluyor." Omuz silkti, çünkü adam haklıydı - o bir yabancıydı. Yeni ve eski müşterilerin önünde her zaman böyle şeyler yapardı. Ama yine de hiçbirini onu heyecanlandırmamıştı.

Başını kapıya doğru çevirdi, böylece takım elbisesi gibi düz ve temiz olan profili tabela tarafından arkadan aydınlatıldı. Onunki kadar yakışıklı bir yüz neredeyse avını etkisiz hale getirmek için yırtıcı bir şekilde düzenlenmiş gibiydi. "O senin erkek arkadaşın mıydı?"

"Kim, Johnny mi?"

Ona tekrar baktı. "At kuyruğu ve Zeppelin tişörtü. Büyük adam."

Ayaklarının üzerinde kaydı. "Onun kocam olmadığını nereden biliyorsun?" "Yüzük takmıyorsun."

Hâlâ önlüğünün içinde olan ellerini kavuşturdu. Adam ona uygun olandan daha uzun süre baktı ama o gözlerini kaçırmaya hazır değildi. Bu yüzden bakmak zorundaydı. "İşimin başına dönmeliyim."

Başını salladı. "Ben de öyle yapmalıyım."

Etrafa bir göz attı. Yakınlarda hiç ofis yoktu.

Kız sormaya fırsat bulamadan, "Aslında birkaç meslektaşımın bir şeyler içmeye gidiyordum. İş için buradayım."

"Burası mı?" diye sordu. "Bu bar mı?"

Döndü ve kapıyı açtı. "İşte bu. Önden buyurun, Bayan...?"

Işık kaldırırına vuruyordu. Bardan bilardo toplarının şakırtısı, masa üstündeki cam dipleri ve tartışan adamların sesi geliyordu. "Lola," dedi, sonra "Lola Winters" diye düzeltti çünkü adam soyadlarıyla uğraşan birine benziyordu.

"Lola." Alaca yeşil gözleriyle gülümsedi. "Beau Olivier. Tanıştığımıza memnun oldum."

Hemen hareket etmedi. Onun yakınlığı hoşuna gitmişti. "Kulağa Fransız gibi geliyor ama değilsin."

"Ben değilim. Babam öyleydi," dedi. "Ben burada büyüdüm." "Burada mı?"

"Vefat etti." "Çok üzgünüm," dedi Lola.

"Uzun zaman önceydi. *C'est la vie*."

"Hayat böyledir," diye tekrarladı.

Beklentiyle ona baktı. Bir an için içeri girmek üzere olduklarını unutmuştu. Boğazını temizledi ve kapıdan içeri girdi. Hey Joe'nun içi, Lola'dan daha eski sigara yanıklarıyla sakatlanmış kabinler ve siyah ve çamurlu beyaz kareli muşamba döşemelerden oluşuyordu. Neon-pembe çamurdan bir kız sahnenin arkasından kalabalığı izliyordu. Bunlar Lola'nın sadece arada bir yeniden döşemeyi, değiştirmeyi ya da kaldırmayı düşündüğünde aklına gelen şeylerdi. Ama o zaman da bunları düşünmüştü.

Yürürken omzunun üzerinden "Size ne getireyim?" diye sordu. "Viski, sek."

"Tercih mi?"

"Eğer varsa Macallan."

Barın arkasına doğru eğildi. "Bu özel değil Beau," diye alay etti. Adam yine gülümsedi. "Adımı söyleme şeklini seviyorum."

"Evet, şey. Johnny de öyle."

Beau bardaki diğer iki adama katıldı; daha önce kaldırımında kıs kıs gülen adamlara. Beau'dan, hatta Lola'dan bile gençtiler, tişört ve fanila, kot pantolon ve spor ayakkabı giymişlerdi. Beau olmadan gelselerdi onlara iki kere bile bakmazdı.

Lola kirpiklerinin altından ona bakarak içkisini hazırladı. Adam kravatını gevşetmişti. Onunla ilgili karanlıkta fark etmediği şeyleri fark etti: yarık çenesinde oluşan kirli sakalın erken gölgesi, gözlerinin etrafındaki ince çizgiler, gülümsemesini parantez gibi saran gamzeler. Johnny'ye iri yarı demişti ama Beau muhtemelen boy olarak onu geçmişti.

Beau barın diğer ucuna doğru yürüdü. Kadın ona viskisini verdi.

"Bana mı öyle geliyor yoksa Cuma günleri alkolün tadı daha mı güzel oluyor?" diye sordu.

"Şu adamları görüyor musun?" Quartz'a ve her zamanki yerlerinde duran diğerlerine başıyla işaret etti. "Onlar için haftanın her günü aynı tadı veriyor." Sanki kendi hayatına açılan bir pencereden bakıyormuş gibi onları izledi. Gün fark etmiyordu, konuşmaları hep aynı konulardan oluşuyordu. Bu tür şeyler orada standarttı. "Dipsiz kadehler, saçmalıklar hakkında tartışmalar. Haftanın dört, beş gecesi burada içerken günlük yaşamlarını nasıl sürdürdüklerini hâlâ bilmiyorum."

Tekrar Beau'ya döndü. Beau onun profiline bakıyordu ve kız onu yakaladığında irkildi ama gözlerini kaçırmadı. İçkisini barın üzerine indirdi.

"Ne?" diye sordu, lavaboyu kirli bardaklarla doldurarak ellerini meşgul ediyordu.

"Hiçbir şey."

"Bir şey değil." Musluğu açtı ve suya bulaşık deterjanı sıktı. "Bu bakışı daha önce de görmüştüm."

"Bundan hiç şüphem yok."

Yukarı baktı. "Görünüşe göre bu belaya yol açacak."

"Muhtemelen. Yine de fikirlerimi kendime saklamakta pek iyi değilimdir."

Durakladı. Kollarından yukarı ılık su yükseldi. İçgüduları ona bu yorumu görmezden gelmesini söylüyordu. Hey Joe'ya geldiğinden beri beladan uzak durma konusunda iyi bir iş çıkarmıştı. Yine de Johnny dışında biri ona bu şekilde bakmayalı uzun zaman olmuştu. Biraz tereddütle, "Senin fikrin nedir?" diye sordu.

Gözlerini kısarak ona baktı. "Bu barda sanki yıllardır yapıyormuşsun gibi hareket ediyorsun. Ama bir şeyler tam olarak yerine oturmuyor. Buraya nasıl geldiğini merak ediyorum."

"Bu kolay," dedi. "İki ayak üzerinde."

"O zaman seni burada tutan ne?"

Birbirlerine baktılar. Adam bir cevap bekliyormuş gibi görünmüyordu ve bu iyi bir şeydi. Ona bir cevap vermeyecekti -bu onu ilgilendirmezdi.

"On dakika içinde beni çözebileceğini mi sanıyorsun?" Lola sordu. "Bu süre çoğu insan için benden on dakika daha uzun." Beau devam etti Gözleri kızın yüzünde. "Ve bu benim dikkatimi çekti." "Dikkatini çekmek zor mu?"

"Onu tutmak daha zor," dedi, sesinde dikkatini başka yöne çekebileceğine dair bir tehdit bile yoktu. İkisi de hareket etmese de, sanki gittikçe daha da yakınlaşıyorlardı. "Ama sen, Lola, sen-"

"Bozuğumuz azaldı," dedi Johnny, arka ofisten köşeyi dönerken. "Pazartesi günü bankaya uğrayabilir misin?"

Lola ellerini sıcak suyun derinliklerine daldırdı ve süngerini bulmaya çalıştı. "Elbette," dedi ve ön koluyla alnını sildi. "Evet. Zaten depozitoyu yatırmam gerekiyor."

Johnny Lola'dan Beau'ya baktı.

"Bu Beau," dedi. "Anlaşılan ön tarafta yaptığım küçük gösteri onu susatmış."

Johnny bir kez başını salladı ve Beau'nun elini sıktı. "Johnny. Hoş geldin." "Burası senin barın mı?"

"Hayır. Sadece Lola ile idare ediyorum."

"Mütevazı biri," dedi. "Yönetici olduğunu söylemedi."

"*Erkek arkadaşımın* müdür yardımcısı." Beau'nun boş bardağına baktı.

"Sanırım o içkiye ihtiyacın vardı. Bir tane daha?"

Beau ceketinin içine uzandı ve cüzdanını çıkardı. "Görünüşe göre o gecelerden biri olacak. Dur tahmin edeyim... sadece nakit mi?"

Lola başıyla onayladı ve içkisini yeniden doldurdu.

Barın üzerine birkaç banknot koydu ve birlikte geldiği adamlara eliyle işaret etti. "İlk turumuz için. Sipariş ettikleri her şey benim hesabıma yazılacak."

Johnny gözünü kırpmadan Beau'nun elindeki para dolu, koyu renkli deri cüzdana baktı.

"Sizin için mi çalışıyorlar?" Lola sordu.

"Henüz değil. Ama onlara iyi vakit geçirtmek istiyorum."

"Yani onları buraya sen mi getirdin?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Hey Joe kesinlikle iyi vakit geçirebileceği bir yerdi, ama başka pek çok şey de vardı, mesela kaba saba bir yer.

Beau, "Burası onların rahat edebilecekleri türden bir yer," dedi. "Ben de bunun peşindeyim. Bir meslektaşım önerdi, bir süredir buralarda olduğunu söyledi."

"Sadece elli üç yıl," dedi Johnny. "Neredeyse bir dönüm noktası sayılır." "Sandığımdan daha uzun," dedi Beau. "Onu bir dönüm noktası yapan nedir?"

"Altmışlı ve yetmişli yıllarda burası bulunmaz bir yerdi," diyor Johnny. "Canlı müzik motorculardan hipsterlara, aktörlerden film yapımcılarına kadar herkesi kendine çekti."

"Sanırım Hendrix göndermesi bu yüzden."

Johnny başını salladı. "Bar sahibinin babası onu bir gece geç saatlerde Strip'te küçük bir kalabalığa 'Hey Joe' çalarken görmüş. Görünüşe göre o kadar büyüyeciymiş ki bara onun adını vermiş. Dostum, bunu görmeyi çok isterdim. Henüz doğmamıştım ama yine de."

Beau boş sahnedeki mikrofona baktı. "Müziğe ne oldu?"

Johnny omuz silkti ve kalçasını tezgâha yasladı. "Seksenli yıllarda Mitch devraldığında kulüp paralı oldu. Gruplar bundan hoşlanmadı ve itibarımızı kaybettik. Hayranlar müziği başka yerlerde takip etti."

"İşler nasıl gidiyor?" Beau sordu.

"Fena değil. Bazı hafta sonları burada gösteriler oluyor, ama kayda değer bir şey yok."

Beau omuz silkti. "Asla bilemezsin. Bugünlerde her şey geri dönüşle ilgili."

Johnny başını iki yana sallayarak, "Bu harika olurdu ama eskiden kazandığımızın yarısını bile kazanamıyoruz," dedi. "Kapıları açık tutmaya gücüm yetmiyor."

Beau barın etrafına göz gezdirdi. "Geçmişini göz önünde bulundurursak ve hâlâ bir isim bilinirliği varsa, burayı satmakta sorun yaşamayacaktır."

"Planımız bu. Ya sat ya da kapat."

"Johnny," diye uyardı Lola.

"Sır neredeyse açığa çıktı, bebeğim." Johnny Quartz'a ve diğer adamlara baktı. "Aşağıda hiçbir şey bilmeyen aptallar var sadece."

"Sanırım çok heyecanlanmayacaklar," dedi Beau.

"Bazıları açılış gününden beri buraya geliyor," dedi Johnny. "Hayır, bundan hoşlanmayacaklar."

"Çok yazık." Beau içkisini aldı. "İşe geri dönmeliyim. İzninizle."

Johnny ve Lola'yı diğer iki adamla birlikte bir masa bulmaları için bıraktı.

"Ne düşünüyorsun?" Johnny ayakkabısıyla Lola'nın kaval kemiğini dürterek sordu.

Beau'nun masasından Johnny'ye baktı. "Sadece müzik hakkında böyle konuştuğunu duymayalı uzun zaman oldu. Sen ve ben en son ne zaman gerçek bir konsere gittik?"

Johnny düşünürken bir gözünü kapattı. "Yıllar. Konserler genellikle geceleri olur. Birlikte çok fazla boş gecemiz olmuyor."

"Mitch'ten yakında bir tane istemeliyiz. İkimiz olmadan da bir gece hayatta kalabilirler."

Johnny Lola'yı alnından öptü. "İsterdim ama şu anda çok işi var. Bakalım önümüzdeki birkaç hafta işler nasıl yürüyecek."

"Burada olmayan bir gösteriye en son ne zaman gittiğimizi hatırlıyorum," dedi Lola. "Beastie Boys, Hollywood Bowl." Anı Johnny'nin yüzünde canlanırken gülümsedi. "Ve sonra..."

"Bu doğru." Durakladı. "O büyük tartışmayı yaşadığımız gece."

Lola başını salladı ve ona doğru eğildi. "Sonra da sarhoş ve öfkeli seks gecesi oldu." Kalbi bir kademe daha hızlandı. "Tekrara ne dersin? Bir şişe tekila, bir gösteri ve senin şansının yaver gitmesine?"

"Tekrar mı? Aynı geceyi düşünmüyor olmalıyız," dedi Johnny. "İkimiz de çok fazla içmiştik. Ne hakkında kavga ettiğimizi bile hatırlamıyorum, sadece bir masa lambasının bedelini ödediğini."

"Ben de öyle, ama şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmlardan birini hatırlıyorum," dedi Lola. Kıçı zonkluyordu. Johnny'nin ona şaplak attığı tek sefer bu değildi ama ilk ve son kez bunu gerçekten istediği gibi yapmıştı. Yıllarca aynı partnerle birlikte olduktan sonra bir yabancıyla yatmak gibiydi.

Johnny başını salladı. "Anlamıyorum. Başka bir patlama kavgası yapmamızı mı istiyorsun?"

Bir omzunu silkti. "Kavga değil. Sadece dışarıda bir gece geçirmenin bize iyi geleceğini düşünüyorum."

"Bu yeniden yaratmak istediğim bir şey değil," dedi ve arkasını döndü. "Ama söz veriyorum, burada işler yoluna girdiğinde kendimiz için bir şeyler yapacağız."

Lola kaşlarını çatı. O gece hep aklına takılmıştı, dengesiz, açıklanamaz bir şekilde. Havada çatırdayan bir şeyler vardı. Aynı şeyin Johnny için de geçerli olduğunu düşünmüştü ama görünüşe göre o başka bir şey yaşamıştı - tamamen farklı bir şey.

Beau adımlarında hafif bir çalımla bara doğru geri dönüyordu. Kızın poposuna sert bir tokat atmadan önce bir an bile tereddüt edecek gibi görünmüyordu. Lola'nın nefesi kesildi.

"Bir tur daha atarız," dedi dirseklerini bara dayayarak. "Gelmeye devam etsinler bari."

Lola, Johnny'den önce bir bardak kaptı, dikkatini dağıtmak için can atıyordu.

"Siz oynuyor musunuz?" Beau sordu. Arka duvara dayalı bir dart fincanını işaret etti.

"Evet," dedi Johnny. "Benim kız boğa gözünün kraliçesi."

"Öyle mi?" Beau sırtıttı. "Oyuna var mısın, Lola?"

"Neden arkadaşlarından biriyle oynamıyorsun?" diye sordu. Beau'ya içkisini uzattı ve barın sonunu işaret etti. "Ya da yerliler herkesi alır. Yeterince sarhoş olduklarında onları temizleyebilirsin."

Beau bardağını ağzına götürdü ve başını salladı. "Bunda meydan okuma yok. Ben sadece kazanmak için oynayanlara karşı çıkarım."

Johnny ellerini bir bez parçasına sildi ve Lola'ya başıyla onay verdi. "O zaman bunu istiyorsun. Biraz rekabetçi bir çizgim var."

Lola, Beau'nun etrafında çok fazla zaman geçirme konusunda temkinliydi. Zaten tehlikeli bir bölgeye girmişlerdi. "Üzgünüm ama müşterilerim var."

Johnny, Lola'nın elindeki içkiyi alarak, "Sorun değil, devam et," dedi. "Ben bunları masaya getireyim."

Tereddüt etti. "Emin misin?"

"Neden olmasın? Git hadi. İyi eğlenceler."

Omuz silkti. "Tamam. Patron öyle diyorsa."

"Gerçekten patronun olduğuma inandığımı sanıyorsan kendini kandırıyorsun," diye şaka yaptı. "İkimiz de bunun sadece bir unvan olduğunu biliyoruz."

Güldü ama Beau sanki Johnny'nin orada olduğunu bile unutmuş gibi ona bakınca aniden durdu.

"Ne için oynayalım?" diye sordu. Elini önlüğüne soktu, bahşişlerden kazandığı birkaç doları çıkardı ve ona gösterdi. "Üzerimdeki tek şey bu."

"Bundan biraz daha fazlasını düşünüyorum," dedi. "Ne gibi?" diye sordu kadın.

"Yüz dolara ne dersin?"

"Bu biraz fazla oldu. Kendime güveniyorum ama aptal değilim."

"Bahisler ne kadar yüksek olursa, oyun o kadar iyi olur," dedi Beau.

"Kaybedecek bir şeyiniz yoksa oynamaya değmez."

"Sorun değil Lo," diye araya girdi Johnny. "Ben seni korurum."

Yüz dolar Lola ve Johnny için önemsiz bir para değildi ama önünde durup oynamayı bekleyen adam için öyle olduğunu hissediyordu. Kravatı ipekti, takım elbisesi de özel dikilmişti. Lola farkı anlayacak kadar iyi biliyordu.

Barın arkasından çıktı ve Johnny ona dartları uzattı. Kadın dartları almaya gittiğinde Johnny bırakmadı. Gözleri buluştu. Lola gibi o da bir bakışıyla bu adamdaki paranın kokusunu aldığını söyledi.

Dart tahtası barın karşı tarafında, koyu renkli, ahşap panelli duvarlardan birine yaslanmıştı. Beau ile birlikte müdavimlerin yanından, eskimiş, ortaçağ tarzı avizenin altından ve kabadayı müşterilerin sararmış Polaroid fotoğraflarının yanından geçtiler.

Ayak parmağı hizasında, kıvrılan bir koli bandı şeridinde, Beau bir elini uzattı. "Önce bayanlar," diye davet etti.

Lola'nın bir hanımefendi olduğunu düşünüyorsa onun hakkında pek bir şey bilmiyordu -ve kimin önce atacağına böyle karar verildiğini düşünüyorsa dart hakkında pek bir şey bilmiyordu- ama Lola çenesini kapalı tuttu ve yerini aldı. Dartı üçlü yirmiyi ıskaladı. İkincisini biraz daha yükseğe nişanladı ve i s a b e t ettirdi.

"Etkileyici," dedi Beau. "Çalmayı nerede öğrendin?"

"Johnny bana ilk çıkmaya başladığımızda öğretti. Çok geçmeden ondan daha iyiydim." Sonuncusunu fırlattı. "Bazı insanlar daha kolay kapar."

"Ya da belki benim gibisinizdir. Gözümü hedeften asla ayırmam." Dartı telden sekti. "Bazen ıskalarım ama asla iki kez ıskalamam." Tekrar fırlattı, bu sefer tam ortasından vurdu.

Son atışı için sessizleşti. Onu izledi, yutkundığında boynunun daralmasını, konsantre olurken çenesinin gerginliğini. Eğlenceli bir oyun sırasında bu kadar kendine hakim ve güçlü görünüyorsa, başka her yerde bir güç olacağını tahmin etti.

"Nerede çalışıyorum demiştin?" diye sordu ona.

"Ben yapmadım."

"Ne iş yapıyorsun?"

Dart okunu fırlattı ama ikisi de nereye düştüğüne bakmadı. "Şehir merkezindeki bir risk sermayesi şirketinin kurucu ortağıyım."

"Yanındaki adamlar iş arkadaşlarına benzemiyor."

"Yatırım yapmayı düşündüğüm bir teknoloji girişiminin sahibiler. Herhangi bir karar vermeden önce projenin arkasındaki kişileri tanımak için zaman ayırmayı severim."

"Bu tür şeyler normalde bir konferans odasında ya da golf oynarken yapılmaz mı?"

Gülümsedi. "Bazen bir golf oyunu. Bazen Vegas'a bir gezi.

Bu adamlar için yerel bir bar en rahat oldukları yerdir." "Peki ya sen?" diye sordu. "Burada rahat mısın?" "İlk tercihim değil." Ona yakından baktı.

"Ama benim için sorun değil.

arada sırada manzara değişikliği. Ve bu kesinlikle her zamanki işimden bir sapma."

Lola koli bandının yanındaki yerini aldı ve fırlattı. "Bunun bir iltifat olup olmadığını anlayamıyorum."

"Öyle. Mesela benim için çalışan kadınları ele alalım. Hepsi sarışın. Koyu saçlı olanlar bile sarışın görünüyor. Bunu nasıl yapıyorlar bilmiyorum."

"İşte burası Los Angeles," dedi Lola. Dartlarını tahtadan aldı ve ona uzattı.

Elindeki dartı ters çevirmek dışında hemen hareket etmedi. "Seninki gibi saçlı olan hiç görmüyorsun."

"Benimki mi?" Onunki daha çok yeleydi, siyah ve gün boyu kalındı. Düzdü de - bunu babasından almıştı. Babası gitmeden önceki birkaç anısından biri, bir kadının onları sokakta durdurup Lola'nın babasının tıpatıp aynısı olduğunu söylemesiydi. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu renk siyah. Bana geceyi hatırlatıyor. Tahmin edilemez. Pürüzsüz, ama biraz vahşi. Sonu yok, başlangıcı yok, gece yarısı gibi. Ama sonra tenin," diye devam etti, şaşkınlıkla başını sallayarak, "ay gibi beyaz." Aniden güldü ve yakındaki yüksek masaya koyduğu viskisini aldı. "Şey. İçtiğim zaman biraz romantikleştiğim bilinir, ama bu yeni bir seviye olmalı."

"Çok güzel," dedi hiç düşünmeden. Avuç içleri terliyordu. Aklına gelince, bar her zamankinden daha sıcak görünüyordu. "Burası romantizmle anılan bir yer değil."

"Ne için biliniyor, Lola?"

Düşünürken birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Eskiden... elektrikliydi. Müdavimleri bu bloğu uzaydan bile görebileceğinizi, her tarafın neon ışıklarla aydınlandığını söylerler. Duymak da öyle."

"Burada hâlâ çok fazla neon var," dedi.

"Doğru. Yine de bir yeri elektriklendirmek için birkaç neon tabeladan daha fazlası gerekir. Son zamanlarda insanlar sanki bir tür kalıntıymışız gibi aval aval bakıyor. Sorun şu ki, biz hala buradayız."

"Gawkers iş için iyi değil mi?"

"Harcama yapmazlarsa olmaz. Mitch'e tekrar gündemde olmamız gerektiğini söyleyip duruyorum çünkü gerçekten yeni işlere ihtiyacımız var. Turistler bizi unuttuğunda başımız belaya girer." Bir tur daha attı. "Peki Los Angeles'ta büyüdüysen nasıl oluyor da tüm bunları bilmiyorsun?"

"Bir kısmını biliyorum. Sadece gece hayatına hiç düşkün olmadım." "Neden?"

"Çok çalışıyorum. Yirmili yaşlarımda gündüzleri bir çalışan, geceleri ise bir girişimciydim."

"Şirketinizi mi kuruyorsunuz? Adı ne?"

"Bolt Ventures, ama hayır, ilk şirketimden bahsediyorum," dedi. "O yıllarda çok şey yaşadım ama sonunda karşılığını aldım."

"Hobilerin var mı?" diye sordu bir kaşını kaldırarak. O cevap vermeden önce, "İş dışında" diye ekledi.

Bir kahkaha patlattı. "Biraz," dedi. "Ama çoğunlukla sadece iş." "Tanrım, yaptığın işi seviyor olmalısın," dedi ve gülümsedi. "Ben her zaman Çok çalışıyorum ama eğlenmeden hiçbir şey yapamıyorum."

"Merak etme," dedi sakın bir sesle. "Çok çalıştığım için ben de eğlenebiliyorum."

Beau gibi bir adamın nasıl eğlendiğini merak ederek gülümsemesi dalgalandı. Johnny gitar çalıyordu ama sadece kendisi için. Lisedeki bir rock grubu en son halka açık konser verdiği zamandı. Onun dışında video oyunları oynuyor ya da en yakın arkadaşının tamirci olarak çalıştığı oto tamircisinde araba ve bisikletlerle uğraşıyordu.

Öte yandan Beau, enstrüman çalamazdı. En azından gitar. Onu elinde bir oyun kumandası ya da İngiliz anahtarıyla da hayal edemiyordu. Sıkı biriydi. Onun gibi bir adam arada bir gevşemezse, kendini kaybederdi.

Johnny sık sık strese girmezdi ama onun bile gevşemeye ihtiyacı vardı. Birkaç yıl önce, Hey Joe'nun alkol siparişi, görevdeki tek barmen arayıp işi bırakmadan hemen önce karışmıştı. Lola, "En azından aradı," demişti ama Johnny bunu duymamıştı. Ailesi günler önce Florida'ya taşınmıştı ve Lola'nın arabası uzun süredir çalışmıyordu. Johnny'nin kaşları altında o kadar düşüktü ki, Lola onun müşterileri korkutacağından endişe ediyordu. Açılışa beş dakika kala Lola onu arkaya götürmüş ve hayatının oral seksini yapmıştı. Ondan sonra iyi olmuştu.

Lola gözlerini kısarak Beau'ya baktı. Bunu düşünmeyeli yıllar olmuştu. Bu gece aklında kesinlikle seks vardı. Beau hiç böyle köhne bir barda uçurulmuş muydu? Bu onu rahatlatır mıydı? Onu tahrik eder miydi? Bunu *eğlenceli* bulur muydu?

"Seni sıkıyorum," dedi Beau. "Kendimden hiç bu kadar bahsetmemiştim. Ya Macallan etkisini gösteriyor ya da seninle konuşmak çok kolay."

Lola ona konuşmaya devam etmesini söylemek üzereydi; barda yeni bir sesin olması hoşuna gidiyordu. Bu sesin dipsiz olması, sanki içinde el değmemiş bir derinlikten geliyormuş gibi olması ona zarar vermiyordu. Ve istikrarlı, rahatlatıcı bir şekilde. Onu bütün gece dinleyebilirdi. Bu duygudan kurtuldu.

"Peki burası satın alınırsa ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bunu düşünmemeye çalışıyorum," dedi Lola. "Bu bizim için zor olurdu. Johnny burayı kendi evi gibi seviyor."

"Peki ya sen?"

Beau'nun başının üzerinde, dükkân sahibinin babasının gruplarla ve çoktan gitmiş olan müşterilerle çekilmiş fotoğrafları vardı. "Burada çok fazla tarih var," dedi gözleri resimlerin üzerinde dolaşırken. "Buradaki insanlara kendi ailemden daha yakınım."

"Ama kendini farklı bir şey yaparken görebilirsin," diye tahmin etti.

"Farklı mı?" Aklına gelmemiştir. Johnny yıllardır barmenlik yapıyordu. On iki yıl ve sekiz yıl boyunca onun yanındaydı. Onlar bir takımdı. "Gece geç saatlere kadar süren ortam eskiyebiliyor," diye itiraf etti. "Sanırım başka bir bara taşınmak ya da başka bir şey denemek arasında kalsaydım, belki başka bir şey düşünürdüm." Lola bunu yüksek sesle söyleyene kadar bir değişikliğe açık olduğunu bile bilmiyordu. Johnny ile hep birlikte çalışacaklarını sanıyordu ama Johnny gece hayatı sektörü dışında hiçbir şey yapmamıştı.

"Şöyle bir şey...?" Beau sordu.

Bir an düşündü. "Bir restoran mantıklı olabilir, ya da bir kahve dükkânı. En azından saatleri daha iyi olur."

Beau, "O halde yiyecek ve içecek servisi yapmak sizin tutkunuz," dedi.

Aynı anda hem güldü hem de alay etti. "Ben o kadar ileri gitmezdim. Sadece seçeneklerim konusunda gerçekçi olmaya çalışıyorum. Üniversite diplomam olmadan seçeneklerim sınırlı."

"Okula gitmedin mi?"

"İlk dönemimde okulu bıraktım." Lola parmaklarıyla ağzını kapatarak alaycı bir şekilde gaz çıkardı. "Sizin dünyanızda duyulmamış bir şey, değil mi?"

"Hayır." Kaşlarını çatı. "Ben de üniversiteye gitmedim."

Boğazını temizledi. Bunu beklemiyordu. Yine de sadece bir işe başladığını söylemişti, başarılı olduğunu değil. Belki de değildi. Ama takım elbisesi, kesimi, ona karşı değil de onunla birlikte hareket edişi vardı. Omuzlarını iki güçlü dik açığa dönüştürmüştü ve aralarında geniş bir boşluk vardı.

Bir böcek varmış gibi davranırsa, uzanıp onu fırçalayabilir ve kumaşın pürüzsüz mü, kaşındırıcı mı yoksa başka bir şey mi olduğunu görebilirdi. Ve altında ne olduğuna dair bir fikir edinebilirdi.

"Bundan önce ne yapıyordun?" Beau onun hayal dünyasında dolaştığından habersiz sordu.

"Bundan önce mi? Aslında hiçbir şey. Çocukluğumdan beri burada çalışıyorum..." Neredeyse cümlesini bitiremiyordu. Artık bir ömür önceydi. Sekiz yıldır bu işi yapıyordu ama garsonluğun kariyeri olacağına ne zaman karar verdiğini tam olarak kestiremiyordu. "Yirmi bir," diye bitirdi. "Başladığımda o yaşıyordum."

"Yani bu ne demek oluyor?" Beau kendi kendine sayıyormuş gibi yaptı. "İki yıl önce mi? Üç mü?"

"İyi deneme," dedi gülerken.

"O kadar da uzakta olamam. Yirmili yaşların başında sayılırsın."

"Belki bu geceki kalabalığa kıyasla. Sen ve ben kırk yaşın altında olan tek kişiler olabiliriz." Onu düzeltip düzeltmeyeceğini görmek için yaşını tahmin etti, çünkü büyük olasılıkla kırk *yaşında* olabilirdi.

"Johnny hariç," dedi Beau.

"Johnny dışında tabii ki," dedi Lola çabucak. Johnny'yi unuttuğunu ima ederek onu kızdırmıştı - çünkü unutmuştu.

"Sen benden biraz daha gençsin," dedi Beau, sesi hafif ve alaycıydı. "Ben de senden biraz daha yaşlıyım."

Ne kadar olduğunu sormak istedi ama yere bakmakla yetindi. "Çok fazla yaşlanmadım, sanmıyorum."

"Gülümseme şeklin bana yaşlı bir erkeğe aldırmayacağını düşündürüyor."

"Aslında," dedi Lola başını kaldırarak, "bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Johnny birlikte olduğum en yaşlı erkek ve benden birkaç yaş büyük. Ve tahminimce sen de ondan birkaç yaş büyüksün. Diğer tahminim ise, benden yaşlı bir erkeği umursayıp umursamayacağımın seni ilgilendirmediyi."

Gözleri parladı. "Haklısın. Olabileceğini söylemek uygunsuzdu. Özür dilerim."

"Öyle olduğunu sanmıyorum." Adamın yüzündeki, az önce olduğundan daha samimi olan bakışa doğru döndü.

"Senin de öyle olduğunu sanmıyorum," dedi.

Durakladı ve daha iyi bir yargıya karşı, geriye baktı. Gülümsemesine karşı verdiği savaşı kaybetmiş gibi yanakları kalkık ve yuvarlaklı. "Sakın bana oyunu kaybettiğini söyleme," dedi.

"Ve seni tatmin mi edeyim? Asla. Sonuna kadar bu işin içindeyim." "O zaman neden çekip gidiyorsun?"

"Eğer seninle daha fazla takılacaksam, kendim için bir içkiye ihtiyacım olacak."

Elini cebine soktu ve yavaş adımlarla ona doğru yürüdü. Artık gülümsemenin eşiğinde değildi, ona sanki bir müzede sergilenen nadir ve eğlenceli bir buluntuymuş gibi bakıyordu.

Adam, ayaklarının ucu neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştığında bile yerinde durdu. Gözleri, alışılmadık oval şekilleri ve çarpıcı renkleriyle, sanki onu okumaya çalışıyormuş ama okuyamıyormuş gibi daraldı ve kaşlarını çattı. Eğildi. Onu herkesin önünde öpecekti. Hareket etmeliydi, onu itmeliydi, bir şey yapmalıydı. Adamın ağzına baktı, alt dudağı üst dudağından biraz daha dolgun, biraz daha pembeydi.

"Tehlikeli bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu.

Onu öpme düşüncesinin kendisini hissettirdiyi kadar nefessiz kalmamaya çalıştı. "Ne?"

Elini onunkinin üzerine koydu ve sıcaklığıyla sardı. Elini ters çevirdi. İçgüdüsel olarak parmaklarını açtı ve tuttuğunu fark etmediği bir dartı ortaya çıkardı.

"Bunu saklayacağım - korunmak için ihtiyacınız olacağını düşünmüyorsanız?" Adam onu aldı ve birkaç adım geri gitti. Sırtışı yüzünden onu okuyamadığı konusunda yanılıp yanılmadığını merak etti. Sanki onun hakkında bilmediği bir şey biliyor gibiydi.

[İndir Possession Ücretsiz](#)

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Jessica Hawkins "duygusal olarak sürükleyici" ve "alışılmışın dışında sıcak" romantizmiyle tanınıyor. Zeki ve kışkırtıcı çalışmaları nedeniyle hem meslektaşları hem de okuyucuları tarafından "endişenin kraliçesi" olarak adlandırılan yazar, parçalanmayı ve tekrar bir araya getirilmeyi seven hayranlarından oluşan kült gibi bir takipçi kitlesi kazanmıştır.

Hem Kaliforniya'daki evinde hem de dünyanın dört bir yanında romantizm yazıyor, sadece bir dizüstü bilgisayar, kulaklık ve kahve fincanı ile kafeden kafeye zıplayan bir kahve dükkanı gezgini. Yakın olmayı seviyor

Okurlarıyla çoğunlukla Facebook, Instagram ve e-posta listesi aracılığıyla iletişim kuruyor.

Daha fazla bilgi için:

www.jessicahawkins.net

OceanofPDF.com

JESSICA İLE BAĞLANTI KURUN

Önce haberleri alın- [posta listesine](#) katılın.

Deneyimi paylaşın - bir Facebook okuyucu kulübü olan [The Penthouse](#)'a gelin.

[Instagram'ını](#) ve [YouTube'unu](#) takip edin.

Tüm kitapların [ilham panoları](#) ve [çalma listeleri](#) vardır.

Facebook sayfasını [beğen](#).

Ona [tweet at](#).

OceanofPDF.com

TELİF HAKKI

Lake + Manning Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilen durumlar haricinde, bu yayının hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

© 2018 Jessica Hawkins

www.jessicahawkins.net

Something in the Way ekstraları.

Tüm Jessica Hawkins filmleri.

Düzenleme Elizabeth London Düzenleme

Underline This Editing'in yardımıyla

Kapak Tasarımı © R.B.A. Designs

Kapak Fotoğrafları Perrywinkle Photography Kapak

Modelleri: Chase Williams ve Miranda McWhorter

✿ Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.